

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · quart període · sèrie P · número 74

Ple del Parlament

Sessió 37, primera reunió, dimarts 27 de setembre de 2022

Vicepresidència primera en funcions de presidenta, H. Sra. Alba Vergés i Bosch

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	3
Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	3
Debat sobre l'orientació política general del Govern 255-00006/13	3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 37.1

La sessió s'obre a dos quarts de dotze del migdia i cinc minuts. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general i el lletrat Mario Núñez Martínez.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Debat sobre l'orientació política general del Govern (tram. 255-00006/13).
Junta de Portaveus. Substanciació.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Bon dia a totes i a tots, diputats i diputades, president Pere Aragonès, consellers i conselleres del Govern de la Generalitat de Catalunya, presidenta Laura Borràs, alts càrrecs del Govern, membres d'altres cambres i membres d'entitats i el públic que ens acompanya.

Iniciem aquest període de sessions i el curs polític amb el debat sobre l'orientació política general. Des de la Mesa del Parlament continuem vetllant pel correcte desenvolupament del Ple i desitgem que el protagonisme sigui per al debat polític, amb un debat ric i alhora respectuós, a través de les propostes dels grups parlamentaris i del president de la Generalitat.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

Malauradament, abans de començar l'ordre del dia he de comunicar-vos un nou feminicidi. D'acord amb les dades oficials del Departament d'Interior, el passat 21 de setembre va morir assassinada a Campdevànol l'Anna. En nom de la cambra, lamentem i condemnem aquest crim i reitem el compromís del Parlament de Catalunya en l'erradicació de qualsevol forma de violència contra les dones i de vetllar pel seu record.

D'acord amb el protocol de dol del Parlament de Catalunya contra les violències masclistes aprovat pel Grup de Treball en Equitat de Gènere, convoquem un minut de silenci en suspendre la sessió del Ple, avui al migdia, davant de la façana del Palau del Parlament.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

D'acord amb el que estableix, també, la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2022 hi ha un total de 1.301 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Els faig avinent, també, que un diputat ha delegat el seu vot per aquesta sessió plenària.

Debat sobre l'orientació política general del Govern

255-00006/13

Passem, a continuació, a l'únic punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària, que és: debat sobre l'orientació política general del Govern. Aquest debat es regirà

pels articles 154 i 155 del Reglament del Parlament de Catalunya, i d'acord amb la seqüència adoptada per la Junta de Portaveus del 20 de setembre.

En primer lloc, té la paraula el molt honorable senyor Pere Aragonès, president de la Generalitat de Catalunya.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Vicepresidenta i resta de membres de la Mesa, conselleres, consellers, vicepresident del Govern, diputades i diputats, senyores i senyors, molt bon dia a totes i a tots.

Iniciem un nou debat de política general en un context enormement complex. Malauradament, els darrers anys els hem viscut, tots els debats de política general, en un context com aquest. I ho fem amb la voluntat i amb la certesa que ens hem de sobreposar a la situació i que hem d'avançar de nou construint consensos, arribant a grans acords que ens enforteixin com a país i ens facin avançar conjuntament.

Som aquí perquè ens mouen les ganes de fer més digna la vida de la ciutadania, d'oferir a tothom més oportunitats, més benestar, més prosperitat, d'oferir a tothom més llibertat. I tots els que compartim aquesta premissa, aquesta voluntat, hem de tenir la capacitat de trobar punts en comú, punts compartits a partir dels quals treballar pel país, treballar pel conjunt de la ciutadania. Aquest ha de ser el gran objectiu d'aquest debat de política general: identificar objectius compartits i construir uns fonaments sòlids a partir dels quals puguem atendre les urgències del moment, i atendre-les amb mentalitat transformadora. I, en paral·lel, no deixar d'afrontar qüestions de fons que condicionen la societat catalana, com el conflicte polític amb l'Estat, el qual només es resoldrà quan la ciutadania de Catalunya pugui decidir democràticament i en llibertat el futur polític del país.

A tot això, dedicaré la meua intervenció d'avui. També a exposar la feina feta durant aquest any i apuntar els projectes transformadors que ja són una realitat i que ja han començat a caminar. Anunciar-los les mesures que estem adoptant per acompanyar la ciutadania i les empreses davant el creixement desmesurat del preu de l'energia i el consegüent augment del cost de la vida. I a fer una proposta dirigida al conjunt del país, a la Catalunya sencera, per resoldre el conflicte polític, per enfortir la posició de Catalunya en el procés de negociació amb l'Estat i per donar resposta a la voluntat majoritària de la ciutadania de Catalunya de decidir el futur del país.

Ho abordaré tot, sense apriorismes, amb mentalitat oberta i voluntat d'acord, amb el convenciment, com dèiem, de sobreposar-nos a la situació actual i contribuir a sedimentar uns fonaments compartits, que estic convençut que existeixen i que continuen subjectant els pilars del que és avui Catalunya. I també parlaré clar, sense temor, perquè en temps d'incertesa, la ciutadania necessita que li oferim certes, necessita que se li parli des de la més absoluta sinceritat, com a persones adultes, explicant amb total transparència on som, les dificultats del moment i com les afrontem, partint sempre de la realitat que ens envolta i valorant sempre els actius que tenim com a país, que són molts i de gran valor. Aquesta és la primera condició per avançar de nou: parlar clar i no defugir la realitat del país i el món que ens envolta.

Permetin-me que, per reforçar aquesta convicció, faci una referència als resultats electorals d'Itàlia del passat diumenge, que ens il·lustren, com ho han fet també els resultats de les eleccions a Suècia, amb l'ascens de l'extrema dreta, o les eleccions presidencials i legislatives franceses, que cap societat està immunitzada contra les posicions reaccionàries. Per aquesta raó, defensar la democràcia, la cohesió social i els drets individuals i col·lectius, avui passa per generar grans consensos, per ser transformadors, per afrontar sense por totes les qüestions, sempre amb mentalitat de progrés i de garantia de drets, i per posar en valor les institucions democràtiques. Catalunya ha estat sempre un mur contra el feixisme, però per continuar-lo fent més fort cal el treball de tots els demòcrates, el treball *conjunt* de tots els demòcrates per defensar els drets de tothom, per defensar els valors fonamentals de la convivència i la diversitat, per defensar, especialment, els més vulnerables.

Dit això i abans d'entrar en detalls, vull compartir tres idees que sintetitzen l'anàlisi que faig com a president de la Generalitat del moment en el que som i com hi estem fent front. En primer lloc, l'augment del cost de la vida ens situa de nou en una situació econòmica i social molt complicada. Davant d'aquest context, el Govern de la Generalitat reforça tots els instruments de què disposem per mitigar les conseqüències de la inflació. I, per tant, posem en marxa un escut social de 300 milions d'euros per fer front a l'augment del cost de la vida; per fer front, en definitiva, a les dificultats per arribar a final de mes que tenen les famílies del nostre país, a l'augment de costos que estan patint moltes empreses i perquè aquesta nova crisi no impliqui augmentar, encara més, les desigualtats. Cal ser al costat de la gent, al costat del teixit productiu, com hi som sempre, perquè aquesta és la primera responsabilitat del Govern, acompanyar la ciutadania en moments especialment difícils.

En segon lloc, les urgències del moment no han d'aturar les transformacions que ens vam comprometre a impulsar i que lliguen amb els objectius de desenvolupament sostenible i l'agenda 2030. Al contrari, té més sentit que mai incentivar-les, impulsar-les, accelerar-les, i això és el que fem i el que farem. Ho hem vist aquest mateix setembre, aquests darrers dies, amb l'entrada en funcionament de mesures com la gratuïtat de l'I2 –l'antic P2– a les escoles bressol del nostre país. Ho hem vist aquest mes de setembre amb la signatura del pacte nacional per a la indústria; amb l'anunci de la creació de l'energètica pública les properes setmanes; amb la presentació el passat divendres del projecte de *hub* digital, audiovisual i del videojoc al Besòs, i amb les ajudes per facilitar l'emancipació juvenil i el seu accés a l'habitatge anunciades fa pocs dies. Malgrat les dificultats del moment, en poc més d'un any hem iniciat la transformació i per això el país avança. I ho fa generant oportunitats, generant prosperitat, generant benestar.

I en últim lloc, ser al costat de la gent i fer avançar el país és indestructible d'afrontar i resoldre el conflicte polític amb l'Estat, retornant-lo a la política, superant la judicialització, trobant la via per fer efectiva l'amnistia i acabant amb tota forma de repressió, que encara pateixen molts catalans i catalanes. Hem d'acabar amb la repressió. I hem de construir el camí per fer el referèndum efectiu, el referèndum on tothom es senti cridat a votar, els que som independentistes i els que no ho són. El referèndum on totes les parts reconeguin els resultats, i, per tant, que es pugui implementar la voluntat de la ciutadania. I el referèndum que reuneixi tota la legitimitat a ulls de la comunitat internacional i ens ajudi així a disposar del suport que fins ara, malgrat tots els esforços, tota la voluntat i les gestes extraordinàries que s'han portat a terme..., però que fins ara, aquest suport ens ha mancat.

Per això acabaré la intervenció dirigint una proposta al conjunt del país per reforçar la posició catalana en el procés de negociació amb l'Estat. Per seguir avançant cap aconseguir els efectes de l'amnistia i per començar a abordar com fem que la ciutadania de Catalunya decideixi lliurement el futur del país i, sobretot, s'implenti el resultat.

Començo per l'inici, doncs, per exposar el context social i econòmic en el que vivim i com d'urgent és multiplicar tots els esforços per acompanyar la ciutadania davant l'escalada de preus. Una escalada de preus que està posant en risc la viabilitat de moltes empreses, moltes d'elles s'estan plantejant –si no ho han fet ja– aturar la producció durant unes setmanes, posar els seus treballadors i treballadores en ERTO, o, fins i tot, algunes, la pròpia viabilitat del seu projecte empresarial. És urgent, doncs, multiplicar els esforços per acompanyar la ciutadania davant d'aquesta escalada de preus que, com deia, dificulta també al conjunt de la ciutadania arribar a final de mes.

En primer lloc, m'agradaria compartir quatre dades de context econòmic, que crec que són rellevants per entendre on ens trobem i les dificultats a les que estem fent front. I m'agradaria començar també destacant aquelles dades positives, que

n'hi ha, a les quals molt sovint parem poca atenció, que exemplifiquen la fortalesa, malgrat les dificultats, que té l'economia catalana en el context actual.

Per primera vegada des del 2008, Catalunya ha trencat la barrera del deu per cent d'atur. I la taxa d'atur avui es situa en el 9,29 per cent, una xifra que encara és massa alta –sobretot quan ho comparem amb la mitjana europea–, però una xifra que hem de posar en valor, malgrat tot, perquè ens demostra que estem en la bona direcció de reduir el percentatge d'atur dels treballadors i treballadores del país.

En aquest sentit, la recuperació econòmica després de la covid és sòlida, i ho és malgrat les dificultats. I sempre tenint present que ens trobem en un context econòmic europeu i internacional altament inestable. Malgrat tot, tenim un creixement interanual del producte interior brut del 4,8 per cent; una tendència positiva de l'activitat econòmica, malgrat que estem en un context d'enorme incertesa que no hem de perdre de vista. Però aquestes línies, aquestes dades positives, ens han d'omplir de confiança envers el potencial del sistema productiu català.

Les dades d'inversió estrangera també són positives. Aquest primer semestre s'han captat 277 milions més que l'any passat; es consolida el lideratge de Catalunya, i ens situa davant de la possibilitat de superar les inversions de l'any 2019; per tant, retornar a les xifres pre pandèmia. Sens dubte, l'any 2019 va ser un dels millors anys en inversió estrangera des de que tenim la sèrie de dades històriques. Estem en disposició, si continuem la tendència dels primers mesos de l'any, de superar aquestes xifres.

Per altra banda, les dades d'exportacions també són extraordinàriament positives: només en els primers sis mesos de l'any han augmentat un 17,2 per cent, i en aquests sis primers mesos de l'any, les vendes a l'exterior assoleixen un màxim històric, arribant a 46.500 milions d'euros.

Aquesta bona dinàmica econòmica que portem durant tot l'any ha permès començar a trencar la tendència a l'alça del risc de pobresa i d'exclusió social que es va accelerar de manera alarmant amb la covid. Així, si el 2020, l'any més dur de la pandèmia, es va arribar a un 26,7 per cent de població en risc de pobresa i exclusió social, el 2021 aquesta xifra es va reduir al 25,9 per cent. És un descens modest, que l'actual augment del cost de la vida pot posar en qüestió; modest, però descens, malgrat tot.

Però té una dinàmica que hem d'aconseguir consolidar: cal fer arribar la prosperitat i el benestar arreu amb el convenciment que hem de tenir tots plegats que les desigualtats són injustes per naturalesa, que són un fre per la mateixa economia, perquè comporten una font d'inestabilitat que dificulta el progrés, i, sobretot, són el que realment divideix i fractura un país. Per això, la lluita contra les desigualtats és una de les prioritats del Govern. I per això anem en la bona direcció, perquè es lidera la creació d'ocupació des de Catalunya, perquè es lidera el creixement econòmic i perquè liderem les inversions i les exportacions. Aquest any estic convençut que tornarem a batre rècord històric absolut d'exportacions.

Liderem tot això malgrat actuar amb les mans lligades. Amb les mans lligades per un dèficit fiscal crònic i una competència deslleial de qui abaixa impostos a qui més té perquè ja ho compensa amb els beneficis de ser la capital d'un estat i perquè generar oportunitats per tothom, combatre les desigualtats, contribuir a la prosperitat compartida no entra dins de les prioritats del seu Govern.

I vull ser clar: Catalunya no entrarà en el joc de rebaixes fiscals populistes que només beneficien l'u per cent de la població..., que més té. No ho farem per conveniment i no ho farem perquè significaria avançar en sentit contrari de cap a on estem anant. El model de Catalunya no és el model d'impostos baixos als rics i serveis públics deficients; no és el model d'impostos baixos als rics i grans retallades; no és el model d'impostos baixos als rics i una gran economia especulativa; no és el model del Madrid d'Ayuso i Feijóo; no és el model del Madrid del Partit Popular, que, amb atur, precarietat i especulació, lidera les desigualtats a l'Estat espanyol.

El nostre model ha de ser el d'una Catalunya justa i pròspera; la Catalunya del benestar, de la prosperitat compartida que la fa arribar a tothom, a tot arreu, a la Catalunya sencera. El model de Catalunya és i ha de ser el model d'uns serveis socials potents; és el model d'una enorme vocació emprenedora de la nostra societat. I si tenim mancances –que en tenim, evidentment que en tenim– i no arribem on voldríem, és també per culpa d'un dèficit fiscal que ens ofega sistemàticament. No és per culpa de la política fiscal de la Generalitat de Catalunya.

Crear ocupació de qualitat i oferir al teixit productiu les infraestructures i les inversions que necessita no és compatible amb el dúmping fiscal. Això va en detriment del conjunt de la ciutadania. Que el nostre model funciona ho hem demostrat amb la forma com es va afrontar la crisi social i econòmica provocada per la pandèmia; un esforç que ha estat ingent, que va acompanyar moltes empreses i que va salvar molts llocs de treball, i, sobretot, un esforç que ens va situar en una molt bona posició de sortida per afrontar una recuperació ràpida i sòlida.

Entre el 2020 i el 2021, la Generalitat de Catalunya ha destinat 3.182 milions d'euros a ajudes pels diferents sectors econòmics afectats per la pandèmia; 1.464 milions de suport al sector del comerç, el turisme, les petites i mitjanes empreses i els autònoms, i 1.247 milions per fomentar l'ocupació.

Tot això ho vam fer reforçant com mai els serveis públics per acompanyar al màxim la ciutadania, reforçant el sistema educatiu –es van incorporar més docents que mai–, reforçant tot el sistema de salut, especialment l'atenció primària. I la voluntat del Govern ha estat consolidar aquestes millores i fer-ho en la mesura que ens ha estat possible, malgrat que el Govern de l'Estat no ha consolidat els fons extraordinaris covid. I, malgrat que el pitjor de la pandèmia ja ha passat, hem mantingut moltes de les dotacions, especialment en els serveis públics de salut, i també especialment en els serveis d'atenció i d'integració social a les escoles catalanes, perquè sense cap mena de dubte suposen una important millora de l'atenció que oferim a la ciutadania.

Per això, hi hem fet tant d'èmfasi i seguim reivindicant que el Govern de l'Estat ha de consolidar els recursos sanitaris que va mobilitzar durant la pandèmia, perquè cal posar al dia el sistema sanitari i perquè durant la pandèmia es va pagar el cost de masses anys de retallades. Aquest és el preu d'abaixar impostos a qui ho té més fàcil per fer un esforç econòmic: uns serveis públics debilitats, especialment en moments de dificultats, que és quan la ciutadania més els necessita.

Durant els mesos més difícils de la pandèmia tothom deia que havíem de superar la crisi aprenent dels errors comesos. Tots ens plantejàvem de nou com havia de ser aquest món que construïssim després de la pandèmia. Però hem de reconèixer que en pocs mesos bona part d'aquells propòsits, d'aquells bons propòsits, s'han diluït per molta gent. I, per tant, hem d'evitar que la política i la societat, davant de les conseqüències de la guerra d'Ucraïna, s'enfundi de nou un mallot neoliberal en una nova cursa cap a l'abisme. Catalunya no hi ha d'entrar i no hi entrarà; no participarem d'aquest joc salvatge, perquè en última instància qui paga la factura d'abaixar els impostos a l'u per cent més ric és el noranta-nou per cent restant de la població. (*Applaudiments.*)

El que decidim en aquest àmbit ho hem de fer sempre pensant en la majoria i pensant especialment en les rendes mitjanes i baixes. Aquí és on hem d'orientar la política fiscal, a les rendes mitjanes i baixes. I estic convençut que en aquest Parlament pot haver-hi un gran consens perquè sigui així. Per tant, no cal entrar en aquest espiral, i menys en moments de dificultats per les conseqüències de la inflació i l'augment del cost de la vida de les famílies i les empreses. Suprimir impostos als que més tenen, com fa el Partit Popular, a costa de la capitalitat o d'un sistema de finançament injust i caducat, mai pot ser la solució.

Avui el factor que més condiciona l'economia, sense cap mena de dubte, a Catalunya, a l'Estat, a Europa i a bona part del món, és l'escalada de preus provocada

en gran part per la guerra d'Ucraïna, l'agressió de Putin sobre un país independent i sobirà com és Ucraïna, que ha portat de nou la guerra en territori europeu en el que és un clar atac als valors compartits de la pau i la seguretat, als valors compartits per Europa; un atac amb greus conseqüències –en primer lloc, en termes humanitaris–, a les quals Catalunya –i per això també en donem compte en aquest debat de política general– ha contribuït a donar-hi resposta amb l'acollida de més de 25.000 persones refugiades procedents d'Ucraïna. Que no ens ha de fer oblidar les persones refugiades i que fugen de la fam, de la misèria i de la guerra, d'altres conflictes i d'altres racons del món, que sembla que hagin quedat oblidats. Una guerra, la d'Ucraïna, que està comportant una greu disrupció de l'economia, dels mercats energètics i de matèries primeres just quan començàvem a enfilars la recuperació econòmica després de la crisi provocada per la covid-19. La guerra ha augmentat el preu de l'energia. De fet, l'ha multiplicat en aquest increment que s'estava produint abans de la invasió. Amb ell ha augmentat el cost de producció i distribució de bona part dels productes; també els costos energètics de les famílies i dels serveis públics, provocant una escalada del cost de la vida. I frenar-la avui ha de ser una de les principals preocupacions i ocupacions dels governs, administracions i institucions econòmiques europees i mundials.

Aquesta crisi energètica hem de tenir ben present que entronca directament amb la crisi climàtica que pateix el nostre planeta; un element que hem de tenir present com a central, i això és del tot indiscutible, del tot ineludible; un element que condiciona i condicionarà de forma estructural el nostre sistema econòmic: com produïm, com distribuïm i com consumim els béns i serveis necessaris per viure. En conseqüència, la crisi climàtica condiciona el manteniment del nostre model social. Per tot això, no podem obviar el canvi climàtic a l'hora d'oferir també respostes a la inflació.

En aquest context, totes les institucions estan revisant a la baixa les previsions de creixement. També ho hem fet la Generalitat, que, malgrat tot, les previsions mantenen el creixement per sobre de la mitjana de la zona euro. Tot i la reacció del Banc Central Europeu, una reacció contundent, apujant els tipus d'interès per frenar la inflació, tot sembla indicar que la situació no es normalitzarà del tot fins al 2024. I hem de tenir present que l'actuació dels bancs centrals d'augmentar els tipus, que es trasllada en un increment dels costos de finançament, dels préstecs de les empreses, dels costos d'inversió, dels costos del deute públic, dels costos de la hipoteca, una actuació dels bancs centrals augmentant els tipus d'interès, si no va acompanyada de mesures sobre el mercat energètic, i això vol dir sobre la producció, sobre el subministrament, la distribució i sobre els mecanismes de fixació de preus, pot ser un esforç –el d'augmentar tipus– que resulti en va i que comporti encara més patiment per la majoria de la societat.

I, per tant, això ens obliga a actuar. Perquè fins que la inflació no torni a nivells més moderats, les pujades de tipus d'interès que pugui adoptar el Banc Central han d'anar acompanyades d'ajuts focalitzats a les llars, especialment a les més vulnerables; han d'anar acompanyades d'ajudes a les empreses, especialment a les més afectades per l'augment de preus. I en paral·lel, és importantíssim adoptar totes les mesures possibles d'estalvi i d'eficiència energètica i accelerar la transició energètica.

Ens satisfà, en aquest sentit, que la Comissió Europea avanci en aquesta direcció, com va deixar palès la presidenta Ursula von der Leyen en el recent debat de l'estat de la Unió. Ens trobem davant d'un problema de dimensió europea que ens correspon abordar i resoldre conjuntament. En aquest sentit, crec que hem de fer una lectura positiva de les propostes de la Comissió Europea; moltes d'elles van alineades amb les accions de transformació que estem impulsant també des de la Generalitat de Catalunya. Una de les mencions que va fer la presidenta de la Comissió va ser a la formació professional, un àmbit on gràcies al diàleg i a la concertació social estem fent aquest canvi de paradigma, fent dels cicles formatius una excel·lent sortida pels

alumnes i, sobretot, un actiu per oferir al teixit productiu els professionals qualificats que necessita.

També la transició energètica. De la mateixa manera, és molt positiu que la Comissió es plantegi intervenir directament el mercat energètic, limitant els beneficis de les companyies per tal d'abaratir la factura de la llum; és molt positiu que identifiqui la necessitat de reduir el consum d'energia fixant objectius d'obligat compliment i que, en paral·lel, busqui ajudar i potenciar les petites i mitjanes empreses.

En tots aquests àmbits, les institucions europees trobaran tota la predisposició i col·laboració del Govern de Catalunya, però, sense cap mena de dubte, si en un àmbit podem aportar específicament valor afegit des de Catalunya en aquest repte europeu és en el projecte del Banc Europeu d'Hidrogen, anunciat per la Comissió, i fent-ho a través del projecte de Vall de l'Hidrogen Verd a Catalunya.

Durant aquest any, en el Parlament i en altres àmbits n'he parlat en moltíssimes ocasions: un projecte que és sòlid, que és innovador, que és capdavanter, que entronca amb el nostre model productiu. I tenim tots els ingredients per tirar-lo endavant. Tenim el coneixement, tenim les infraestructures, tenim la capacitat emprenedora. I una mostra és el projecte presentat ahir a Tarragona, entre d'altres, pel conseller Torrent, per crear una gran planta de producció d'hidrogen a Tarragona. (*Aplaudiments.*) I només fa falta prendre la decisió, fer l'aposta perquè Catalunya esdevingui un enclavament estratègic de la sobirania energètica europea. Ho repeteixo: hem de fer l'aposta perquè Catalunya esdevingui un enclavament estratègic de la sobirania energètica europea.

Per això es tracta d'un projecte insígnia per al país, autènticament revolucionari, que tots i totes ens hem de fer nostre i contribuir a impulsar. Disposar d'un projecte així, tan important per al conjunt de la Unió Europea, sense cap mena de dubte, assegura el futur de l'economia del país en termes de prosperitat i en termes de benestar.

Per projectes com aquests fem una lectura positiva de com la Comissió Europea està afrontant la guerra d'Ucraïna i les seves conseqüències. I des de Catalunya treballlem amb la mateixa ambició i amb la mateixa determinació. Abans de l'estiu em vaig reunir individualment amb tots els consellers i conselleres del Govern, i ho vam fer per preparar conjuntament el reforç de totes les eines i instruments que tenim per fer front a les conseqüències de la inflació, per donar suport a les empreses i emprenedors, per atendre les urgències, que són moltes, i contribuint alhora a impulsar transformacions que perdurin, que sedimentin.

A tots i totes els vaig demanar que redoblessin els esforços i que treballessin amb l'objectiu de dirigir tots els recursos addicionals que hem aconseguit, en base a insistir en la necessitat de flexibilitzar el dèficit, a combatre l'encariment del cost de la vida, a combatre les conseqüències de la inflació. Entre tots i totes, entre tota la societat, hem de contribuir a mitigar els efectes de la inflació. Amb l'esforç de tothom fem front a l'augment del cost de la vida.

I per això els anuncio, com he avançat abans, que posem en marxa un escut social de 300 milions d'euros, amb el qual ajudarem la ciutadania i el teixit productiu a afrontar millor l'escalada de preus. (*Aplaudiments.*) Estem parlant de mesures encaminades a acompanyar els més vulnerables. Per això, les cent mil famílies més vulnerables de Catalunya rebran un augment del cinquanta per cent del bo social tèrmic aquest mateix any. Això vol dir que aquestes cent mil famílies més vulnerables de Catalunya, que ja s'acollien al bo social tèrmic..., s'incrementarà en un cinquanta per cent l'ajuda, resultant entre un total de 173 fins a 541 euros per fer front als augments de la factura de la llum i del gas. Aquesta tardor, aquest hivern ningú ha de passar fred per culpa de l'augment del preu de l'energia. I per això reforcem aquesta eina, que és del tot imprescindible per fer front a la pobresa energètica, per fer front a l'augment de la factura del gas i de la llum, focalitzant-ho en les cent mil famílies més vulnerables des del punt de vista energètic.

Però l'augment del cost de la vida ens afecta a totes i a tots, i per això l'escut social també inclou mesures dirigides al conjunt de la ciutadania. En aquest sentit, els anuncio que destinarem cent euros per infant per compensar el fort increment de les despeses de material escolar a què han hagut de fer front les famílies aquest mes de setembre, una mesura encaminada a afavorir l'equitat social en un àmbit com l'educatiu, del tot essencial per assegurar la igualtat d'oportunitats. I ho farem... I aquesta és una mesura vinculada a la llei de mesures que estem treballant, que acompanyarà els pressupostos del 2023. Ho farem a través d'una deducció de l'IRPF de les famílies de rendes mitjanes i baixes, que, com deia, s'incorporarà durant el projecte de pressupost i de llei de mesures, de tal manera que aquestes famílies no hauran de fer cap tràmit addicional i simplement s'haurà de tenir en compte en la declaració de la renda. *(Aplaudiments.)*

En segon lloc, com va anunciar la consellera Cervera, destinarem 29 milions d'euros a millorar els ajuts al lloguer dels i les joves, complementant les ajudes estatals, que són manifestament insuficients davant del cost dels lloguers a Catalunya i manifestament insuficients davant l'altíssima demanda que van tenir. Són ajudes a les quals es poden acollir joves de fins a trenta-sis anys i poden arribar a 250 euros per persona i mes. Permetran que milers de joves que van quedar fora de les ajudes estatals s'hi puguin acollir. On no arriba l'Estat treballem per arribar-hi amb les mans lligades a l'esquena, amb recursos limitats, essent encara, de moment, una autonomia..., però treballem per arribar-hi des del Govern de Catalunya. *(Aplaudiments.)*

En la mateixa línia, per afavorir l'emancipació dels joves i per contribuir a les possibilitats d'accedir a feina, a estudis, els anuncio que ampliïm la T-jove dels vint-i-quatre als trenta anys. Aquesta mesura tindrà un impacte de 30 milions d'euros i vol contribuir a reduir les despeses quotidianes i més bàsiques de la població jove, que ara té encara més problemes per emancipar-se, i també fomentar l'ús del transport públic.

I, finalment, és imprescindible impulsar canvis que perdurin. Més enllà d'atendre les urgències és important que aprofitem aquesta injecció extraordinària per accelerar la transició energètica, per canviar el nostre model energètic i participar de la sobirania energètica europea. Per això els anuncio que, en primer lloc, destinarem 67 milions d'euros a acompanyar totes les petites i mitjanes empreses a emprendre projectes de transició energètica; a fomentar la retirada de teulades d'amiant, instal·lant en el seu lloc cobertes amb plaques solars destinades a l'autoconsum; a subvencionar projectes de bioenergia, i a reduir a sis mesos el temps màxim per autoritzar projectes de plantes i parcs d'energia elèctrica renovable amb potència inferior a cinc megawatts per tal que puguin començar a produir energia en menys d'un any.

En la mateixa línia, els anuncio que destinarem més de 51 milions d'euros a facilitar que la ciutadania pugui instal·lar a casa seva sistemes de producció d'energia renovable destinada a l'autoconsum. L'energia solar és l'energia més democràtica, és la que tenim més a l'abast, és la que ens permet avançar cap a aquesta sobirania energètica i ser més respectuosos amb el medi ambient. Catalunya té sol i l'estem desaprofitant. Per això hem d'aprofitar cada centímetre de teulada per instal·lar una placa solar, cada centímetre de teulada per rebaixar la factura de la llum i lluitar contra el canvi climàtic. El foment de l'autoconsum ha d'anar acompanyat de mesures d'estalvi energètic, mesures per ser més eficients i, per tant, els anuncio que obrirem una línia d'ajuts d'11,5 milions d'euros destinada a comunitats de veïns i empreses per instal·lar sistemes automàtics de control de l'energia, entre d'altres, encesa i apagada de llums en espais comuns.

En síntesi, presentem un escut social per a famílies i per a joves, per a persones vulnerables, destinat a empreses i emprenedors, i per fer un salt endavant en la transició energètica. Perquè les respostes a les urgències d'avui, com la guerra, la crisi, la inflació, l'augment dels preus de l'energia, s'han de fer pensant en el món que volem

tenir demà. Uns primers 300 milions d'euros per fer front a les conseqüències de la inflació, per fer front a la pèrdua de poder adquisitiu del conjunt de la ciutadania. En moments com l'actual hem de demostrar que estem al costat de la gent, hem d'acompanyar tothom per fer front a les conseqüències de l'augment de preus, sense perdre en cap moment la vocació transformadora que ens caracteritza.

Aquestes mesures són unes primeres mesures i es complementaran i s'ampliaran amb d'altres que formaran part també del projecte de pressupostos 2023 que el conseller d'Economia i Hisenda està preparant, conjuntament amb tot el Govern. En un context inestable i ple d'incerteses, cal atendre les urgències, evidentment, però també és en aquests moments que cal accentuar la voluntat transformadora del Govern, la necessitat d'avançar de la mà de l'agenda 2030 i dels objectius de desenvolupament sostenible, amb iniciatives a través de les quals estem construint un país més just, més verd, més feminista i més lliure.

La condició prèvia de tot això és reforçar les institucions i garantir el seu bon funcionament, disposar d'unes institucions plenament operatives i, per tant, condició indispensable perquè siguin modernes, àgils, eficients i innovadores.

I en un any els canvis són evidents, i crec que cal explicar-los: enmig del soroll i la boira espessa, els canvis han començat, començant per la recuperació de la relació amb les institucions europees, ja sigui amb la Comissió o el propi Parlament Europeu, o les pròpies relacions amb territoris amb qui tenim molts reptes i lligams compartits, com el País Valencià i les Illes Balears.

En aquest mateix àmbit, hem de destacar l'aprovació del pressupost de la Generalitat *a temps* per primera vegada en dotze anys. Un pressupost, el del 2021, que incrementa la despesa en 5.600 milions d'euros, que duplica la inversió fins als 4.000 milions d'euros i que, fins al moment, és el pressupost més social de la història. Un pressupost que ha estat plenament operatiu a partir de l'1 de gener, i això, que es pot interpretar com una qüestió merament administrativa, en el fons implica tenir les eines per millorar l'atenció i els serveis de la ciutadania des del primer dia. Tenir pressupost operatiu des del primer dia de l'any ens ha permès avançar en totes les transformacions que ens hem compromès, i vull donar les gràcies als grups parlamentaris que van fer-ho possible.

En el mateix sentit, des del punt de vista institucional, hem aconseguit desbloquejar la renovació del conjunt d'institucions estatutàries, institucions cabdals per garantir el bon funcionament de l'engrenatge institucional de Catalunya, però, sobretot, superar una mostra de la paràlisi que significava tenir molts d'aquests organismes amb el mandat caducat. Hem estat capaços de construir acords, en aquest Parlament, per a la renovació del Síndic de Greuges, la Sindicatura de Comptes, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, el Consell de Garanties Estatutàries i la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. I això, sense cap mena de dubte, és una excel·lent notícia, sobretot perquè aquestes renovacions són fruit d'un ampli consens, d'un ampli acord sorgit d'aquest Parlament. I també vull mostrar el meu agraïment als grups parlamentaris que ho han fet possible.

Totes aquestes renovacions i aquest reforç institucional són bons per a la ciutadania. Ho hem de tenir present. Calien i són del tot imprescindibles per disposar d'unes institucions en les millors condicions per atendre el conjunt del país. Unes institucions preparades, unes institucions fortes, i això vol dir també tenir unes institucions amb capacitat de protegir-nos davant dels atacs que malauradament patim per la nostra manera d'entendre el país. I podem parlar de diferents exemples, però segurament el cas més evident és l'enfortiment del model d'escola en català, que és tan important per a la cohesió social del país i per al propi progrés de la llengua. Des de fa anys que s'ha intentat i es continua intentant acabar amb el model propi d'escola en català. I qui ho intenta fer sap que la llengua és el que ens cohesiona, és el que aglutina, és el punt de trobada de la societat catalana.

Però deixem-ho clar: els que intenten acabar amb aquest model no ho aconseguiran, perquè davant de l'intent d'imposar... (*Aplaudiments.*) ...davant de l'intent d'imposar un vint-i-cinc per cent homogeni de castellà a les aules, hem reforçat el consens lingüístic del país, protegint el català, protegint els centres educatius i el propi professorat d'ingerències judicials fortament polititzades i, sobretot –sobretot–, posant per davant criteris pedagògics, criteris acadèmics, criteris educatius, que són els que han d'estar per davant sempre en la política educativa i fent confiança a mestres i professors i professores.

Hi ha qui està intentant aquestes darreres setmanes reobrir aquest conflicte, però avui el consens és molt més sòlid, molt més ampli. No ha estat fàcil, però s'ha arribat a un consens sòlid i ampli. I davant d'un consens així, és molt difícil tombar un model educatiu d'èxit sense el qual no s'explica ni s'entén la Catalunya plural, diversa i inclusiva que ens desperta tant d'orgull i que encara volem millorar. I això també ha estat gràcies a l'impuls del Govern, però també a l'ampli suport rebut en aquest Parlament. I, per tant, volia donar les gràcies a totes les diputades, a tots els diputats que van donar suport a aquests acords amplis de país.

De la mateixa manera que hem defensat i que defensarem l'escola en català, hem construït mecanismes per acompanyar els servidors i servidores públiques que per exercici de la seva responsabilitat, que per exercici del seu compromís amb la societat, són perseguits injustament, per exemple, per organismes com el Tribunal de Comptes. I per això vam crear el Fons Complementari de Riscos, aprovat amb una àmplia majoria d'aquest Parlament, dotat amb 10 milions d'euros, guiat pel principi d'indemnitat, que estableix que no es poden prendre represàlies contra les persones que exerceixen legítimament les funcions del seu càrrec mentre no es demostrï que han actuat al marge de la llei. I aquest també és un deure institucional: no deixar mai sol a ningú; no abandonar a ningú, amb el convenciment que no ha comès cap il·legalitat, que sigui perseguit per les idees polítiques del Govern. Aquest és un pas important i que exemplifica un canvi de dinàmica que hem de fer possible arribar a tot arreu, i també en l'àmbit de la justícia.

Aquí, com és sabut, la Generalitat s'ha retirat de les causes obertes, moltes relacionades amb actes de protesta, en què no es podia acreditar l'autoria d'uns fets. Mai hem deixat ni deixarem un servidor públic o un mosso d'esquadra sense defensa, menys davant d'una agressió. Però tampoc podem contribuir a alimentar una espiral que no porta enlloc, sobretot quan és evident que no hi han proves concloents.

S'ha anat procedint a la retirada de les acusacions contra manifestants i activistes en les que no hi havia lesions acreditades a cap funcionari públic. I ho estem fent, en cada cas, en el moment processal més adequat. I ho fem perquè, de la mateixa manera que defensem els treballadors públics, defensarem també el dret de la ciutadania a la lliure manifestació i a la llibertat d'expressió. Aquestes mesures, que contribueixen a la pau social i a la garantia de drets, s'han començat a aplicar amb aquest Govern i en aquesta legislatura.

Tot això són exemples de com estem enfortint les institucions, de com demostrarem que és possible governar d'una altra manera. Tot això és molt important per oferir seguretat a la ciutadania i renovar, guanyar-nos la seva confiança. Però tot això és necessari però no és suficient si no va acompanyat d'una acció de govern ambiciosa, que realment tingui un impacte positiu en la vida de les persones. I aquí vull traslladar la meva satisfacció amb la feina feta per tots els consellers i conselleres del Govern. Tots, absolutament tots i totes, us hi esteu deixant la pell. Per això el compliment del pla de govern avança a bon ritme; un pla de govern que és la guia d'actuació de tots i cadascun dels departaments i del Govern en el seu conjunt.

Hem assolit, en menys d'un any i mig de legislatura, un grau d'execució del quaranta per cent. Però, sobretot, aconseguint que en poc menys d'un any comencin a aflorar iniciatives que realment exemplifiquen totes les transformacions que ens hem compromès a impulsar. Parlem de la gratuïtat de l'I2, de l'antic P2; parlem del pacte

nacional per la indústria, de l'energètica pública, de la reducció del cost de l'accés a les universitats, de les ajudes a l'habitatge per joves o del *hub* digital, audiovisual i del videojoc Catalunya Media City; iniciatives que o bé hem presentat aquest setembre o han iniciat el seu impacte aquest mateix mes, i que mostren l'ambició amb la qual treballen tots els consellers i conselleres de la Generalitat.

D'aquesta manera, i sense ànim de ser exhaustiu, sí que m'agradaria compartir amb tots i totes vostres algunes de les fites de cada departament que han contribuït a consolidar les bases de les transformacions i que guiaran de nou l'acció política de cada conselleria pel present curs polític.

En primer lloc, vull posar en valor la feina feta des del Departament de Vicepresidència, Polítiques Digitals i Territori, liderada pel vicepresident, en diverses iniciatives, com per exemple el projecte Aina, per generar el primer diccionari de veu en català en l'àmbit digital, que ha recollit més d'1 milió de veus que ens permetran relacionar-nos amb la tecnologia, especialment amb la intel·ligència artificial, en la nostra llengua i fer-ho amb plena normalitat.

També vull destacar la tasca pel desplegament de la fibra òptica arreu del país, amb alguns pla pilot absolutament ambiciosos per lluitar contra l'èxode rural. Per exemple, la prova pilot de les Garrigues Altes. O amb l'aprovació del pla estratègic que ha de permetre desplegar noves tecnologies i serveis digitals intel·ligents a tot el territori. Estem parlant de 450 milions d'euros per vertebrar el territori comunicativament parlant.

D'altra banda, també s'han iniciat, en el Departament de Vicepresidència, obres per valor de 340 milions d'euros per potenciar el transport públic i la xarxa viària; un àmbit on cal destacar l'assumpció del servei de rodalies de Renfe que d'aquí a dos anys operarà Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. Aquest àmbit, el de la mobilitat, és un àmbit on tenim importants reptes pendents, començant pel desplegament de la T-Mobilitat arreu del país i de forma plenament operativa a finals del 2024, que s'està treballant, i acabant amb la reivindicació del traspàs del servei complet de rodalies, complet i integral, acompanyat de les inversions pendents i de la gestió de les infraestructures.

Tots sabem que el futur de la mobilitat és el ferrocarril, i aquí cal tornar a posar palès el mal funcionament crònic del servei de rodalies de Renfe, un maldecap constant per molts usuaris i un llast per la competitivitat del nostre teixit laboral i del nostre teixit productiu, en conseqüència.

Per tot això, el vicepresident Puigneró té l'encàrrec de no escatimar esforços –i no els escatimarà– per fer possible el traspàs del servei de rodalies a Catalunya; un traspàs integral. I puc donar fe del seu compromís i de la seva convicció. És imprescindible per millorar un servei essencial, un servei que és bàsic per la quotidianitat de moltes persones i la vitalitat del teixit productiu. Però aquí ens hi hem d'implicar totes i tots. Tot el Parlament. Ningú se'n pot inhibir. És una qüestió d'interès general. Ningú se n'ha d'amagar, del mal funcionament de Renfe i de la necessària resposta que hi hem de donar. Ningú s'ha d'amagar, per molt que el responsable polític d'aquest caos ferroviari que es viu diàriament sigui una companya de partit.

Mentre el caos de Renfe suposa un perjudici inassumible pels més de 300.000 viatgers diaris, Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya continua avançant. Com he dit abans, amb l'exemple de l'assumpció de rodalies de Lleida d'aquí dos anys, però també en l'inici dels treballs per permetre la connexió de les línies del Vallès i Llobregat-Anoia de Ferrocarrils, amb la prolongació de la línia entre plaça d'Espanya i Gràcia a Barcelona o l'estudi de la viabilitat de les línies de tren tramvia a les Terres de l'Ebre, Bages, Costa Brava i el Pirineu, a què ens vam comprometre en el darrer pacte pressupostari i que s'està portant a terme. I, finalment, després de més d'onze anys, s'han reprès els treballs de la tuneladora del tram central de la línia 9 del metro de Barcelona. Aquest és un govern que treballa pel país sencer, i el país sencer inclou també l'àrea metropolitana i la capital del país, Barcelona.

Pel que fa al Departament de la Presidència, amb el lideratge de la consellera Vilagrà, vull destacar que s'ha iniciat el procés d'estabilització de places de treballadors i treballadores públics més gran de la història. A l'inici de la legislatura, 59.000 places, que és el 35,5 per cent del total de treballadors, estaven en una situació de temporalitat, d'interinatge. En només un any s'ha estabilitzat la plaça a quatre mil persones, i l'objectiu és reduir aquesta taxa d'interinitat fins al vuit per cent a finals de 2024, i per això hem convocat fins a un total de 46.845 places, i avui mateix el Govern hem aprovat un decret llei per avançar decididament en aquest sentit.

Per altra banda, per la Catalunya sencera s'ha iniciat la redacció de l'estatut del municipi rural per treballar per l'equilibri territorial i frenar el despoblament. És una reivindicació històrica de desenes, de centenars de municipis del país, que ens dotarà d'eines per respondre a les necessitats de tot el territori, de la Catalunya sencera.

En l'àmbit dels esports, s'han multiplicat per quatre les ajudes a l'esport femení i als clubs que competeixen i excel·leixen en l'elit de l'esport estatal i internacional. Hem dit per activa i per passiva que aquesta serà la legislatura de l'esport femení i estem actuant en conseqüència, perquè tenim un compromís ferm amb la igualtat efectiva, també en el món de l'esport, i la visibilització de les esportistes en aquest àmbit, per reconèixer la seva excel·lència, que ens demostren cada dia, i per l'oportunitat de crear nous referents a les generacions més joves.

I, d'altra banda, conjuntament amb el Consell General d'Aran, estem elaborant un pla integral per l'occità, aranes a l'Aran, per encarar la normalització de la llengua aranesa i protegir-la de les tendències sociolingüístiques que també n'amenacen la seva continuïtat i el seu ús a l'Aran. I, en paral·lel, vetllarem perquè aquest pla sigui viable econòmicament i l'Aran pugui implementar-lo en l'exercici de les seves competències. Així mateix, aquest any 2023, finalment, donarem compliment a la totalitat de l'acord de finançament que s'hi va arribar el 2019 amb el Consell General d'Aran, emmarcat en el fons de finançament incondicionat d'aquesta institució.

Pel que fa al Departament d'Empresa i Treball, liderat pel conseller Torrent, voldria destacar: hem destinat 917 milions d'euros al major pla de polítiques actives d'ocupació fet fins ara, especialment enfocat a la contractació de joves i contribuir a reduir l'atur juvenil. S'ha duplicat la inversió en polítiques actives d'ocupació destinades a les dones, destinant gairebé 53 milions d'euros per arribar a oferir aquest servei a més de 41.000 dones.

Com els he comentat al llarg de la meua intervenció, el Departament d'Empresa i Treball ha jugat un paper clau, conjuntament amb els agents socials, sindicats i organitzacions patronals més representatives, en la signatura del nou pacte nacional per la indústria; un acord que significa noves inversions, noves empreses, nous llocs de treball; que contempla 3.000 milions d'euros de despesa i d'inversió en els propers anys per relançar un dels sectors més importants de l'economia productiva del país i fer-ho de forma innovadora, digitalitzada, sostenible i de qualitat. Catalunya serà industrial o no serà. I aquesta industrialització ha de ser verda, digital i amb llocs de treball de qualitat.

D'altra banda, també vull fer esment dels 682 milions d'euros provinents dels fons Next Generation que el departament està destinant a contractar i formar persones desocupades i ajudar a joves autònoms, a reactivar l'economia del país i a generar oportunitats per tothom.

Tot aquest suport a empreses i treballadors va acompanyat també d'una simplificació burocràtica per fer més fàcil la posada en marxa d'empreses i l'impuls de projectes estratègics, una reivindicació històrica del teixit productiu que avui és realitat gràcies al compromís del conseller amb el nou reglament de facilitació de l'activitat econòmica i l'habilitació per declarar projectes estratègics que tenen un impacte significatiu en la creació de llocs de treball i activitat econòmica tant a nivell nacional de

Catalunya com territorial, i aquesta habilitació permet una atenció personalitzada, permet també una simplificació dels temps dels tràmits.

Des del Departament d'Economia i Hisenda, sota el lideratge del conseller Giró, s'ha fet una gran tasca, i vull agrair la seriositat i el rigor en la feina d'un àmbit tan sensible com és el de les finances de la Generalitat, un àmbit absolutament determinant pel bon funcionament de la institució. La Generalitat, amb la tasca del conseller, amb la tasca, també, que continua la feina dels darrers anys, ha millorat notablement la seva salut financera; ens permet tenir la fortalesa per afrontar les dificultats del moment actual. Les agències de *rating*, que són exigents, han millorat la valoració i la confiança cap a la Generalitat i cap a l'equip de gestió econòmica; un canvi tan notable que ens situa a les portes de tornar a emetre deute als mercats..., i per la qual el conseller ja ha demanat autorització a l'Estat per començar-ho a fer l'any vinent.

D'altra banda, per no oblidar aquells dèficits estructurals que patim i ser-ne conscients per revertir-los, s'ha procedit al càlcul del dèficit fiscal que pateix Catalunya amb les xifres de l'any 2019, el qual significa 20.196 milions d'euros, el 8,5 per cent del producte interior brut català, un 8,5 per cent que l'Estat recapta i que no retorna, un autèntic llast per la nostra economia i pel nostre estat del benestar, un llast pels nostres serveis públics, un ofec que ens limita enormement i ens omple de motius per voler ser un estat independent.

També s'ha aprovat, amb impuls del departament, la memòria preliminar de l'avantprojecte de llei de contractació pública de Catalunya, que té per objectiu simplificar, facilitar amb totes les garanties els processos de licitació pública.

I, de cara el curs que comença, més enllà de l'elaboració d'un nou pressupost, que, com comentava anteriorment, anirà encaminat a acompanyar la ciutadania a afrontar l'augment del cost de la vida, el Departament d'Economia i Hisenda té el repte de la gestió i la materialització dels fons europeus, també de la coordinació en l'àmbit dels fons Next Generation, una eina del tot determinant per fer realitat la transició energètica, la digitalització de l'economia catalana i enfortir el nostre sistema productiu.

Del Departament d'Igualtat i Feminismes, sota el lideratge de la consellera Verge, en voldria destacar diverses actuacions: els 23 milions d'euros del programa TempsxCures, destinat a finançar serveis d'atenció a infants i adolescents –avui, la pobresa de les treballadores es manifesta també en la manca de temps per la cura d'un mateix o de l'entorn familiar, i amb aquesta mesura treballem per donar-hi resposta–; la incorporació de la perspectiva de gènere com a criteri d'avaluació, per exemple, conjuntament fet amb el Departament de Recerca i Universitats, en les convocatòries de recerca per evitar la discriminació de les dones, les barreres d'accés i els sostres de vidre; l'aprovació del pla d'acció per combatre la pressió estètica que pateixen tantes joves i adolescents del país i tants joves i adolescents també, tants nois joves i adolescents també, i, per tant, donar resposta a la violència dels cànons estètics que perpetuen estereotips i discriminacions.

D'altra banda, aquest maig es va iniciar el repartiment de productes menstruals reutilitzables a 1.200 alumnes de tercer d'ESO de vint-i-quatre centres educatius del país, en una prova pilot que volem estendre al conjunt de centres educatius del sistema públic de Catalunya, perquè és bàsic incorporar també la perspectiva mediam biental en aquest àmbit i, sobretot, evitar la pobresa menstrual.

Però més enllà de les fites concretes, el departament està fent també, el Departament d'Igualtat i Feminismes, una gran feina a l'hora de trencar marcs, marcs preestablerts. I especialment en un context de retorn del conservadorisme i l'enfortiment de l'extrema dreta, com acabem de veure a Itàlia –un crit d'alerta que cap demòcrata pot obviar–, és imprescindible defensar amb tota la contundència que Catalunya, per damunt de tot, és un país demòcrata, un país d'acollida, un país antiracista, un país

que no tolera cap forma de discriminació, un país que rebutja i es regira contra tota forma de violència masclista. (*Aplaudiments.*)

De la mà dels ajuntaments, que en aquest àmbit i en tants d'altres són una peça essencial de la transformació del país, amb l'acord marc, impulsat pel Departament d'Igualtat i Feminismes, es destinaran, en el període 2022-2025, 90 milions d'euros per finançar els serveis d'urgència per a dones en situació de violència masclista, els serveis d'atenció i informació a les dones, els SIADs, els serveis d'atenció integral LGTBI+ i els serveis i polítiques de migracions, acollida i vida digna compartida.

La consellera Alzina, des del Departament d'Acció Exterior i Govern Obert, ha liderat una tasca que vull posar en valor. En primer lloc, amb el reforç de la xarxa de delegacions de Catalunya a diferents estats del món, passant d'una cobertura de quaranta-quatre països a seixanta-tres, obrint delegacions –i aprovades ja– a Andorra, Brasil, Corea del Sud, Japó, Senegal i Sud-àfrica, i establint oficines a Eslovènia, Irlanda i el Quebec. Continuem amb la voluntat de reforçar la presència de Catalunya al món, donant a conèixer el nostre país, acompanyant els catalans i catalanes arreu, defensant els interessos de Catalunya, donant suport a les empreses i organitzacions socials, a la nostra producció cultural i artística, a la creativitat que té el país, i aportant també la nostra visió sobre els reptes que compartim amb el conjunt de la humanitat. També vull posar en valor la relació millorada i intensa amb el cos consular present a Barcelona. Barcelona és la ciutat amb més representació consular a nivell mundial després de Nova York i de Hong Kong. I també les polítiques de govern obert per facilitar la participació ciutadana i la transparència.

Des del Departament d'Educació, liderat pel conseller González-Cambray, sense cap mena de dubte destacaria, en primer lloc, la gratuïtat de l'infantil 2 –el P2; sempre que diem «I2», se'ns demana..., moltes famílies encara l'identifiquen amb «P2», però és «I2», la nomenclatura, com així també ens ho recorden els professionals. La gratuïtat de l'infantil 2, del darrer curs d'escola bressol, és una mesura per afavorir la igualtat d'oportunitats. És una mesura que també afavoreix la conciliació de les famílies. És una mesura del tot revolucionària, que volem fer extensiva, de forma progressiva i sostenible, al conjunt de l'etapa infantil. I aquí, un cop més, vull agrair la col·laboració del món local, de molts ajuntaments que, amb el seu esforç, ens han acompanyat i han fet que aquesta mesura sigui possible.

Una altra de les grans novetats d'aquest setembre és la reducció de ràtios que iniciem a l'infantil 3, ja al primer curs, doncs, a l'antic P3, garantint aules de com a màxim vint alumnes per oferir la millor atenció als infants. En un context de reducció demogràfica podríem optar per reduir els serveis i hem optat per augmentar els serveis, mantenint, doncs, les ràtios de mestres i avançant, doncs, en reduir, en conseqüència, les ràtios d'alumnes.

I també m'agradaria fer esment de l'avançament del curs escolar, per escurçar un període de vacances d'estiu massa llarg que no ajuda en els hàbits d'aprenentatge; per igualar també les oportunitats dels infants, pensant en les famílies més vulnerables i en els infants que durant l'estiu no tenen les mateixes possibilitats de continuar treballant les habilitats socials i cognitives. És una mesura bona per als alumnes, bona per a les famílies. Facilita i contribueix a la conciliació de la vida laboral i familiar de moltes mares i pares, i en molts casos també ha suposat un estalvi important en casals o activitats on els infants, doncs, durant aquests dies que no hi havia escola en anteriors anys..., les seves famílies els portaven durant la seva jornada laboral.

És una mesura que aquest mes de setembre s'ha implementat. En farem l'avaluació, però crec que hem de reconèixer l'esforç de tothom perquè hagi estat possible i s'hagi pogut implementar, especialment de la comunitat educativa, en primer lloc de la comunitat educativa, dels docents, de tots els professionals que han col·laborat, i de les famílies i també dels alumnes.

D'altra banda, quan parlava dels objectius de la Comissió Europea, que s'ha marcat..., que va marcar la presidenta Von der Leyen en el debat de l'estat de la Unió,

he posat de manifest l'estratègia coincident en l'àmbit de la formació professional. És un àmbit transcendental, que afrontem des del diàleg i la concertació social. En aquest sentit, vull posar en valor que, per primera vegada, hem presentat una oferta integrada de formació professional de més de 400.000 places, un trenta-quatre per cent més que l'any passat, amb un valor de més de 726 milions d'euros.

En un altre àmbit vull posar en valor també..., i pensant en la Catalunya sencera, en aquells municipis de l'entorn rural que sempre demanen l'atenció que, per ser menys en població, no són menys importants per al país, hem creat cinquanta-dos escoles bressol rurals, amb el pla d'integració de l'etapa inicial a l'escola rural. Amb aquesta iniciativa, 122 municipis de menys de 2.500 habitants incorporen el primer cicle d'educació infantil a l'escola. I això és treballar per a la Catalunya sencera; això és una concreció de generar oportunitats arreu. Avui, pobles sense serveis essencials, com l'escola bressol, tenen molt més difícil fer front al despoblament. Fibra òptica i escola bressol, dues mesures per lluitar contra el despoblament.

En clau de feina feta, també voldria destacar que, per primera vegada, les escoles que segreguen per sexe no rebran finançament públic, una anomalia històrica. S'ha acabat finançar amb diners públics escoles que separen els nens de les nenes. Sense cap mena de dubte, iniciar aquest curs amb aquesta novetat ens ha d'omplir d'orgull a totes i a tots.

I aquí és on tenim un dels principals reptes del sistema educatiu, que és erradicar d'una vegada la segregació escolar. Estem complint amb els objectius del pacte contra la segregació escolar a Catalunya, impulsat per l'anterior síndic de greuges amb ampli suport parlamentari, perquè necessitem unes escoles representatives de la pròpia societat si volem contribuir a generar oportunitats per a tothom i enfortir la cohesió social del país. *(Aplaudiments.)*

La consellera Geis, des del Departament de Recerca i Universitats, un departament nou i un departament rebut, crec que puc dir, amb entusiasme per part de la comunitat universitària. M'agradaria destacar-ne tot l'esforç per consolidar i ampliar l'equitat de l'accés a l'educació superior amb l'aprovació d'una rebaixa de fins al trenta-tres per cent dels preus públics universitaris. També s'ha mantingut la bonificació addicional per als trams de renda més baixos i s'ha estès als màsters habilitants per exercir una professió.

De la mateixa manera, s'ha fet un pas molt important amb el projecte de llei de la ciència, que ja està ultimant els seus darrers passos aquí al Parlament i que serà aprovat properament. Una nova llei que ens ha de permetre consolidar el model català. El model català de recerca, desenvolupament i innovació, sense cap mena de dubte, un actor clau, del tot imprescindible, per al progrés social i econòmic del país.

A nivell d'objectius, un dels que s'ha marcat la consellera –i té el suport del conjunt de Govern– és aconseguir impulsar l'ús de la llengua catalana en l'àmbit universitari. Durant aquest any s'han fet passos importants i ara els hem de consolidar amb l'objectiu de passar del setanta al vuitanta per cent d'oferta de classes en català a finals de legislatura.

I, en paral·lel, hem augmentat un vint per cent el finançament basal de la Generalitat als grups de recerca. Tenim lideratge en recerca a Catalunya, som líders en captació de fons provinents de la Unió Europea, però calia garantir una millora, una primera millora, del finançament basal i ho hem començat a fer realitat.

El Departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, liderat per la consellera Jordà, està fent una tasca ingent per impulsar la transició energètica, dotar-se de noves eines per combatre el canvi climàtic. En aquest sentit, vam aprovar la modificació del decret llei que permet accelerar la transició energètica amb mesures urgents per respondre a l'emergència climàtica i impulsar les energies renovables, per ordenar-les també, per equilibrar-ne la implantació, per minimitzar-ne l'impacte negatiu que pugui tenir a nivell social i territorial i per facilitar la pràctica de l'autoconsum.

Aquest impuls ha permès passar de poc més de trenta a 1.500 megawatts de potència en energies renovables en exposició pública. I aquests projectes estaran ja a disposició dels seus promotors per ser implementats quan ho considerin oportú. Ha posat en marxa quaranta-una oficines comarcals d'impuls a la transició energètica.

I aquest mes d'octubre, com vam anunciar conjuntament la darrera setmana a la Setmana del Clima a Nova York, aprovarem la creació de la companyia energètica pública, que ha de ser el buc insígnia del model energètic del país.

Des del punt de vista de la necessitat de crear oportunitats arreu, també voldria destacar l'aprovació de l'agenda rural, una eina imprescindible per a l'equilibri i la cohesió social del país.

I, com és obvi, eines com aquestes han d'anar acompanyades per l'activació dels ajuts de la política agrària comuna o les noves mesures de suport a l'habilitació i manteniment d'infraestructures rurals i el desenvolupament de la xarxa de regadiu arreu del país.

I gestió de boscos. Aquest estiu també n'hem parlat i hem pogut parlar-ne amb feina feta: hem aprovat el nou pla general de política forestal, hem triplicat la inversió en el nou pla de prevenció d'incendis forestals, que incorpora tots els agents que treballen en la prevenció d'incendis.

I tot això té a veure amb el món rural i amb les necessitats específiques d'aquesta part tan important i alhora tan diversa de Catalunya. Generant oportunitats arreu, generant oportunitats per a tothom. Però des del departament, com des de la resta del Govern, es treballa per al conjunt del país, per a la Catalunya sencera.

I això vol dir reptes tan immensos però tan il·lusionants com que es produirà la retirada total de l'amiant de Badia del Vallès que afecta la totalitat dels seus edificis. Quaranta anys després, comença la retirada de l'amiant (*aplaudiments*) i tornem salut i dignitat a aquest municipi del nostre país. Un municipi que, com deia, des del seu origen, des de la seva creació fa cinquanta anys, conviu amb una presència massiva de fibrociment. L'erradicarem amb un pla pioner que transformarà la ciutat, a través d'inversions extraordinàries que financem des del Govern, i que treballem conjuntament amb l'alcalde i amb l'Ajuntament de Badia del Vallès.

Pel que fa al Departament de Salut, amb el lideratge del conseller Argimon, voldria destacar l'avenç en l'àmbit de la salut mental, en què estem treballant pel canvi de paradigma. Fa uns mesos vam tenir l'oportunitat de destinar-hi tot un ple monogràfic i ja es comencen a percebre els canvis. No només perquè el pacte ha començat a caminar, sinó perquè hem començat a reforçar els serveis des de l'àmbit directe del Departament de Salut amb l'increment de 80 milions d'euros que han permès la incorporació de nous professionals, especialment destinats a l'acompanyament d'infants i joves, la posada en marxa del programa de benestar emocional i salut comunitària, incorporant 380 referents de benestar emocional als centres d'atenció primària d'arreu del país.

Vaig tenir l'oportunitat, amb el conseller Argimon, de fer una sessió de treball de valoració amb una representació d'ells i els puc dir que estan fent una excel·lent feina. S'ha obert un camí realment innovador, que reforça la visió comunitària de la salut, i que, per tant, acompanya la tasca extraordinària que fan els centres d'atenció primària. També, parlant d'atenció primària, un dels grans objectius és el reforç d'aquest àmbit amb el pla d'infraestructures valorat en 450 milions d'euros, la incorporació de nous professionals com fisioterapeutes i higienistes dentals.

I aquí voldria aturar-me per fer un agraïment a tot l'esforç que el conjunt de sanitaris i la resta de professionals vinculats als sectors de salut –i també del departament– han dedicat a la lluita contra la covid. L'Organització Mundial de la Salut ha rebaixat els nivells d'alerta per la pandèmia. I això ha estat gràcies a una actuació conjunta arreu del planeta, però necessitava també el màxim compromís a Catalunya de professionals, d'administracions i de ciutadania.

Hem de dir que la campanya de vacunació ha estat un èxit. Les xifres de vacunació a Catalunya, comparades amb societats semblants a la nostra, són molt altes. Ens permet afrontar el futur estant molt més ben preparats. I hem començat a reforçar amb la quarta dosi, ja, especialment aquells ciutadans d'edat més avançada o amb la salut més vulnerable. (*Aplaudiments.*)

En aquest sentit, el Govern, malgrat que l'Estat va retirar els fons extraordinaris covid, ha fet un esforç important per mantenir el finançament al conjunt de la xarxa sanitària que permetés mantenir els reforços de personal incorporats durant la pandèmia en tots els àmbits on ha estat possible, prioritzant Salut dins del Govern i prioritzant dins de Salut.

Per tant, també s'expliquen aquí els diferents models. Hi ha hagut altres territoris que no ho han fet; nosaltres ho hem fet. Això, evidentment, comporta una complexitat, comporta uns reptes en l'àmbit de salut, en l'àmbit de l'economia, però s'ha treballat conjuntament; i aquí demostrem que Catalunya, quan parla de salut pública, s'ho creu.

Des del Departament d'Interior, liderat pel conseller Elena, s'ha aprovat el programa temporal de reforç per implementar el pla de xoc de lluita contra els macroincendis forestals, que seran una realitat també pels propers anys; s'han ampliat les plantilles de Mossos d'Esquadra i consolidat les convocatòries anuals per les de Bombers i Agents Rurals; s'ha fixat un nou sostre de la plantilla de Mossos en 22.000 efectius, que facilita el creixement necessari del cos, un creixement necessari per atendre les necessitats de la ciutadania i per la pròpia evolució demogràfica dels membres del Cos de Mossos d'Esquadra.

El darrer any, el nombre d'efectius total, incloent les baixes per jubilacions, ha fet augmentar el nombre d'efectius, realment, doncs, actuant, en més de cinc-cents, en tan sols un any. Aquest mes de setembre mig miler de nous agents dels Mossos d'Esquadra s'han incorporat a les seves tasques un cop formats des de l'Escola de Policia de Catalunya, des de l'Institut de Seguretat Pública. I ho ha fet també un nombre similar de policies locals. I per aquest curs s'han convocat 840 noves places del Cos de Mossos d'Esquadra.

Però més enllà del nombre de places, s'ha avançat com mai en la feminització i rejoeniment de tots els cossos de seguretat i d'emergències de la Generalitat. Les dones han passat de representar l'onze per cent al vint-i-cinc per cent de la cúpula del Cos de Mossos d'Esquadra. Les darreres promocions –la darrera, de fa quinze dies– situen les dones agents per sobre del trenta per cent; queda camí per recórrer, però s'ha millorat substancialment.

I continuarem aplicant aquestes polítiques de reserva de percentatge per fer que els cossos policials, a qui confiem la nostra seguretat i a qui confiem el conjunt de la ciutadania la garantia de drets i llibertats democràtiques, s'assemblin a la societat que serveixen i, per tant, ofereixin, amb això, un millor servei. I aquesta política, pel que fa al Cos de Mossos d'Esquadra, s'estén també, evidentment, al compromís amb els Agents Rurals i el Cos de Bombers.

Per la seva part, el Departament de Drets Socials, sota el lideratge de la consellera Cervera, ha fet un pas endavant invertint gairebé 56 milions d'euros per reduir les llistes d'espera a una plaça residencial; unes llistes d'espera que generen molta angoixa en les famílies, especialment en l'àmbit de la pluridiscapacitat. I aquí hi ha un clar compromís del departament que es tradueix en fets.

S'ha instaurat la reserva del vint-i-cinc per cent dels nous habitatges socials de lloguer que impulsí la Generalitat per a joves, per facilitar la seva emancipació. S'han programat conjuntament, també, en un treball que es farà amb ajuntaments, 98 milions d'euros per abordar el sensellarisme i avançar cap a un futur on ningú hagi de viure al carrer. I, sobretot, s'ha impulsat l'aprovació, des del Parlament i amb la col·laboració del Govern, amb un amplíssim consens, de la llei d'ampliació de mesures urgents per fer front a l'emergència habitacional, una eina importantíssima que

vam haver d'articular per superar el veto del Tribunal Constitucional i que des del Govern desplegem amb la màxima celeritat.

L'acció del Departament de Cultura, amb la consellera Garriga al capdavant, s'ha centrat en múltiples àmbits, començant per l'impuls del pacte nacional per la llengua, que compta amb un ampli suport, també parlamentari, i ho vull agrair, i amb un ampli suport de diversos agents del país, en l'àmbit social, acadèmic, cultural, lingüístic, educatiu, polític, i acabant amb la presentació, aquest passat divendres, d'un dels grans projectes transformadors de la propera dècada a Catalunya, el Catalunya Media City, el *hub* digital, audiovisual i dels videojocs més innovador d'Europa, que multiplicarà el potencial de la indústria audiovisual, digital i del videojoc de Catalunya i contribuirà a revaloritzar tots els municipis de l'àrea del Besòs, un dels àmbits de Catalunya que ha de centrar més la nostra atenció.

La bona feina del departament ha estat possible gràcies a la recuperació del pressupost en polítiques culturals, que va augmentar 86 milions d'euros respecte al pressupost anterior, un increment del vint-i-vuit per cent. Aquest augment ha permès, entre d'altres, estabilitzar el suport a la internacionalització, les aportacions a les grans institucions culturals i les ajudes a la creació.

I, finalment, el Departament de Justícia, sota el lideratge de la consellera Ciuró, ha constituït i ha impulsat el pacte nacional per la justícia, per generar aquest consens sobre com millorar un àmbit clau per tot sistema democràtic, per la convivència social i pel progrés econòmic.

S'ha avançat amb nous instruments des del departament, com la incorporació de la prevenció del suïcidi en el conveni de salut mental i addiccions a les presons, en l'àmbit de la justícia juvenil, o la creació del Compendium.cat, un nou portal de referència de llenguatge jurídic català que aglutina més de tres cents recursos lingüístics en la nostra llengua.

L'objectiu, de cara a aquest curs, serà actualitzar el Codi civil, que actuï d'empenta i s'adapti a l'evolució de la nostra societat.

I també s'ha continuat impulsant les polítiques de memòria històrica tan necessàries al nostre país. I aquí m'agradaria destacar especialment el retorn a les seves famílies de les restes de desapareguts de la Guerra Civil que estaven en fosses sense identificar, contribuint a tancar ferides, a recuperar la memòria amb noms i cognoms concrets de desenes de persones, tornant la dignitat a les famílies. (*Aplaudiments*.) I també a treballar per la recuperació de la memòria dels perseguits pel nazisme que hi ha arreu dels pobles del nostre país.

En síntesi, projecte Aina i extensió de la fibra òptica, aposta pel transport públic, consolidació de llocs de treball dels servidors públics, pacte nacional per la indústria, fons europeus, lluita contra la violència masclista, noves delegacions de la Generalitat per estar presents i defensar els nostres interessos arreu del món, el P2 gratuït, rebaixa del cost d'accés a les universitats, aposta per l'energètica pública, aposta clara per la salut mental, aposta decidida per la feminització i el rejuveniment del Cos de Mossos d'Esquadra, treball pel dret a l'habitatge, Catalunya Media City, pacte nacional per la justícia.

Són exemples –podria estendre'm molt més–; exemples de com estem transformant el país des de tots els àmbits. I ho fem amb ambició, ho fem amb compromís, ho fem amb treball, ho fem generant consensos i ho fem sent imaginatius; allà on ens limiten els recursos de les lleis hi posem creativitat i grans consensos de país, amb el convenciment que el més important de tot és treballar per la ciutadania, el més important de tot és buscar sempre fer més fàcil i digna la vida a la gent de Catalunya.

Tota aquesta feina, tota aquesta voluntat transformadora, el proper curs, aquest curs, l'acompanyarem d'una intensa activitat legislativa. Abans del proper estiu s'aprovarà, entre d'altres, els avantprojectes de la llei de l'erradicació de l'amiant, de la llei de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, la llei de territori, la llei

d'economia social i solidària, la llei de serveis funeraris, la llei de l'impost sobre emissions portuàries de grans vaixells, la llei integral del reconeixement del dret a la identitat i expressió de gènere de Catalunya, la llei de prevenció i gestió de residus i ús eficient dels recursos de Catalunya, la llei del patrimoni cultural immaterial i la nova llei de memòria democràtica de Catalunya, tal com ens hem compromès en el pla normatiu, que sempre està en constant actualització; un esforç legislatiu importantíssim, en el qual demano la màxima complicitat d'aquest Parlament per fer possible tots aquests canvis i totes aquestes millores.

En aquests moments, també, i fonamentalment amb el lideratge del conseller d'Economia, estem començant a negociar la llei de pressupostos i a treballar la seva elaboració. És la llei més important de l'any; una llei que parteix d'un bon acord i d'uns bons pressupostos de l'any passat, i que aquest any, com va anunciar el conseller i vam aprovar per govern, fixa un nou sostre de despesa –reforcem, doncs, amb 3.098 milions d'euros més aquest sostre de despesa; arribarem, per tant, als 33.113 milions—..., en el qual, en aquest pressupost, hi van vinculades moltes de les mesures de l'escut contra la inflació que els he presentat al principi de la meua intervenció, i n'haurà de contenir moltes més. Les incorporarà, encara més, doncs, que n'estem treballant..., i que ens permeti acordar amb els grups parlamentaris.

I per això els estenc la voluntat de continuar treballant conjuntament per tornar a tenir operatiu el nou pressupost de la Generalitat l'1 de gener de 2023. I estenc la mà especialment a les formacions amb qui ens hem entès en els moments més importants de la legislatura, a les formacions que van participar de la investidura i a les formacions que van fer possible l'aprovació del pressupost d'enguany. Gràcies a la complicitat, s'ha fet possible la gratuïtat de l'I2 –25.000 famílies– o l'abaratiment del cost dels estudis universitaris, per exemple. I podem seguir treballant conjuntament per fer més fàcil la vida a la ciutadania, un objectiu que compartim i que ens ha d'ajudar a construir acords.

He fet un repàs a les principals fites de cada departament, als objectius que tenim per endavant, i, tal com he anunciat a l'inici, vull dedicar la part final de la intervenció a parlar de com afrontem la resolució del conflicte polític amb l'Estat.

I ho faré amb una proposta dirigida al conjunt del país, amb vocació de representar una amplíssima majoria de la ciutadania, que busca sumar una complicitat plural i diversa, com plural i diversa és la societat catalana. Ho faré amb una proposta que és escrupolosament democràtica, que vol dotar-nos de les eines per poder votar, votar amb llibertat, el futur polític del país; una proposta inclusiva –inclusiva; va dirigida a tots els demòcrates, a totes les demòcrates, siguin independentistes o no ho siguin–; una proposta explicable i homologable a nivell internacional, perquè altres països han partit de propostes similars i perquè sense cap mena de dubte ens obre les portes que fins al moment s'han mantingut tancades.

Totes i tots som conscients d'on ens trobem com a país des de fa anys. Som davant d'una situació de bloqueig de la relació amb l'Estat que hem d'aconseguir superar. I podem partir de punts de vista i de punts de sortida diferents, i fins i tot oposats. Tenim anàlisis i diagnòstics diversos. Però, malgrat això, ens hi hem de sobreposar per tornar a avançar.

I el primer pas per superar aquest bloqueig és posar fi d'una vegada a tota forma de repressió. Avui, aquesta repressió es manifesta en forma d'exili, en forma de causes judicials, d'inhabilitacions, en forma de tota persecució dels que simplement som independentistes, per les amenaces que patim i per l'espionatge que hem patit.

I en aquest àmbit cal dir també que s'han fet alguns passos que cal valorar adequadament. I el primer és la recuperació de la llibertat dels presos i les preses polítiques..., i acabant amb el compromís de desjudicialització que ha adoptat el Govern de l'Estat en la darrera reunió de la taula de negociació; ha de significar un primer pas per aconseguir els efectes d'una amnistia. Sabem que no serà senzill. Només falta veure l'oposició frontal del president del Tribunal Suprem i del Consejo Gene-

ral del Poder Judicial. Però és una via que cal explorar-la perquè ningú més entri a la presó; és una via que cal impulsar perquè tothom recuperi la seva llibertat plena-ment. És una qüestió bàsica, essencial, aconseguir els efectes de l'amnistia.

Com a país, no es pot deixar ningú enrere i ningú es pot abandonar a la seva sort. No seria just per tothom que se l'ha jugada perquè Catalunya pogués votar i que avui en pateixen les conseqüències. No és justa la persecució que pateixen diputades com Eulàlia Reguant, que aquesta setmana s'enfronta a un judici per negar-se a respon-dre a l'extrema dreta de VOX (*aplaudiments*), i a qui vull traslladar tot el meu suport i tota la meva solidaritat.

No és just per companys i companyes d'aquest Parlament, com els membres de l'última Mesa, que s'enfronten a un judici simplement per haver permès el debat so-bre la monarquia o sobre el dret a l'autodeterminació. Què ha de fer un Parlament si no és debatre? Intercanviar punts de vista pot ser un delictes en una democràcia? Des del punt de vista dels principis democràtics, és evident que no, rotundament no.

Per això també cal la desjudicialització. I per això cal aconseguir els efectes de l'amnistia per acabar amb despropòsits que acaben als jutjats, que només contribuei-xen a enquistar el conflicte; acabar amb uns despropòsits judicials que ens allunyen de la solució.

Però per superar aquesta situació de bloqueig no n'hi ha prou amb els efectes d'una amnistia; cal abordar d'una vegada per totes el conflicte polític amb l'Estat, el conflicte polític de fons amb l'Estat, que és la incapacitat de l'Estat de donar respos-ta a la voluntat majoritària de la ciutadania de Catalunya, que vol decidir el futur del país votant.

En el marc de la negociació amb l'Estat, estem abordant com acabem amb la repressió i retornem el conflicte a la política. Sense cap mena de dubte, una de les potes de la negociació, que té per objectiu revertir la situació injusta que pateixen ciutadans i ciutadanes del país, servidores i servidors públics molts d'ells, i, per tant, poder afrontar una negociació que sigui en igualtat de condicions, sense repressió... En paral·lel, en paral·lel a aquesta pota de la negociació que té per objectiu la fi de la repressió, cal començar a concretar com abordem l'altra, tal com estableix l'informe de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa d'ara fa un any, l'anomenat «in-forme Cilevics», que assenyala mesures per acabar amb la repressió, però també ens convida a un diàleg i una negociació per resoldre el conflicte polític. En definitiva, cal començar a concretar com donem resposta a la voluntat de la ciutadania de Cata-lunya de decidir el futur democràticament.

Per això vull proposar un acord de claredat a l'Estat, un acord que identifiqui quan i com Catalunya pot tornar a exercir el dret a decidir, com ho han fet el Canadà i el Quebec, com podem arribar a un acord sobre com tornar a votar, com van saber fer –i estic convençut que tornaran a fer– el Regne Unit i Escòcia. Vull defensar da-vant de l'Estat un acord de claredat, i vull fer-ho recollint el màxim suport i la mà-xima complicitat de la societat catalana, anar-hi amb la màxima força, perquè com més gran sigui el suport, com més gran sigui el consens, més força tindrem per de-fensar la posició de Catalunya davant de l'Estat; més força tindrem en tot el procés de negociació, en aquest o en un altre; més força i més legitimitat tindrem a ulls de la comunitat internacional.

No tinc cap dubte que aquesta és la via més ràpida i més eficaç per tornar a votar, perquè parteix dels aprenentatges de la tardor del 2017, supera les dificultats que no ens van permetre implementar el resultat ara fa cinc anys. És la via per implicar tot-hom en un referèndum, és la via perquè tothom en reconegui el resultat i és la via que ens permet teixir les complicitats internacionals necessàries si volem sortir-nos-en.

Per nosaltres, com a independentistes, només la legitimitat d'un referèndum acor-dat pot substituir el que va significar l'U d'Octubre. Per això l'acord de claredat és la via per fer un referèndum efectiu, que permeti traduir la decisió de la ciutadania en conseqüències polítiques. Encara que a algú no li agradi, encara que a molts no ens

agradi, moltes vegades la realitat és tossuda i, per tant, cal construir, cal permetre, cal facilitar les vies perquè els instruments que posem per votar puguin implementar el resultat. I, encara que a algú tampoc li agradi, aquesta realitat segueix sent tossuda, i avui existeix una amplíssima majoria de catalans i catalanes que vol decidir el futur del país votant en un referèndum.

Fa més de deu anys es van fer les consultes populars per la independència impulsades per la societat civil. Es va fer el 9-N del 2014, i es va tornar a demostrar amb el referèndum de l'1 d'octubre del 2017. És una majoria plural molt àmplia, la que vol que el futur d'aquest país es decideixi votant en un referèndum. I ho demostren les dades del Centre d'Estudis d'Opinió. Un vuitanta-dos per cent dels catalans està d'acord amb que hem de decidir el futur del país en un referèndum. És una opinió immensament majoritària en tots els electorats, amb l'excepció dels del Partit Popular i de VOX. És una opinió hegemònica; pràcticament el cent per cent dels electors d'Esquerra Republicana, de Junts i de la Candidatura d'Unitat Popular; del noranta per cent dels votants de Catalunya en Comú; del 73,7 per cent de votants del PSC, i fins i tot és l'opció del cinquanta per cent dels votants de Ciutadans. Aquesta majoria social, doncs, existeix i no es pot ignorar.

Per això tots i totes ens hem d'implicar i tenir l'habilitat d'aglutinar-la a l'entorn d'un consens, d'un gran acord de país sobre quan i com Catalunya tornarà a votar i anar-lo a defensar amb tota la força (*aplaudiments*) davant de l'Estat. I jo vull anar-hi a defensar-lo amb tota la força.

Hem de comptar també amb el món local, el nostre món local, amb el conjunt d'ajuntaments del país. Fan una feina importantíssima per cohesionar el país, que cuiden a tothom i a tothora. Quan ens plantejem un acord tan important per al conjunt del país com el que avui proposo, no els podem menystenir, hi han de participar.

I per això cal obrir un debat amb el conjunt de la societat per construir les bases d'aquest acord de claredat que presentarem a l'Estat –que presentarem–, per donar forma a la proposta catalana d'acord de claredat, un acord marc que ofereixi garanties democràtiques a tothom i que les exigeixi a l'Estat, que unifiqui criteris i estableixi les bases i condicions per poder fer un referèndum efectiu, on tothom s'hi senti inclòs i on tothom accepti el resultat.

Des del Govern de la Generalitat impulsarem els mecanismes per facilitar l'elaboració d'aquesta proposta catalana comptant amb tothom, recollint les aportacions dels diferents àmbits de la societat, recollint opinions i punts de vista de tot el mosaic d'actors que configuren la societat catalana. Cal construir un gran acord representatiu de la pluralitat i diversitat que existeix al país, que reforci la posició a favor d'un referèndum d'una àmplia majoria parlamentària. I així superarem el bloqueig que fa massa temps que dura, amb els aprenentatges que hem viscut tots –tots– en aquests darrers anys i, sobretot, partint del que hem fet en aquests darrers anys, sense renunciar a res del que hem fet i del que hem assolit.

Però ara cal iniciar un nou cicle per al país sencer, un nou cicle de proposta, de deliberació, de participació, de mobilització, de consensos i de resultats, un acord que permeti traduir el gran consens sobre el dret a decidir en una proposta concreta d'acord de claredat, que defensaré i que ha de ser defensada davant de l'Estat; una proposta de país, amb voluntat inclusiva, però sense dret a vetos, amb tota la força, tota la legitimitat i tota la confiança que això ens aporta.

Ha arribat el moment de tornar-ho a fer, de tornar a fer de nou una proposta de país. És l'hora de superar la situació de bloqueig amb una proposta constructiva i en positiu, que busca construir consensos, que no va en contra de ningú, que vol recollir les aportacions de totes les parts de tal manera que tothom s'hi senti inclòs i que indubtablement suma complicitats a tots els nivells. L'acord de claredat és l'eina que necessitem per resoldre el conflicte polític amb l'Estat. Per això vull animar tothom que vulgui afrontar la resolució del conflicte a implicar-s'hi, pel compromís democràtic, per respecte a la voluntat majoritària de la ciutadania de Catalunya.

Començava dient que faria una proposta adreçada al conjunt del país, inclusiva, escrupolosament democràtica i homologable a nivell internacional. I crec sincerament que l'acord de claredat és la proposta més inclusiva, més democràtica i més explicable a la comunitat internacional de què ens podem dotar. Per això estic convençut que ens trobem davant d'una proposta de país dirigida al país sencer. I quan ens hem dirigit al país sencer –quan ens hem dirigit al país sencer–, quan hem parlat a la Catalunya sencera, s'ha avançat com mai s'havia avançat. Quan hem apel·lat al dret a vot s'ha avançat com mai s'havia avançat. I, per tant, treballem per la Catalunya sencera.

I la Catalunya sencera necessita llibertat plena, la llibertat de la qual en som protagonistes els prop de 7,8 milions de catalans i catalanes. La llibertat, hem de saber que només és plena si és compartida –aquesta llibertat– per una amplíssima majoria, i anem-la a construir i a fer-la possible. La llibertat que volem és la de tothom. És la que tothom ha de fer possible, aquesta llibertat. I aquest és el sentit de la meua proposta.

Moltes gràcies, diputades i diputats. Visca Catalunya i visca la llibertat.
(Aplaudiments perllongats.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Finalitzada la intervenció del president de la Generalitat, suspenem la sessió fins a les tres de la tarda. Recordeu que hi ha un minut de silenci davant de la façana del Palau del Parlament.

La sessió se suspèn a la una del migdia i dotze minuts i es reprèn a les tres de la tarda i dos minuts. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori, la consellera de la Presidència, el conseller d'Empresa i Treball, el conseller d'Economia i Hisenda, la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera d'Acció Exterior i Govern Obert, el conseller d'Educació, la consellera de Recerca i Universitats, la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller de Salut, la consellera de Drets Socials, la consellera de Cultura i la consellera de Justícia.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Bé, bona tarda. Es reprèn la sessió.

A continuació procedirem a les intervencions dels representants dels grups parlamentaris per un temps màxim de trenta minuts cadascun.

En primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Salvador Illa.

Salvador Illa i Roca

Senyora Vergés, senyores i senyors de la Mesa, senyor Aragonès, senyores i senyors diputats, no fem política en el buit, en el no-res; la fem en un indret –Catalunya, Espanya i Europa– i en un temps –l'any 2022–, després d'una pandèmia terrible, enmig d'un atac molt virulent als valors europeus, enmig d'una guerra que està canviant –i de quina manera– el món i que està afectant de forma directa i tangible les nostres vides. Senyores i senyors diputats, ni dramatismes ni lamentacions: realisme. Aquest és el context en què fem avui i aquí política. Per això vull començar la meua intervenció reafirmant el meu convenciment que, ara més que mai, és el moment de la política útil, i reafirmant el meu compromís i el del meu grup, el primer d'aquesta cambra, d'intentar impulsar-la, sense reserves, sense matisos, fins al final.

Política útil és política constructiva, fer en lloc de desfer, estendre la mà en lloc d'enretirar-la, seure i parlar en lloc d'aixecar-se i marxar. Política útil és política

del respecte: respecte per la veritat, fugint de promeses inassumibles; respecte pels temps polítics, esgotant la durada de les legislatures; respecte per les institucions, avantposant-les a les conjuntures personals i a les conveniències dels partits; respecte pels ciutadans, no defugint la complexitat de la realitat que afrontem; i respecte pels adversaris, amb un llenguatge educat que eviti l'insult i l'ofensa gratuïta.

I política útil és política creïble: creïble, perquè comença per l'autoexigència, no reclamant a d'altres allò que hom és incapaç de complir un mateix; creïble, perquè compleix amb els acords assolits, el valor de la paraula donada, o almenys té el coratge d'explicar per què no és possible fer-ho, i creïble, perquè assenyala horitzons possibles i explica com assumir-los. Penso –n'estic convençut, senyores i senyors diputats, senyor Aragonès– que avui, vivint el moment que vivim, al mínim al que estem obligats és a un exercici de política útil.

És la meua intenció no moure'm d'aquest marc, el de la política útil, en aquest debat. Però voldria, alhora, ser molt clar. Crec que és el meu deure ser clar. D'alguna manera, doncs, anteposaré la claredat a una cortesia que espero ser capaç de no perdre en cap moment d'aquesta tarda.

Senyor Aragonès, l'he escoltat aquest matí amb atenció, la que mereix la primera autoritat de Catalunya. Amb sinceritat, he vist en la seva intervenció massa auto-complaença, m'hagués agradat un punt més d'autoexigència; massa queixa, m'hagués agradat un punt més de cooperació. Ha parlat d'un escut social. Em sembla insuficient, però li anuncio que té el meu suport per a totes les mesures que vostè ha anunciat avui. I li anuncio també que li faré arribar en breu –espero que en l'horitzó no superior a dues setmanes– una proposta per millorar o per incorporar algunes mesures més que completin aquest escut social que vostè ha presentat. M'agradaria saber si han participat els agents socials en les propostes que vostè avui ha ofert aquí, i, si no, m'agradaria demanar també que s'obri aquest escut social a les seves aportacions.

I ha fet una proposta, en paraules seves, «per superar» –ha dit vostè– «el conflicte polític». No hi estic d'acord, amb la proposta que ha fet. Crec que no resol res. Amb tots els respectes: *déjà-vu*. Vostè coneix la meua posició: «sí» a votar acords, «no» a votar ruptures. I li he de dir que tinc amb vostè un problema de credibilitat, perquè vam pactar un diàleg amb tres potes, i una d'elles depenia de vostè: obrir un diàleg entre catalans. I no ho ha ofert. Complim els acords als que hem arribat, com a primer pas, per poder començar un diàleg a Catalunya.

Deia que havia escoltat amb atenció. I, després de fer-ho, em veig en l'obligació de fer una constatació i una pregunta. La constatació: això no va; el Govern no governa. Es pot fer –s'ha de fer– molt millor. La pregunta, que formulo amb el màxim respecte de què soc capaç: aquí, qui mana? Qui ho porta, això? Hi ha algú al capdavant del Govern? El més generós que es pot dir del seu Govern és que arrossega els peus, atrapat en un conflicte crònic, incapaç d'afrontar els problemes reals que té Catalunya.

Per què no va el Govern Aragonès? Per què no funciona el seu Govern? Jo crec que per tres raons –és el meu punt de vista–: primer, per una obra de govern escassa; en segon lloc, per una actitud, al meu parer, equivocada, i, en tercer lloc, per una manca de projecte. Anem a pams.

En primer lloc, una obra de govern escassa. L'obra del seu Govern, senyor Aragonès, després de gairebé un any i mig al capdavant de l'executiu català, és escassa –jo diria que molt escassa–, una de les més escasses que es recorden des de la recuperació de l'autogovern. Deixi'm posar-ne alguns exemples –no me'n faran falta masses.

Una matèria que vostè ha mencionat que és de les més importants avui: l'energia. La potència instal·lada d'energia renovable a Catalunya el 2015 era del 13,31 per cent; el 2021 és del 14,21 per cent. És veritat que vostè no ha presidit durant tots aquests sis anys el Govern, però n'ha format part. A Espanya, el 2015, era del 29,29

per cent; avui és del 41,80 per cent. El creixement anualitzat aquests sis anys a Catalunya ha sigut del 0,32 per cent; a Espanya, del 7,38 per cent. A aquest ritme, el 2050, la potència instal·lada de renovable a Catalunya serà del 16,79 per cent. Estem a la cua d'Europa en aquest assumpte, equiparables a Ceuta i Melilla i a Hongria i Polònia. Crec, francament, que es pot fer una mica millor.

Un segon exemple en una matèria que també vostè ha mencionat, rellevant: l'educació. És un dels cinc objectius que Ursula von der Leyen, en el seu discurs de l'estat de la Unió, va fixar com a claus, el 2023, a Europa: la formació i la formació contínua. Doncs bé, aquest curs, a Catalunya, uns vint mil alumnes no han pogut començar la formació professional que desitjaven en temps i forma; els mateixos que el curs anterior, amb un any de diferència. No són xifres, són noms; per exemple, el d'en Josep, un estudiant de primer de batxillerat que el primer de batxillerat no li va anar bé i volia fer un..., es va preinscriure en un cicle d'electromecànica de Tarragona. Al Baix Llobregat no ha trobat cap centre per poder començar els estudis de formació electromecànica que volia començar i s'ha hagut de matricular a segon de batxillerat. Els joves de Catalunya mereixen una mica més.

O en matèria de seguretat, el conseller Elena –a qui desitjo una prompta recuperació–, se m'ha excusat aquest matí: «Bé, fem molts canvis, molta pirotècnia.» Per cert, veig que descobreixen que els cossos jeràrquics tenen *un* comandament –*un* comandament. Volien una direcció coral i ni amb un duo hem funcionat. Però jo, per exemple, voldria el pla general de seguretat de Catalunya, no?, que és una obligació del Govern. I està aprovat. Una obligació de la Llei 4/2003 del Parlament. I el darrer era del 2016 o 2019. Podem tenir un pla general de seguretat de Catalunya perquè puguem conèixer quina direcció té el Govern en aquesta situació? I els últims set dies han sigut set dies dolents per a la seguretat a Catalunya. I no vull estendre-m'hi més perquè no vull fer demagògia amb això, però han sigut dies molt dolents. És un tema rellevant, eh?

O en matèria d'ajuts socials. L'índex de renda de suficiència de Catalunya porta dotze anys sense incrementar-se –dotze anys. És un índex molt baix, l'indicador referenciat a Catalunya per accedir a diferents prestacions socials a Catalunya. Home, jo proposaria –l'hi faré arribar, eh?, per escrit– que s'incrementés un 8,26 per cent fins a arribar als 616,12 euros mensuals. Més de 300.000 catalans se'n podrien beneficiar.

Podria parlar-li també –no m'hi vull estendre– de l'execució dels fons europeus; n'hem adjudicat un divuit per cent, sobre els fons que ens han arribat.

En matèria de salut, és veritat que en salut mental s'han fet coses –no l'hi nego–, però, i l'atenció primària, conseller? L'atenció primària és –tothom hi coincideix, eh?–..., en fi, aquí hem de destinar-hi més recursos. I voldria també veure com avancem en aquest capítol.

Govern amb una obra, des del meu punt de vista, escassa, però un govern amb una actitud que jo no comparteixo –i deixi'm ser un cop més molt clar–: el seu Govern és un embolic, un «lio» constant; genera més incerteses que certeses; pensa en el curt termini; està més centrat, em fa la impressió, en mantenir-se i sobreviure que no pas en afrontar les transformacions que necessita Catalunya; sembla que s'ocupa més dels problemes que tenen vostès com a govern que no dels problemes que té la gent. I a mi em sembla, per les manifestacions públiques que hem pogut veure aquesta arrencada de curs, que la majoria d'investidura, la que li va donar a vostè la investidura, doncs sembla que està trencada, almenys per part d'un partit i no ho sé per part de l'altre. Mentiria en aquesta cambra si digués que aquest trencament m'ha sorprès; jo crec que es veia venir. Sí que m'ha sorprès la rapidesa i la intensitat amb què s'ha produït; això, jo almenys no ho veia venir. I fixi-s'hi, podria ser que el seu Govern s'allargués, fins i tot que arribés a final de trajecte; és igual, el seu Govern és ja en aquest moment una joguina trencada, des del meu punt de vista, no serveix. *(Aplaudiments.)*

Los catalanes necesitan un gobierno que genere más certezas que incertidumbres. El camino no es el autoengaño. Cataluña necesita un camino de recuperación y de desarrollo para los próximos diez o, incluso mejor, veinte años. En definitiva, Cataluña necesita un proyecto de país. En lugar de esto, están haciendo algo profundamente egoísta: malgastar un tiempo colectivo. El tiempo en política no les pertenece; están jugando, creo yo, con el tiempo de los catalanes.

I una tercera raó. No hi ha obra de govern, no hi ha actitud de govern, no hi ha, des del meu punt de vista, projecte de país. Es governa per a, com a molt, la meitat de Catalunya. La bona política, la política útil, no és una suma d'interessos ni de polítiques sectorials; és i ha de ser un projecte de país integrador, del que tots i totes en siguem partícips. Sé que sovint s'abusa en política del concepte d'unitat –no soc ingenu–, i sé que sovint és un concepte utòpic, però crec fermament que és possible identificar alguns desitjos col·lectius i plantejar projectes beneficiosos per a una àmplia majoria.

Gairebé un any i mig després de la seva investidura, no he vist cap esforç, senyor Aragonès, en aquesta direcció. Vaig veure un inici, una voluntat de caminar per aquest camí quan ens va vostè convocar, el 21 de març i el 12 d'abril, els grups parlamentaris per veure si podíem travar una resposta conjunta. Però no ha tingut continuïtat, no sabem en què ha quedat allò. Li oferíem unes propostes... Vostè m'ha dit un parell de vegades que havia obert un diàleg amb els agents socials. Jo no sé com ha quedat; no ho sabem. En definitiva, no anem bé: no hi ha una obra de govern rellevant, no hi ha una actitud de Govern i no hi ha projecte de país.

He dit, al començar aquesta intervenció, que era el moment de la política útil. I la política útil no és la política de la queixa. La política útil és la política de la proposta. Sobre la primera raó del mal funcionament del seu Govern absent, en el que no hi ha obra de govern, jo m'he esforçat, des del principi de la legislatura, a fer-hi propostes. N'hem fet fins a seixanta-quatre: en matèria de sanitat, en matèria d'infraestructures, en matèria de justícia, en matèria de memòria democràtica, en matèria de seguretat, en matèria de patrimoni cultural, en matèria de finançament autonòmic..., per cert, no he vist cap plantejament del seu Govern en aquest assumpte, que és cabdal, no? En seguirem fent i les farem arribar, per si vostès consideren incorporar algun dels nostres plantejaments.

Sobre la segona qüestió, la segona de les raons del Govern absent que tenim a Catalunya, l'actitud, jo li vull reiterar el meu oferiment sincer per ajudar a trobar consensos amplis. Penso que la renovació de cent dotze càrrecs institucionals i l'acord sobre l'ús de les llengües oficials en l'ensenyament obligatori, que són dos acords a què hem arribat a aquesta cambra, avalen la sinceritat del meu oferiment.

No li amago que m'agradaria una major receptivitat. Fins i tot, deixi'm que li agraeixi la seva pulcra educació en rebutjar reiteradament els meus oferiments; rebug que és legítim, fins al punt que a vegades fins i tot he pensat si no m'arribo a fer un punt pesat de tant insistir. Però ho seguiré fent, perquè crec que és el que convé a Catalunya. Fixi's que tenim el món al revés, eh? L'oposició demanant acords i el Govern dient que no. En fi, jo tinc un projecte diferent al seu per a Catalunya, però ho he dit moltes vegades, i ho torno a dir en aquesta cambra, la diferència important, eh?, de projecte no m'impedeix col·laborar. I ho seguiré fent. I, per tant, vostè sabrà si –hi té tot el dret del món, només faltaria– agafar-s'hi o no agafar-s'hi, no?

Crec que sí que, en canvi, és el lloc i el moment, almenys, de fer la meua aportació en la tercera raó. La manca, des del meu punt de vista, de projecte de país. I, per tant, jo sí que voldria aquí fer un dibuix, no?, sobre quin crec jo que ha de ser el projecte que Catalunya tiri endavant els propers anys. És un debat d'orientació de política general. Hem de mirar endavant, hem de veure com orientem la política catalana. Jo aquí vull respondre, o vull intentar respondre com crec jo que s'ha de respondre a la pregunta de què necessita Catalunya avui; què és el que fa prosperar els països

avui; on rau la diferència entre aquells països que avancen i aquells que estancant-se, retrocedeixen; quin és, en definitiva, el projecte que Catalunya necessita avui, no?

Penso que té a veure amb quatre grans eixos: l'eix de la igualtat –vostè n'ha parlat també–, l'eix de la prosperitat, l'eix de l'autoestima i l'eix de l'autogovern. Ho resumeixo en deu punts, per adaptar-me una mica al format del debat i per..., tampoc tenim més temps, no?, per allargar-nos.

Marc de la igualtat –primera tesi, primer punt–: hem de fer un país per a tothom. Catalunya ha de ser un país per a tothom. Ho deia Tarradellas, no? Catalunya és prou gran com perquè hi càpiga tothom, i massa petita com perquè hi sobri ningú. El primer que hem de fer és deixar d'ofendre'ns; en primer lloc, en el llenguatge polític. Hi ha hagut massa ofenses gratuïtes i innecessàries. No ho fem. Des d'aquí, tothom que pensi el que vulgui, només faltaria. Respectem-nos. Un país sense ofenses.

En segon lloc, escoltar-nos més, no? Penso que és un exercici, el de l'escolta..., sincera, eh?, no escoltar per escoltar; escolta sincera, que ens pot anar bé. I ha de ser un país d'acollida, naturalment, dels que venen de fora, per descomptat, no?, també dels que viuen aquí, i jo voldria que ningú ningú ningú, pensi el que pensi, es senti foraster a Catalunya.

El segon punt, la meva segona aportació, la meva segona tesi és que necessitem un país cohesionat socialment i territorialment, no? Socialment és un país, el nostre, que ve de lluny. La matriu, si vostè vol, cristiana, una terra d'acollida ha estat durant tota la història de Catalunya, singularment a la segona meitat del segle xx, també en la primera dècada del segle xxi, i hem sabut integrar tothom. Això és un èxit col·lectiu de la societat catalana. S'ha de mantenir aquest esforç d'integració. Compte, sense renunciar a la mentalitat que ha fet Catalunya gran, una mentalitat basada en la cultura de l'esforç –la cultura de l'esforç–, la cultura del treball. És veritat, amb una xarxa de benestar social que permeti a aquelles persones que tenen dificultats..., però cultura de l'esforç i cultura; que no ho perdem de vista això. Cultura de l'esforç i cultura perquè ningú quedi endarrere.

I un territori molt desigualment poblat: una àrea metropolitana molt potent, que crec que ens hem sentit tots orgullosos, és Barcelona; també àrees metropolitanes rellevants a Tarragona, a Lleida i a Girona; però amb una zona Pirineu. Vint per cent de territori de Catalunya amb un u per cent de la població –u per cent de la població en el vint per cent del territori–, i dos tercers parts del territori, atenció, zones boscoses. No, bé, aquí s'ha de fer un esforç perquè aquest u per cent de població que viu en un vint per cent de territori no quedi endarrere. La Catalunya buida o..., en fi, digueu-li com vulgueu, no?

Tercer punt seria una Catalunya oberta i rellevant a Espanya i a Europa, on es juguen temes molt rellevants referents al marc de la igualtat. Jo crec que és important que tinguem presència en els organismes multilaterals d'Espanya. Agraeixo que vostè assistís a una conferència de presidents. M'agradaria que ens estalviéssim els típics debats, quan n'hi torni a haver una altra, de si hi anem o no hi anem. Jo crec que s'hi ha d'anar.

Observo que vostè ha incrementat la seva activitat internacional: França, Suïssa i altres. Té el meu suport –té el meu suport. Viatgi. Viatgi tant com vulgui. És que ho necessitem. El president de Catalunya ha de viatjar –i tant que sí!–, ha d'anar pel món. Jo no li faré crítiques com altres fan amb aquestes històries, i si gasta... Vagi vostè com ha d'anar, amb dignitat, és el president de Catalunya, i viatgi pel món. I, escolti'm, l'únic que puc dir és que aquí tenim molt per fer, eh?

Jordi Pujol va pujar el llistó alt en aquesta matèria, i crec que Maragall i Montilla ho van continuar. Home, Pujol va fer el que havia de fer: viatjar pel món, i explicar Catalunya i defensar Catalunya.

La meva quarta tesi..., fins ara, temes d'igualtat. La meva quarta tesi, ja en matèria de prosperitat: Catalunya ha de tornar a ser motor econòmic d'Espanya i d'Europa. No es tracta de rànquings. Nosaltres estàvem en allò dels Quatre Motors: Roine-Alps,

Llombardia, Baden-Württemberg i Catalunya. Ara veiem com altres parts de territoris d'Espanya estan..., en fi, se'ns estan acostant. Necessitem talent, crear-lo a les universitats, retenir-lo i atraure'l per transformar l'economia en direcció a una economia verda i una economia digital, i, sobretot, aprofitar els fons europeus, no?

Necessitem, en cinquè lloc, una Catalunya connectada. Infraestructures aeroportuàries –jo estic a favor de que s'ampliï l'aeroport Josep Tarradellas Barcelona - el Prat–; amb infraestructures viàries que han de millorar, i amb infraestructures ferroviàries –no m'amago de Rodalies. S'han de millorar. Si volen, llavors, en parlem a la rèplica, si és que tenim ocasió de fer rèplica, no? De fet, necessitem cooperació per a això, entre administracions, per millorar-ho. I també en matèria d'energies renovables. Jo vull la sobirania energètica de Catalunya. Ja havia dit abans que tenim unes dades molt millorables.

Catalunya, en sisè lloc, no ha de tenir por a les reformes i ha de ser ambiciosa en això. L'Administració requereix una sacsejada. Jo tinc reconeixement i «apreci» per la consellera de la Presidència, però necessitem una sacsejada a l'Administració. Sap quin és el termini mitjà d'una llicència d'obres a Catalunya? Ja sé que la donen els ajuntaments, però requereixen molta participació. Bé, però és un problema de Catalunya, que a vostè jo crec que, com a president, li hauria de concernir. Set o vuit mesos –set o vuit mesos– per una llicència de termini mitjà. Això no pot ser. O el SOC. Per què les empreses petites, mitjanes i grans necessiten treballadors i no n'hi han? Jo crec que hem de fer una sacsejada també completa al Servei d'Ocupació de Catalunya.

En setè lloc, necessitem seguretat i certesa, no només en el marc jurídic, que també, sinó als carrers i barris. Ha fet vostè referència als Mossos d'Esquadra. Jo crec que hem de ser molt més contundents en això: zero tolerància amb les violacions de la llei; zero tolerància amb les ocupacions a Catalunya. (*Alguns aplaudiments.*) Si poguéssim tenir el pla general de seguretat, podríem veure com s'orienten vostès i podríem fer eventualment algunes aportacions en aquest sentit, no?

I un darrer capítol d'autoestima i d'autogovern. En vuitè lloc, la personalitat política de Catalunya. Jo estic orgullós de la nacionalitat catalana, la voluntat de ser, no?, de la que parlava Vicens Vives. En primer lloc, defensar la nostra cultura i la nostra llengua, només faltaria. El català és la llengua pròpia de Catalunya. També el castellà és una llengua pròpia nostra, i també jo concebo..., la defensa del castellà no la concebo com un atac al castellà. També que crec que ens dona riquesa a tots.

I el paper fonamental que tenen en aquest capítol els mitjans audiovisuals públics, la corporació catalana de mitjans i les institucions, d'enfortir les institucions d'autogovern. En un d'aquests viatges que vostè ha fet, crec que es va reunir amb el president de Còrsega, Gilles Simeoni, que crec que li va dir –ho he llegit als diaris– que Catalunya tenia..., que ja li agradaria tenir les competències que té Catalunya, i els catalans tenen un estatut extremadament ampli. Bé, jo crec que hem de pensar en com millorar-ho, fixi's què li dic, però sobretot pensant com exercim bé aquestes competències i en traiem profit. L'autoexigència de la que tan sovint li parlo.

En novè lloc, en aquest capítol, el municipalisme. Catalunya no és res sense Barcelona i sense els seus 948 ajuntaments, no? Barcelona com a cap i casal, que tant contribueix a fer Catalunya gran, sense..., en fi, comptant també amb Girona, Tarragona, Lleida i els 948 municipis. No és tant els municipis..., a vegades hi ha hagut aquesta concepció de que reben instruccions del Govern. No, és una administració que té el seu espai competencial i amb el que s'ha d'entaular una dinàmica de col·laboració.

I, finalment, penso que la fortalesa..., allò que fa que un país vagi endavant és que tingui un mínim consens –un mínim consens. Els països dividits, sense consensos, no crec que puguin avançar. Més forts com més units, per dir-ho en una frase, no? I per construir aquest consens, jo no conec un altre camí que sigui el del diàleg. Jo li dono suport a l'exercici de diàleg –i li reconec l'esforç i la feina que fan– que

té vostè amb el Govern d'Espanya. Té el meu suport. Li demano que l'obrim aquí també, perquè Catalunya és plural. Afortunadament, diria jo. Plural. Aleshores, s'hi va comprometre i jo li demano que fem un exercici també de diàleg entre catalans. També hi ha entre nosaltres punts de vista diferents.

En fi, aquest és, a parer meu, a grans trets, no?, deu tesis al projecte que crec que Catalunya necessita avui; és un projecte alternatiu al del seu Govern. Penso –i ho dic amb tota humilitat i amb tota modèstia– que es va obrint pas, aquest projecte. Jo treballo perquè es vagi obrint pas. I penso que, en fi, almenys no podem deixar de considerar que sigui el projecte que en els propers anys guanyi suports suficients a Catalunya. Per què? Perquè un país que descuida la igualtat no té futur. Les diferències o desigualtats creixents són un dels dissolvents socials més perillosos, trenquen països, i a Catalunya les desigualtats a la darrera dècada han crescut.

Penso que un país que no genera prosperitat no té futur –no té futur. Si no genera riquesa, no hi ha res a repartir. I a Catalunya, avui, generem menys prosperitat que fa deu anys. I penso –n'estic convençut– que un país sense autoestima no té futur. I com creuran els altres en Catalunya si nosaltres mateixos no hi creiem, o com respectaran el nostre autogovern si nosaltres mateixos a vegades el malmetem?

El nostre projecte de país, la nostra alternativa, passa per construir junts una Catalunya amb més igualtat, que generi més prosperitat i que tingui més autoestima i millor autogovern. Deixi'm ser també molt clar, senyor Aragonès, un cop més l'hi vull dir aquí en seu institucional: per construir, per buscar consensos, per trobar acords, per avançar, per unir els catalans em té a la seva disposició.

I ara voldria ser un punt més concret, fins i tot, i un punt més específic, i proposar-li quatre pactes per a aquest període de sessions. Quatre acords, no?, si vostè ho considera, per intentar..., és a dir, al darrer període de sessions vam avançar en renovació de càrrecs institucionals, vam avançar en matèria de..., i ara n'hi proposo quatre.

Primer, un pacte social, no? Jo ja havia anunciat el suport a les mesures que vostè ha donat a conèixer avui aquí. Li faré més propostes: un pacte social. No puc deixar aquí tampoc de dir, perquè em ve al cap quan els veig a vostès, com estaríem avui si no s'hagués aprovat la reforma laboral, eh? (*Aplaudiments.*) Ha sigut el gran acord social que hi ha hagut a Espanya i a Catalunya. La reforma laboral, que ha permès que no només treballi molta gent, sinó que tinguin un contracte, i sobretot per al col·lectiu de dones, que ha sigut probablement dels més beneficiats en aquest capítol. Jo li ofereixo aquí un acord.

Un segon en matèria d'infraestructures aeroportuàries, viàries, ferroviàries i energètiques. I em tindrà al seu costat.

Proposo, en tercer lloc, que treballem en tres lleis. Una, que vostè va mencionar als seus tres discursos d'investidura, la llei electoral; jo hi estic disposat. Una segona, que tal vegada sorprengui algú d'aquesta cambra, però que a mi em sembla que és fonamental que abordem, és la llei forestal. Vam aprovar-la el 86 o el 88 –si hi ha algú aquí d'aquella època m'ho pot dir– i convé fer una nova llei forestal... (*Remor de veus.*) No, del nostre grup el David Pérez, si per cas, però (*rialles*) em sembla que no hi era encara. Una llei forestal necessària per apagar focs –per apagar focs. Jo sé que vostè aquest tema el segueix molt de prop. Si no canviem la llei forestal i permetem que no creixi la massa boscosa a Catalunya... Per tant, jo li proposo que aquí hi treballem. I, finalment, la llei del sistema de policia de Catalunya. Jo aquí també estic disposat a treballar amb vostè. Crec que és un tema important. També li dic, amb tot el respecte, que aquí haurà de triar a vostè. Amb tot el respecte cap als companys i companyes o diputats i diputades de la CUP, haurà de triar entre la CUP i nosaltres, eh? Si vol, jo estic obert; si no, jo crec que amb ells en aquest tema no ens posaríem d'acord.

I li ofereixo també un pacte de pressupostos per al 2023; jo ho he fet, però ho vull tornar a fer en aquesta seu. He vist que hi ha diferències també en aquest punt

en el seu Govern. Sé que ara corro risc, en oferir-li aquest pacte de pressupostos de 2023, que alguns hi vegin ganes de burxar i de posar llenya al foc. Res de tot això. Tampoc no crec que faci falta que posi jo més llenya al foc. És un oferiment sincer. És un oferiment fet des de la bona voluntat. És un oferiment fet des del convenciment. I és un oferiment fet des d'un projecte, una manera de veure les coses diferent a la que té vostè, però que en ares d'aquesta política útil que intento practicar, doncs, no veu impediment en que puguem intentar treballar en aquest assumpte. Perquè jo crec que..., no creu vostè que seria millor? No és millor en aquests temps tenir un pressupost amb ampli suport? No és millor, en aquests temps, que puguem avalar com més millor determinades polítiques? No és millor, en aquests temps, acordar certes línies estratègiques, fins i tot, si vostè hi estigués disposat, per a un horitzó temporal més ampli que el d'un exercici pressupostari? No creu o no creuen que així donarien més estabilitat al país? Jo no veig per què hem de renunciar-hi. Jo, en tot cas, ofereixo la meva disposició, i per nosaltres no quedarà. Queda dit.

I acabo. Llegia ahir, a la premsa, una reflexió que em va semblar interessant, per positiva i optimista, sobre Catalunya. La signava Antoni Puigverd. Feia servir un recurs molt útil i convenient. Anava a les coses concretes, als fets específics. Jo crec que això va bé, quan hi ha a vegades confusió i quan l'ambient a vegades és espès. Jo crec que això, anar a les coses concretes, ajuda a trobar el camí. En aquest article, Puigverd parla d'Agramunt i d'algunes iniciatives concretes relacionades amb una associació que es diu La Garba. Jo no conec aquesta associació, però ell parla d'això. I acaba el seu article, després de relatar aquestes coses concretes que ell valora positivament, acaba l'article amb una reflexió que llegiré literalment.

Inici de la cita: «Ja sé que la conflictivitat i el tremendisme tenen èxit. Però, a la llarga, les flames s'apaguen en la cendra. En canvi, la vida sempre rebrota gràcies als que no criden, però actuen; gràcies als que teixeixen relacions en comptes d'esquinçar-les. Estan de moda la queixa, el drama, la por, el desencís. Però el país continua prosperant gràcies als innovadors, als inconformistes i als que, podent dilapidar, inverteixen. Agramunt com a exemple. No tot és devastació. Els abanderats del somriure i els que intenten millorar l'entorn existeixen. Malgrat tot, s'entesten a construir.» Imagini, senyor Aragonès, si el seu Govern estigués a la feina.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments perllongats.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per respondre al grup parlamentari, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta. Membres de la Mesa, consellers, conselleres, vicepresident, senyores i senyors diputats... Senyor Illa, deixi'm començar amb una constatació, que passa bastant sovint en aquest tipus de debats, aquí al Parlament. I la primera és que o no ha escoltat el meu discurs o fa veure que no ha escoltat el meu discurs. En tot cas, qualsevol de les dues opcions no ajuden a que aquest debat, el debat que tenim ara, sigui un debat de profit. Perquè, més enllà del to i més enllà de l'estil retòric –amb voluntat amable i d'actitud de mà estesa, que l'hi agraeixo–, crec que és important també el contingut i que puguem confrontar propostes. Perquè de la confrontació de propostes, del debat de propostes, del contrast, és quan en surten..., en poden sortir també acords per tirar endavant, no?

I, per tant, en moltes de les asseveracions del que ha estat la seva intervenció, constato el que deia al principi. És a dir, o que bé no m'ha escoltat quan he dedicat, de l'hora i mitja del meu discurs, una hora i quinze minuts a desgranar acció de govern, acció de govern que tenim prevista, que hem realitzat, i actuacions legislatives que estan en marxa; bé, doncs constato que o no m'ha escoltat o que fa veure que no m'ha escoltat. En tot cas, li recordaré algunes qüestions i també aprofitaré per reba-

tre algunes afirmacions que ha fet vostè que crec que ometen part de la informació o que, en tot cas, no s'ajusten a la veritat, al meu parer.

Avui hem presentat un paquet de mesures socials, absolutament necessari en temps de crisi. Un paquet de mesures socials que fem en base a recursos propis. No tenim els instruments que tenen altres governs, com el Govern de l'Estat, que pot emetre lliurement deute, que té capacitat legislativa i que està establint noves mesures fiscals, que si les establíssim des de Catalunya ens trobaríem amb la impugnació per part del Govern de l'Estat, per tenir recursos per poder actuar. Per tant, vostè sap perfectament que el marge de les finances de la Generalitat –i això ho sap qualsevol conseller d'Economia, l'actual i els que hem tingut l'honor d'exercir aquesta responsabilitat–..., sabem que el marge és limitat.

Per tant, celebro que vostè em digui que em farà arribar en dues setmanes mesures socials per complementar aquest escut contra la inflació. En tot cas, el que li demano és que vagi acompanyat amb quins recursos ho financen. Perquè crec que és imprescindible. Amb quins recursos ho financen, tenint en compte que, quan els diuen de treure de no sé quin lloc, sàpiguen quines són les conseqüències. Ho dic perquè hem vist, en alguns debats pressupostaris, com es tracta de buidar la capacitat, per exemple, tecnològica de la Generalitat i tots els recursos que destinem a l'àmbit tecnològic, que a qualsevol gran organització és un dels vectors de creixement del seu pressupost intern, destinar-los a polítiques..., finalista. Aleshores ens trobaríem que, efectivament, els tràmits s'encallen, que no hi ha prou agilitat, que no es detecten prou les necessitats.

Per tant, ho celebro i, en tot cas, a l'espera de conèixer aquests recursos, que són absolutament necessaris per a l'escut social..., que, evidentment, avui he presentat unes mesures –n'estem treballant moltes més de cara al pressupost–; mesures que tindran impacte, tindran impacte econòmic, i que, en tot cas, doncs, amb la presentació del pressupost i amb el seu debat amb els grups parlamentaris, podrem posar sobre la taula.

I aquí entro en el necessari rebatiment d'algunes de les afirmacions que feia vostè, que crec que en alguns casos ometen part de la realitat i, per tant, es fixen només en un resultat o en un indicador, o directament, des del meu punt de vista, són contràries als fets que avalen part de la feina que hem estat fent. I deixi'm dir, d'entrada, que autoexigència, tota –autoexigència, tota. Però autoflagellació, cap. Autoexigència, tota, en establir objectius, en ser el màxim d'exigents amb nosaltres mateixos. He recordat, en l'àmbit de la transformació verda, que ens queda molt de camí per fer en l'àmbit de renovables. Quan he explicat una determinada mesura, moltes vegades anava acompanyant amb «en la mesura del possible». Malauradament, encara no serà suficient. Voldríem fer molt més, perquè reconec els límits que hi ha. No reconèixer els límits de les decisions polítiques ens portaria a l'antipolítica, al populisme. I aquí no m'hi trobaran.

Per tant, autoexigència, tota. Ara, autoflagellació i no veure que les responsabilitats i les causes de moltes de les limitacions que tenim no estan al nostre abast per canviar-les, a no ser que apostem per mecanismes com el que he explicat aquest matí al final de la meva intervenció..., doncs, autoflagellació, cap. Perquè celebro –ho celebro– que vostè parli d'optimisme i autoestima del país. Perquè he de dir que l'he sentit poc en aquest sentit i ho celebro; celebro el canvi; celebro la correcció. Durant la campanya electoral i també durant els debats d'investidura, el vam sentir parlar dels deu anys de decadència econòmica de Catalunya. Això, a part de ser fals..., perquè en la majoria d'aquests exercicis el producte interior brut català ha crescut per sobre de la mitjana de l'Estat espanyol i per sobre de la mitjana de la zona euro.

Que un responsable polític que ha estat en el Govern de l'Estat, un responsable polític com vostè en el Parlament de Catalunya i que dirigeix un grup parlamentari molt important i que ha rebut el suport de molts ciutadans, parli de decadència econòmica del país, no ajuda iniciatives com les que vostè citava d'Agramunt, no ajuda

els emprenedors, no ajuda els inversors. Quan es juga per interès curt, per interès de regat curt, política i per la voluntat de contestar al Govern..., que ho puc entendre, però després parlar d'autoestima i parlar, doncs, d'optimisme del país... Ha de ser coherent quan s'ha estat fent un discurs de la decadència econòmica de deu anys de Catalunya, sobre la inseguretat jurídica i que de ben segur, doncs, qualsevol inversor important, mirant algunes d'aquestes intervencions que vostès han fomentat..., havia de mirar-s'ho dues vegades i contrastar-ho amb els excel·lents serveis de captació d'inversions dels ajuntaments i del Govern de Catalunya, perquè realment aquesta suposada decadència econòmica no era tant.

I d'experiències com la d'Agramunt n'hi han a milers, a Catalunya, n'hi han a centenars de milers, a Catalunya. I celebro que l'excel·lent escriptor Antoni Puigverd les posi de relleu. Perquè Catalunya té molts actius –molts actius–: actius en l'àmbit de la societat civil, actius en la pròpia Generalitat de Catalunya, els seus treballadors públics; actius en l'àmbit de la societat del coneixement; en l'àmbit dels sectors econòmics; en l'àmbit de les organitzacions, que empenyen sempre per posar grans objectius de país. Per tant, celebro aquest canvi. Espero, doncs, en aquest sentit, que es mantingui. I celebro la correcció. Hem abandonat els deu anys de decadència i veiem que en aquests deu anys de decadència hi han hagut deu anys de grans projectes que s'han de posar en valor. Ho celebro; celebro el canvi.

Ara entro si em permet, doncs, com deia, a comentar, a matisar, a contrastar i, en alguns casos, a desmentir algunes de les afirmacions que ha fet.

En l'àmbit de renovables, jo he admès en aquesta cambra que hi ha moltíssima feina a fer; que Catalunya no ha anat amb tota la velocitat que caldria; que això també té a veure amb les característiques del propi territori. Nosaltres tenim una densitat de població que multiplica per deu alguns territoris amb els que ens comparem. I, aleshores, quan parlem de la instal·lació de qualsevol tipus d'infraestructura que ocupa molt de territori, crec que això també ho hem de tenir en compte: quines són les característiques geogràfiques, de distribució poblacional, de la realitat urbana i de la realitat, doncs, rural del país. Però mirant potència de renovables, hem passat de trenta a més de 1.500 megawatts de potència, que estan en exposició pública i que, per tant, ja han passat tots els tràmits i estan a disposició dels seus promotors per portar-los a terme així que els sigui possible. I, evidentment, la fotografia és molt més completa: hem doblat l'autoconsum i tenim molt marge per fer. Però aquí tenim camí a recórrer. I, en aquest sentit, hem fet una activitat legislativa que ha anat simplificant els procediments, i avui he anunciat més mesures encara per simplificar els procediments. També ajudaria que algunes de les iniciatives, sobretot de transport d'energia, que es decideixen per part del Govern de l'Estat i que tenen impacte al territori, hi hagués la voluntat de consensuar-les amb la Generalitat. I, en aquest sentit, hi ha molt de marge de millora.

Educació i formació professional. Ha mencionat que hi ha vint mil estudiants que han demanat, doncs, una plaça en un determinat cicle, no se'ls hi ha assignat i estan veient, no?, si és possible, al llarg d'aquest mes, de poder tenir una reassignació. Però s'ometen algunes dades importants. Respecte a l'any passat, hi ha hagut un augment de 276 grups de formació professional; s'han creat dotze mil places; hi ha hagut un increment de la inversió de 117,3 milions d'euros en formació professional. Hem focalitzat la formació professional, sobretot, per garantir que els alumnes que surten de quart d'ESO tinguin oportunitats i les tinguin més garantides per no trencar el cicle educatiu. Perquè un trencament d'un any o dos del cicle educatiu moltes vegades és l'abandonament, i tornar a recuperar aquests alumnes en el sistema educatiu o en el sistema de formació professional és molt més complicat. I, per tant, s'ha prioritzat –i crec que amb encert– que aquells alumnes que finalitzen el quart d'ESO puguin tenir prioritat a l'hora d'escollir un cicle de formació professional de grau mitjà –que és el que poden fer; no el de grau superior que l'han de poder fer més endavant. I, en

aquest sentit, el 97,5 per cent dels alumnes de quart d'ESO que s'han inscrit a un cicle de formació professional han obtingut plaça en el cicle que havien demanat.

I és cert que, com passa en l'accés a la universitat, moltes vegades els estudis que es volen no són els que tenen places disponibles. I, per tant, hi ha places suficients perquè tothom es pugui formar. I aquí hi ha una part molt important que vostè ha obviat en aquesta crítica, que és reforçar, com estem fent amb els agents econòmics i socials, l'orientació, l'orientació dels alumnes per tal que puguin..., en tot cas, cadascú ha de triar el que vol estudiar, però hem d'acompanyar per tal de posar en relleu les necessitats que hi ha en aquells cicles formatius que tenen més demanda en el mercat, que tenen més possibilitats; que a vegades, per desconeixement, doncs, no es visualitzen les possibilitats d'inserció en el món laboral que tenen, o la seva importància en el que és el teixit productiu del país. El 97,5 per cent dels estudiants de quart d'ESO han obtingut plaça al cicle de formació professional que volien. L'any passat era del seixanta-cinc. Del seixanta-cinc al 97,5 per cent. I això és, evidentment, reordenant prioritats, però és també augmentant places: dotze mil places d'augment. I, per tant, en aquests moments hi ha places per a tothom. Com sempre, amb marge de millora –amb marge de millora. Sempre hi ha marge de millora, però crec que el recorregut fet s'ha de posar sobre la taula.

En matèria d'interior. Aquesta ha set una qüestió en què, en el darrer any, a mi m'hagués agradat trobar molta més responsabilitat per part del seu grup parlamentari a l'hora de poder fer el que em demana en altres qüestions, que és arribar a consensos i allargar la mà. Perquè les polítiques d'Interior es reforcen de moltes maneres: una és amb confiança en el Cos de Mossos d'Esquadra, que s'ha de tenir, i les policies locals; la segona és amb més efectius.

Ara, aquest any i l'anterior i els propers són en els que estan havent-hi més increments d'efectius de la darrera dècada a Catalunya en l'àmbit del Cos de Mossos d'Esquadra, amb un objectiu, que és aquest topall de 22.000 efectius. I el reforç dels mitjans materials també, perquè puguin fer la feina de protegir els drets i les llibertats de la ciutadania. I he de dir-li que em sorprèn, doncs, que el seu govern alternatiu tingui com a referència, en matèria de política de seguretat, algú que quan va exercir aquestes funcions..., malauradament, el nombre de promocions noves d'agents de Mossos d'Esquadra no té cap mena de comparació amb les que s'estan fent ara. I ho dic en negatiu –ho dic en negatiu–, fruit potser de les circumstàncies, fruit de la manca de prioritats. Però ara és una prioritat.

I respecte a les ocupacions, les limitacions que tenen les policies locals i el Cos de Mossos d'Esquadra en les ocupacions, fonamentalment, venen de decisions en l'àmbit judicial. I si ens creiem la separació de poders ens la creiem, però el que no podem fer nosaltres és substituir els jutges. I hi han criteris en l'àmbit judicial..., i això ens ho trobem i ho hem de poder dir. Per tant, allà on es poden reformar les lleis potser s'ha d'actuar en aquest sentit, sabent que no tots els casos són iguals, que hi ha casos en què hi ha una extrema vulnerabilitat i no hi ha activitat delinqüencial, que han d'anar acompanyats d'un suport social per tenir habitatge, i hi han casos que és el contrari, que evidentment cal actuar-hi per protegir la convivència en el veïnat.

En l'àmbit de Salut. Em demanen més recursos a Salut, com hem estat demanant, conseller Argimon, clamant en el desert, podria dir, durant tot aquest any. L'OMS va decretar, diguem-ne, la rebaixa d'alerta de la pandèmia ara fa poques setmanes. La ministra d'Hisenda la va decretar l'1 de gener, perquè no van estendre els fons extraordinaris covid, mentre seguíem tenint centenars de persones a l'UCI en els hospitals. Per sort, cada vegada menys –per sort, cada vegada menys.

Aquell reforç extraordinari de fons covid, que havia de consolidar-se per avançar cap a aquest objectiu que compartim la majoria d'aquesta cambra, d'augmentar en 5.000 milions d'euros el que és el pressupost destinat a polítiques de salut... El primer pas era consolidar aquests recursos. Va haver-hi la decisió de no consolidar-los. Malgrat això, des del Govern de Catalunya vam decidir..., teníem dos opcions: o fer

el que han fet altres governs, que és acomiadar personal sanitari, o treballar per consolidar al màxim els recursos en la mesura que poguéssim. I vam triar això. I no és fàcil. Ha requerit molts esforços de gestió. Ha requerit molts esforços de gestió també en l'àmbit de tresoreria. Per tant, els dos consellers ho saben perfectament.

Per tant, en Salut el que necessitem és més recursos. I necessitem flexibilitzar tot el que són les limitacions en l'àmbit dels MIR que ens trobem i en el que són els requisits per poder incorporar sanitaris de fora de la zona del que és l'Europa comunitària. Això és el que necessitem també. Amb tota l'autoexigència –amb tota l'autoexigència–, però també amb tota la responsabilitat. I sobre l'autoexigència i tota la responsabilitat... Jo la tinc tota, l'autoexigència; m'agradaria tenir tota la responsabilitat. Per això soc independentista, per tenir tota la responsabilitat també. (*Aplaudiments.*)

En els fons europeus s'ha treballat per poder accelerar al màxim. Crec que aquí hi ha un esforç important de tots els departaments. Moltes vegades hem de lamentar que el paper de la Generalitat s'acaba limitant a una mera oficina de tramitació. No ha de ser així. Hem d'ampliar la capacitat de decisió en les convocatòries. Sí que m'agradaria marcar l'alerta en un dels àmbits de Next Generation més importants per a la indústria del país, que és el PERTE de l'automoció. Va sortir una primera resolució de la convocatòria, que no només no esgotava els recursos previstos, sinó que no deixava en gaire bona posició els actius industrials; no només de Catalunya, fins i tot les propostes d'altres territoris de l'Estat que vostès ens posaven com a exemple de lluíment. Per exemple, on s'establia una fàbrica de gigabateries; per tant, una gigafactoria. Per tant, aquí també, evidentment, hi ha marge de millora.

En l'àmbit forestal. Treballem-ho. Treballem les mesures que hi hagin en l'àmbit forestal. Partim d'un bon inici, que és multiplicar per tres les mesures d'actuació en l'àmbit forestal i, sobretot, donar viabilitat econòmica al que és el treball al bosc; és absolutament fonamental en aquest sentit.

Ens sorprèn que digui que hi ha poc diàleg amb els agents socials, quan fa deu dies vam presentar un pacte nacional per a la indústria construït gràcies, precisament, al diàleg amb els agents socials, i amb la signatura i l'aval dels agents socials. Evidentment, en podem fer molt més. Podem ampliar-lo; és necessari. Absolutament d'acord. Però el pacte nacional per a la indústria, que és absolutament rellevant, amb acord amb els agents socials i amb el suport de desenes i desenes de col·legis professionals, de grups parlamentaris, d'organitzacions en l'àmbit econòmic, d'institucions, de recerca, etcètera.

I vostè diu que li agrada l'activitat internacional. Sap com en podríem fer encara més? Si el Ministeri d'Exteriors no es dedica a intentar boicotejar cada visita, també de caràcter econòmic, que faig a l'estranger. (*Aplaudiments.*) Que no només em passa a mi. Hi han coses que potser no controla el Govern, però crec..., en aquest cas el Govern de l'Estat. Però em sorprèn que en actuacions de caràcter econòmic i social, quan expliquem per buscar inversions, ens trobem la trucada moltes vegades prèvia per intentar que no hi hagi aquesta reunió. No ajuda –no ajuda. I en la mesura del possible, doncs, el convido a poder-ho resoldre.

I vostè ha fet unes asseveracions respecte al Govern d'inoperant, d'un govern que no es centra en els problemes de la gent. Però, clar, aquí l'autoexigència va per a tots –l'autoexigència va per a tots. I en aquests moments un dels àmbits més inoperants del país és la gestió de Rodalies de Renfe. De fet, podríem dir que Renfe Rodalies és l'únic canvi de gestió del govern alternatiu que vostè presideix (*aplaudiments*), perquè els màxims responsables són del seu partit. I aquí han hagut de sortir a demanar disculpes.

Venim d'anys d'infrafinançament i de manca d'execució. No s'ho estan prenent prou seriosament, és la meva impressió i la dels 300.000 viatgers diaris de Renfe. Són problemes continus. I, escolti'm, una alternativa és possible, perquè ho demostrarem cada dia amb Ferrocarrils de la General de Catalunya, que evidentment, evi-

dentment..., sí, ja poden riure, però..., ja poden riure, però els quilòmetres nous que s'han fet en aquest segle a Catalunya, fora de l'alta velocitat, de servei al ciutadà de ferrocarrils l'han fet Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya (*aplaudiments*) i el metro de Barcelona, finançat per la Generalitat de Catalunya. Per tant, els convido a riure, però vigilin que no se'ls glaci el somriure –que no se'ls glaci el somriure. (*Remor de veus.*) I, per tant, escolti'm, jo crec que amb Rodalies hi ha molt, molt, molt marge, molt marge de millora.

I, per tant, crec que d'autoexigència, sempre, i autoexigència..., que l'hem de tenir, que l'hem de tenir totes, totes i tots, perquè al final és pels fets que ens coneixen. I els fets potser no tots els valorem de la mateixa manera, però el problema de Rodalies és un fet, és un problema que cal solucionar. És un problema que no es resol amb powerpoints; es resol amb inversió, es resol amb inversió executada, es resol amb constància, es resol amb donar la cara i en reforçar molt més mesures que tenim en altres àmbits de transport a Catalunya, com a mínim els que són responsabilitat de la Generalitat, que es tenen en altres àmbits de Rodalies de l'Estat i que no es tenen a Catalunya, per no trobar-nos, doncs, per exemple, que tota la xarxa de Rodalies de Catalunya queda bloquejada un divendres al matí durant tres hores.

I, finalment, vostè ha apel·lat als consensos de país. I celebro, no?, que apel·li als consensos de país. Això és bo. Jo també apello als consensos de país. Segurament diferim en quin ha de ser el consens desitjable per a cadascú, però podem treballar per aprofundir aquests consensos, aquests consensos de país.

Vostè ha fet una proposta d'autogovern que ha estat de tot menys clara i concreta –menys clara i concreta. I jo crec que si aquest és un dels elements més importants de l'agenda política catalana dels darrers anys, si ho és no només des del referèndum de l'1 d'octubre del 2017 i abans en què hi han hagut majories àmplies a favor de l'autodeterminació en aquest Parlament, sinó de molt abans, d'un procés estatutari mal tancat, retallat, amb manca de resposta per part del Govern de l'Estat del moment i amb una resposta negativa dels que el van seguir, crec que és imprescindible que hi hagi una proposta concreta. Hem d'oferir als ciutadans una proposta concreta.

No podem mirar cap a una altra banda en el conflicte polític que hi ha. No podem fer que qui dia passa any empeny. Jo no ho faré. I, malgrat els dubtes que pot haver-hi, perquè tota proposta té dubtes, malgrat que, sempre, quan algú es posa a fer la feina és quan algú pot criticar-ho –perquè si no fas la feina és evident que no hi ha possibilitat de crítica, és la millor manera no tenir-ne, no fer res; jo estic disposat a assumir-les..., però he posat una proposta sobre la taula. Una proposta que no és tan dolenta; que no és tan dolenta si el 2016 ho defensava el PSC; que no és tan dolenta (*aplaudiments*) si en els darrers congressos del PSC hi han agrupacions locals que ho demanen. La meua pregunta és: un acord perquè hi hagi una consulta pactada i pactem les condicions amb l'Estat, un acord d'aquestes característiques, com era possible el 2016, segons el PSC –perquè em feia la proposta governant un Partit Popular amb majoria absoluta–, i ara no és possible? Com pot ser que aleshores fos possible (*aplaudiments*) tenint el govern més corrupte d'Europa i un govern absolutament autoritari, i ara no sigui possible? Deu ser per manca de voluntat política, no per impossibilitat tècnica o jurídica.

Per tant, jo persistiré en aquesta proposta. I és probable que vostè faci veure que no la sent, que és la millor manera de no afrontar els problemes, però segueixen estant aquí. La majoria independentista segueix estant aquí. En les eleccions, el setanta-tres per cent de votants del PSC, que vostès... (*Veus de fons.*) Bé que s'hi agafen al CEO, per a segons quines afirmacions! El setanta-tres per cent de votants del PSC creuen que un referèndum és la solució. Potser vostè els deu voler desemparrar, però jo el que no faré és desemparrar el vuitanta per cent de ciutadans de Catalunya que creuen que és la solució un referèndum, i un referèndum sobre el futur del país.

Per tant, persistirem en aquest camí. Si vostès no hi volen participar, perquè, doncs, creuen que no és el camí adequat, perquè tenen una altra alternativa que no

hem sabut veure, nosaltres continuarem. Si vostè creu que els seus votants, el setanta-tres per cent de votants que creuen..., del seu partit, que el van votar a vostè, creuen que cal un referèndum com a resposta i vostè no els hi dona aquesta resposta, ja els la donarem nosaltres; però no només als seus votants, sinó al conjunt del país, apellarem al conjunt de la ciutadania.

Aquest debat estarà sí o sí sobre la taula –sí o sí sobre la taula–, perquè, per molt que facin, la majoria independentista no es dissoldrà, perquè la persistència d'una part molt important d'aquest país..., que ho han demostrat amb abstenció alta i amb abstenció baixa, amb mobilitzacions al carrer i en votacions. Hi ha una clara majoria que vol votar en aquest país, i la millor manera de fer-ho és com a persones adultes, com una societat adulta, pactant-ne el procediment –pactant-ne el procediment. Perquè, si no, no poden afirmar que la ciutadania de Catalunya forma part de l'Estat espanyol per decisió lliure dels seus ciutadans. (*Aplaudiments.*)

I, per tant, vostès, que si són federalistes de veritat haurien d'entendre que és la lliure federació la que fa una federació més forta –és la lliure federació–, han d'admetre que hi ha d'haver una consulta sobre el futur del país; també per una qüestió d'exigència democràtica –d'exigència democràtica. No només perquè el referèndum de l'1 d'octubre es va produir en un ambient de repressió i de persecució contra els propis votants i contra els qui estaven encarregats de la seva organització, sinó perquè aquest país va votar en un referèndum un marc estatutari que no se li aplica –que no se li aplica–, i que no hi ha hagut resposta, escolti'm. I la manca de resposta ha fet que molts es sumessin a la independència, que ja defensàvem aleshores uns quants, no?

Per tant, aquest país ha de votar i votarà. N'estic absolutament convençut. I posaré les meves energies al costat de totes les mesures urgents, estructurals, de transformació i urgents davant de la crisi que patim perquè sigui possible.

Per tant, constato que hi han alguns elements de col·laboració, n'hem tingut al llarg d'aquest any; constato, evidentment, que continuem tenint projectes oposats, i constato que, davant de la proposta d'una resolució democràtica amb deliberació, amb acord entre les parts, amb treball per fixar entre tots les normes per decidir el futur del país, vostès no volen donar resposta a la immensa majoria, també dels seus votants, que defensen aquesta opció. Nosaltres donarem resposta al conjunt del país i ens en farem responsables.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.
(*Aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per a la rèplica, té la paraula el senyor Salvador Illa, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Gràcies, senyora Vergés. Gràcies, senyor Aragonès. No és una qüestió d'estil, és una actitud. No és una qüestió d'estil, la mà estesa i l'intent de parlar, en fi, amb una certa serenitat, és una qüestió d'actitud, l'hi asseguro.

He escoltat amb atenció i m'hi ratifico, m'hi reafirmo: la seva acció, l'acció del seu govern és molt pobra. Està a la banda baixa, baixa, baixa, des de la recuperació de l'autogovern, i no voldria que s'ofengués. Li dic lo que veig i lo que penso. És clar que ha fet coses, només faltaria, en un any i mig –clar que ha fet coses. Però no les que s'han de fer ni amb la intensitat que s'han de fer.

A la seva rèplica he tornat a observar molta cultura de la queixa: «No tenim diners, no n'hi ha prou. Ens retiren els fons.» El País Valencià té pitjor finançament que Catalunya i ha fet més coses en matèria d'escut social. (*Aplaudiments.*) Li enviaré les propostes que ha fet el País Valencià. I no sentim el seu president tot el dia queixant-se, queixant-se, queixant-se. Escolti'm, hi ha coses a millorar, clar que sí. Per què no fa vostè una proposta de millora del finançament? Jo he fet ja dos propos-

tes en aquest sentit, i en treballaré una tercera, i l'hi faré arribar. Per què no es treballa en aquest sentit? Només queixar-se, queixar-se. I només parla dels fons covid quan els hi retiren, no quan els hi arriben. Home! (*Aplaudiments.*)

És que així... És que així, senyor Aragonès, em sembla... Jo entenc que vostè ha de defensar l'acció del seu Govern, només faltaria que no ho fes, però, home, si anem només amb cultura de la queixa, crec sincerament que no avançarem, que no avançarà el país. Ni es fa cap favor vostè, en el seu Govern.

Autoexigència. Jo soc molt pesat amb això. No li demano en cap cas l'autoflagel·lació. Les coses són difícils, governar avui és difícil; efectivament, a vostè li ha tocat governar en un moment difícil –què m'explica a mi, que també he hagut de tenir accions en moments difícils. Jo això ho sé, i crec, a més a més, que soc comprensiu amb la situació. I he començat la meua intervenció dient-li que el moment era molt complex. Ara, una mica de brio, que des de que tornem de l'estiu tot el dia hem estat amb baralles internes. Fa dos dies que hem començat a sentir alguna proposta que millora els problemes de la gent; la resta, un esforç per mantenir viu el seu Govern. És així. (*Aplaudiments.*)

Crec en Catalunya –crec en Catalunya, crec en Catalunya–, té molt potencial. No vull entrar a dir si m'ha seguit o no, perquè crec que vostè té altra feina que seguir les meves intervencions, però ho he dit diverses vegades, i no li recrimino que no ho hagi vist. Crec en Catalunya, però Catalunya –i no és una frase meua– té la seva política desendregada, i el seu Govern també. I el principal repte de Catalunya avui és endreçar la política catalana, el seu Govern i les institucions de Catalunya. I jo en això estic disposat a ajudar. (*Aplaudiments.*)

En energies renovables, és veritat que s'ha avançat –és veritat. Molt tímidament –molt tímidament. Gairebé que, a vegades, quan miro aquest tema, em sento un sentiment que no..., en fi, de solidaritat amb la consellera. Perquè ho té difícil. Perquè venim de molt avall. I també l'hi dic: no n'hi ha prou amb el ritme. Vostè què m'ha de dir? Hem millorat, sí, però que estem molt per sota –és que estem molt per sota. És que hem de posar més brio.

No he sentit a parlar del Parc Tramuntana. Jo hi dono suport. (*Veus de fons.*) Doncs digui-ho, perquè és la meitat de l'energia de la província de Girona. Parc Tramuntana, sí. Midcat, sí. I em tindrà al seu costat. Ja està. Miri què senzill. I més parcs Tramuntana, si es poden fer, i més energies renovables. Més brio en aquest tema també. (*Aplaudiments.*)

Formació professional. No em serveix –no em serveix. És veritat que no és senzill posar en marxa, també l'hi reconec, un sistema de formació –és veritat. I és veritat que la nostra tradició educativa no va en aquest sentit –és veritat. Però ens hi hem de centrar més. Ens hi hem de centrar molt més. No pot ser. És que no pot ser. Vostè em diu... Hi ha molta gent, molts alumnes, molts joves que han volgut fer el seu curs, han volgut iniciar el curs i no ho han pogut fer en un temps i forma. I això en un any amb 200.000 servidors públics i 33.000 milions de pressupost, crec que ho hem de poder resoldre. I a més, jo no li estic posant travetes en aquest assumpte, és que li estic dient que l'ajudo. És que vull ajudar-lo, de veritat, i em faig..., en fi, puc entendre que algunes coses no vagin bé, però... En fi.

Amb el tema dels agents socials, escolti'm, molt bé el pacte nacional per a la indústria. Jo l'hi torno a dir: vostè aquí porta, ho crec sincerament, una..., arrossega una cosa que jo crec que tardarà temps a fer oblidar –i entenc que vostè no me'n parli. Es diu reforma laboral. Es diu respectar un acord, el més important en dècades, al que han arribat els agents socials i els sindicats i treballadors, el que més ha contribuït, en aquest moment tan difícil, a que hi hagi més treballadors treballant amb millors contractes. Bé, molt bé. És a dir, el pacte em sembla bé, hi estic d'acord. Ja ho seguirem, i en lo que puguem ajudarem i tot, eh?

M'ha estranyat que vostè parli de boicot del Ministeri d'Assumptes Exteriors. M'ha estranyat –m'ha estranyat, eh? I, en aquest sentit, no cal que m'ho diguin...,

no, no, i m'ha estranyat. Jo li estic dient que té tot el meu suport per viatjar pel món, com havien fet el president Pujol, el president Maragall i el president Montilla. I li estic dient que em trobarà al seu costat i l'ajudaré en tot. Jo menciono aquests, no s'ho prenguin malament, home –menciono aquests. Ja sortirà el senyor Batet a mencionar els seus. A mi deixin-me mencionar el meu. En menciono un de vostès, jo. (*Aplaudiments.*) En menciono un. En menciono un dels seus, que a vegades veig que els hi costa molt mencionar. Ja el menciono jo: Jordi Pujol i Soley. En fi, per no...

Rodalies –Rodalies. Jo, amb Rodalies, li vull fer una pregunta: On és vostè? Amb quin president em trobaré? Em trobaré amb el president que el mateix dia que signa un conveni per millorar la B-40 demana, amb trucada a un membre del seu Govern, que no hi assisteixi, amb diners que aporta l'Estat per fer lo que han pactat dos ajuntaments? Em trobaré amb el president que desautoritza el seu vicepresident en matèria d'ampliació de l'aeroport? O em trobaré un president que ho vol solucionar? Perquè si ho vol solucionar, a mi em tindrà al costat. (*Aplaudiments.*)

Suposo que li arriba el CEO: 7,7 –el seu CEO; no és el CIS, el CEO–; 7,7 els usuaris de Rodalies posen de nota a Rodalies –7,7–, dels més ben valorats. I suposo que ningú deu tenir sospites que el senyor Pere Macias, exconseller de Territori, no és del PSC –no és del PSC, ja els hi dic jo. «La inversión en Adif es mucho más alta en Rodalies que en Madrid.» No, bé, no ho dic jo, ho diu ell! Ho diu ell! I diu que s'hi estan fent inversions. Els hi és incòmode, ja ho sé que els hi és incòmode. Però fixi's, fixi's que vam nomenar responsable del seguiment de la inversió en Rodalies de Catalunya el senyor Pere Macias, conseller de governs no del PSC, i diu això. Per tant, jo demano aquí dos coses (*aplaudiments*): un esforç d'objectivitat –un esforç d'objectivitat– i saber lo que és vostè. I si vostè està per resoldre-ho, a mi em tindrà al seu costat. I reitero les excuses que va donar la ministra en el seu moment. I miri que li hagués pogut parlar de la T-Mobilitat i li hagués pogut parlar de la línia 9 i de moltes i moltes coses molt i molt i molt i molt millorables també en matèria d'infraestructures. I no ho faig, perquè sé que és difícil i perquè vull que Catalunya avanci, i no vull estar ancorat en la cultura constant de la queixa.

I sobre els consensos, doncs miri, jo avui... Vostè sap on soc, jo, eh? –ho he dit diverses vegades–, i vostè sap on és el PSC en aquesta matèria. Nosaltres estem per votar un acord –estem per votar un acord. I estem per millorar l'autogovern i farem propostes per millorar l'autogovern. I estem per parlar-ne entre tots. I li torno a demanar..., perquè l'hi he de dir: no se m'ofenguí, però la credibilitat en vostè la tinc baixa en aquest moment. Perquè vam acordar PSC, PSOE i Esquerra Republicana –i jo hi era representant el PSC– que s'obria un diàleg amb tres potes, i que una d'aquestes potes era la taula de diàleg que el senyor Torra, el president Torra, va convocar i vostè no ha convocat. De les tres potes, l'única que no va és aquesta. I quina confiança puc tenir jo en una persona que ni compleix l'acord ni explica per què no el compleix? Doncs bastant baixa –bastant baixa, senyor Aragonès.

I això és seriós, perquè, efectivament, aquest és un problema important que tenim a Catalunya; que afecta la relació amb la resta d'Espanya, però que també hem de resoldre'l entre nosaltres, perquè tenim maneres de pensar diferents. I vostè, que és independentista, i el senyor Batet, que és independentista, tenen tot el meu respecte –espero que jo també en tingui el seu. I li demano en aquest capítol una qüestió: que mirem endavant i no endarrere. Ah, vostè es pot entretenir..., jo també em podria entretenir amb les coses que vostè ha dit –que també s'ha contradit bastantes vegades, vostè, amb aquests assumptes–; m'hi podria entretenir. No servirà de re. Jo, miri, estic per votar un acord, per unir i no per separar.

I li demano una cosa: no ens posem etiquetes de què és demòcrata i què no és demòcrata, de què és democràcia i què no és democràcia –no ens les posem. Només li dic que a mi no m'afecten, perquè intento ser un demòcrata i respectar tothom, però tampoc m'agrada que me les posin a mi. No anem per aquest camí, si us plau.

(*Aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyor diputat: Parc Tramuntana. Qui ha de donar-ne el permís? La consellera Jordà o la ministra Ribera? La ministra Ribera. Per tant, no sé què em retreu aquí –no sé què em retreu aquí–, (*aplaudiments*) i ho saben perfectament. De fet, hem estat demanant que es pugui fer un pla pilot –estem esperant que l'Estat doni el seu vistiplau– per a l'edifici marina, que és un dels camins de futur. I vostè m'excusa de que jo tinc molta feina i no puc seguir totes les seves intervencions; jo també l'excuso a vostè, que segur que també té molta feina i no pot seguir les meves intervencions.

Però sobre el Parc Tramuntana he estat clar: que és un projecte interessant, que és un projecte que hi ha hagut un esforç per minimitzar els impactes negatius que grans infraestructures de renovables poden tenir en aquest sentit, que hi ha hagut un esforç per treballar amb el territori. De fet, fins i tot, en un d'aquests viatges que fem, malgrat, l'hi insisteixo, que sembla –amb tots els respectes– que hagi descobert la sopa d'all i que el Ministeri d'Assumptes Exteriors de l'Estat es dedica a posar traves constantment –constantment–, algunes fins i tot amb intentar directament, doncs, que es canviï l'agenda a determinats organismes i que allò que s'ha convidat a fer es demani que no es faci –hi ha alt nivell. Per tant, ho sabem tots, com funciona això, i no és una qüestió de funcionaris que van a la seva –ho sabem perfectament. Perquè, simplement, en el Govern de l'Estat, o a alguns elements del Govern de l'Estat els hi molesta que ens expliquem al món –els hi molesta que ens expliquem al món. Quan tampoc, moltes vegades, no parlem de qüestions del conflicte polític amb l'Estat i parlem de qüestions sectorials, aleshores també els hi molesta, no sigui cas que ens preguntin, no sigui cas... Perquè quan ens pregunten responem, això sí; som gent educada i ens agrada donar tota la informació.

Però tornem al Parc Tramuntana. El Parc tramuntana, l'autorització depèn del ministeri i, per tant, saben que és un projecte que, evidentment, com tots els projectes, s'ha de millorar, s'ha de treballar bé, hem de poder treballar especialment amb la minimització d'alguns efectes que pot tenir, però, en tot cas, nosaltres, disposats a col·laborar-hi.

Sobre el Midcat he estat molt clar, claríssim –claríssim–; sobretot, que ha d'anar enfocat també al transport d'hidrogen verd. I, per tant, en aquest sentit, també he estat claríssim, no?

I m'ha posat com a exemple el president del País Valencià, el president de la Generalitat valenciana, Ximo Puig, amb qui, doncs, tenim una relació de respecte, de cordialitat institucional, que hem recuperat entre les dues generalitats. De fet, però, alguna cosa devem tenir en comú, Catalunya i el País Valencià, que les dues úniques generalitats que hi ha al món són a banda i banda del Sènia; tenim moltes coses que ens uneixen.

Avui s'està produint el debat general a les Corts Valencianes, també, sobre l'orientació del Govern. Ara mateix, Ximo Puig acaba de demanar a l'Estat i acaba de denunciar el finançament del País Valencià. Per tant... (*Applaudiments*.) I ben fet que fa! Perquè està molt infrafinançat com nosaltres. Per tant, suposo que quan ho fa algú del seu partit és reivindicació legítima, quan ho faig jo és queixa. (*Veus de fons*.) Bé, en tot cas (*aplaudiments*), són maneres de veure les coses. Probablement, ho explica que estem asseguts a llocs diferents en aquest hemicicle.

I, finalment, diàleg amb propostes concretes. Jo li vaig demanar en aquest Parlament: «Faci'm una agenda de propostes.» I em va passar una agenda amb quaranta-tres propostes, de les quals el noranta per cent o les hem fet o les estem fent com a govern. Mencionaven el pacte nacional de salut mental, el pacte nacional per a la indústria, el suport al Mobile, per exemple. I ho estem treballant. De fet, moltes, fins

i tot, en el marc del Parlament, les hem estat treballant amb molts grups parlamentaris, també el seu. Però, d'aquestes quaranta-tres, zero propostes respecte a la relació política Catalunya-Espanya, que és el problema que tenim en aquest àmbit, que és molt rellevant. I aquest és un problema que han d'afrontar.

Jo ja entenc que, probablement, per a vostè afrontar això és un problema. Joestic disposat, escolti'm, a donar-li un cop de mà en aquest sentit. Per què és un problema? Perquè qualsevol cosa que vostè plantegi, probablement, que sigui mínimament ambiciosa, no per als independentistes, sinó fins i tot per a la gent que, no sent independentista, s'estima l'autogovern d'aquest país –que n'hi ha molta i que ha lluitat molt per l'autogovern i que ho reconec–, fins i tot per a aquesta gent, el mínim estarà a anys llum del que interessa als interessos electorals del Partit Socialista Obrer Espanyol. I aquesta és una realitat, però és una contradicció; tots en tenim.

Aquest any és Any Fuster. Deia Joan Fuster que les nostres contradiccions són les nostres esperances. De fet, ho deia en primera persona del singular: «Les meves contradiccions són les meves esperances.» Jo en tinc moltes de contradiccions, perquè tinc encara més esperances. Per tant, aquesta contradicció que tenen l'han de resoldre –l'han de resoldre. No es pot ser els que estan més al servei dels interessos del PSOE i més al servei dels interessos de Catalunya a la vegada. És molt difícil, això. *(Aplaudiments.)* És molt difícil i ho han de poder resoldre.

En tot cas, si hi ha un diàleg amb propostes, afrontem-lo, però amb propostes de veritat, amb propostes concretes i amb propostes que apellin a la majoria. La proposta que he fet aquest matí es tracta de: plantegem a l'Estat una proposta en el com, en el quan i en quines condicions, i acordem-la entre tots. Si Catalunya i Espanya han de ser dos estats diferents, ho decidirà la ciutadania de Catalunya. Però marquem i acordem uns procediments, que és el que fan les democràcies madures en conflictes de sobirania com el que tenim. I no afrontar aquests conflictes de sobirania o fer veure que no existeixen només porten a incrementar el conflicte i estendre'l molt més enllà i que sigui de més intensitat. I aquesta no és la meva voluntat. La meva voluntat és resoldre aquest conflicte polític. I només el resoldrem amb democràcia.

Jo li faig una pregunta: la ciutadania de Catalunya és prou madura per poder decidir el seu futur? Jo crec que sí. Si aquesta decisió de la ciutadania de Catalunya és favorable a la independència i hem acordat els procediments, és una decisió legítima? Sí. I si la decisió és la contrària, però ha estat decidida per la majoria de Catalunya, és una decisió legítima? Sí. Perquè aquí el que he vingut a fer aquest matí no és a fer una proposta com a independentista, és a fer una proposta com a demòcrata, perquè li permet a la seva opció –que entenc que és la del no a la independència, a no ser que ara em doni una sorpresa– la possibilitat de guanyar. Però també ofereix la possibilitat de guanyar a la meua i a la d'un cinquanta-dos per cent representat en aquesta cambra. Hem d'oferir a tota la ciutadania –pensi com pensi, tingui els projectes que tingui polítics i defensi la ideologia que tingui– la possibilitat de guanyar. Perquè si ho oferim de forma acordada, de forma viable, amb una deliberació en què estiguem discutint no si es pot votar o no, no si t'envien la Guàrdia Civil o no, sinó si la decisió d'esdevenir un estat independent és bona o no i quina és l'alternativa, si enfoquem el debat cap aquí, la decisió serà millor. I serà una bona decisió, prengui la que prengui la ciutadania de Catalunya. *(Aplaudiments.)*

Vostè m'ha dit: «Confio en Catalunya.» Jo també hi confio. Jo confio en la decisió que prengui Catalunya. Ara, el repte és si vostè també hi confia.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la contrarèplica té la paraula el senyor Salvador Illa, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Senyora Vergés, senyor Aragonès, gràcies per... Confio molt en Catalunya; poc –em sap greu dir-ho– en el seu Govern. Molt ràpidament. Vostè avui ha fet molt bé –i m'excuso si ho havia dit, jo no ho havia seguit, però, escolti'm, li agraeixo la claredat– a manifestar suport al Parc Tramuntana. Efectivament, és una decisió del Ministeri de Transició Ecològica, però és molt important que el president de la Generalitat sigui clar en aquests temes, perquè té importància la seva posició. Encara que no sigui un expedient que hagi de resoldre vostè. És molt important. Per tant, escolti'm, jo hi estic també a favor.

Miri, estem d'acord en aquest assumpte; hi estic a favor. I hem de millorar-ho, si es pot millorar i hem de fer una prova pilot; també hi estic a favor. I també amb el Midcat. I això ho he dit en públic: que vostè estava en una posició encertada i hi estic a favor. Fixi's, i pensem molt diferent, però en això estem d'acord. Estem d'acord en això, fixi's! I són dos projectes molt importants per a Catalunya, per a Espanya i per a Europa.

Sobre la activitat internacional, crec que he sigut molt clar: té el meu suport per fer activitat internacional. I es viatja pel món i veig que molta gent no té problemes. I si en té algun i me l'explica i jo puc ajudar a resoldre'l, ho faré. Però..., aviam si encara no viatgem o no hem viatjat perquè no ens deixen, home.

Amb el Ximo Puig celebro que tingui una bona relació, és un polític de primer nivell. Jo crec que no faig res malament si dic que, a part d'una relació de «companyerisme» i de compartir un mateix espai polític, tinc una relació d'amistat amb ell. I ell parla de finançament autonòmic, sí. I treballa el finançament autonòmic, sí. I fa propostes en finançament autonòmic, sí. I té una posició de finançament autonòmic molt pitjor que la de Catalunya, sí. I quan ha de reivindicar, reivindica. Jo crec que és lo correcte. I si vostè fa propostes de finançament autonòmic, em tindrà al seu costat, i defensarem... Però jo no he vist cap proposta del que demanà vostè, més enllà de dir que no sé quants milions no ens arriben. I què fem per millorar-ho? Perquè des del 2014 està això pendent, i són diners molt importants. I, doncs, miri, jo vaig formar part d'un govern que en dos anys molt crítics, a diferència de governs d'altres èpoques, va donar 30.000 milions d'euros a fons perduts a les comunitats autònomes –30.000–, i a Catalunya en van arribar 5.300, i no hi havien cada dia aquí..., a recordar ni a dir, perquè és lo que havíem de fer, sap què vull dir? –és lo havíem de fer. (Aplaudiments.)

Aleshores, a mi lo que sí que em sembla és que a vegades les seves intervencions estan com molt teixides, bé, de..., tot és..., només és culpa dels altres. I això no m'agrada, perquè, a més, no fa per a vostè –a més, no fa per a vostè–, ho dic sincerament. Vostè és un home que jo tinc per un home endreçat, i no fa per a vostè això. I hi han coses que van i hi han coses que no van, i no fa per a vostè, ho dic de veritat.

Sobre el diàleg i propostes concretes. Miri, jo soc dels que pensa que les contradiccions fan créixer. I jo en tinc, de contradiccions, i en tindrè més, i la meva formació política també; entre altres coses, perquè no fa un any que som per aquí, ja en fa bastants. El PSC, més de quaranta, i vostès encara més. Per tant, les visc amb normalitat, sap què vull dir? I intento explicar-les i comentar-les. Ara, no ens fem trampes al solitari –no ens en fem.

Aquí hi ha un conflicte?, problema? Sí. De relació Catalunya-Espanya? Sí. Entre catalans? També, perquè tenim maneres diferents d'entendre les coses. L'instrument per resoldre-ho? El diàleg. Amb el Govern d'Espanya? Per descomptat. Entre catalans? També. És el que vam acordar que faríem i no estem fent. I això li correspon a vostè fer-ho perquè és el president de la Generalitat. Vostè, jo no ho soc; ho és vostè. I jo és lo que li demano que faci, perquè, si no, jo quina confiança tinc en firmar un acord amb vostè? Quina confiança tinc si el que vam signar no ho porta...

Llavors, jo li torno a demanar això. I no ens fem trampes al solitari, perquè si volem resoldre-ho hem de començar per seure, per generar-nos confiança, i per veure

a quin punt trobem consens. No el trobarem en la proposta que vostè ha fet, em sap greu dir-ho –no el trobarem. I vostè digui'm lo que pensen els militants del PSC, i jo crec que ho sé una mica més bé que vostè (*rialles*), i sé que volen votar un acord, no una ruptura. (*Aplaudiments.*)

Però en aquest tema no vull dir més del que sigui estrictament necessari, perquè, efectivament, és un tema rellevant, molt rellevant, i, efectivament, li vull reconèixer, fixi's, que vostè fa esforços. Ara podria jo quedar-me on m'he quedat, no més esforços, per intentar encarrilar les coses. I jo vull ajudar en aquests esforços, jo soc molt sincer. Però no ens fem trapes al solitari, això no es fa venint aquí dient: «Tinc la *pócima* màgica.» No, això es fa... (*Veus de fons.*) A mi em sembla que sí –a mi em sembla que sí.

I de demòcrates ho som tots, i tots podem millorar en democràcia. Tots som tots, jo també.

Gràcies.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Ignacio Garriga.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gracias, presidenta. Diputados, *president* Aragonès, antes de entrar en mi intervención, sí que me gustaría exponer los motivos por los que Cataluña está inmersa en una crisis institucional, social, económica y moral sin precedentes. Cataluña lleva más de diez años inmersa en un proceso de autodestrucción interno, cuyas consecuencias sufren a diario nuestros ciudadanos, y que, desgraciadamente, parece que aún no ha alcanzado su punto más álgido.

La fábula separatista, la ensoñación basada en una república independiente, ha ocupado portadas, tertulias, y, por supuesto, el debate permanente político en esta cámara, provocando la parálisis total de nuestra región y la involución de todos y cada uno de aquellos aspectos que nos hacían ser uno de los faros de nuestra nación.

Es cierto que, en todo este proceso, el separatismo ha contado con un aliado imprescindible: el Estado de las autonomías. Un instrumento que se ha demostrado como crucial para que, paso a paso, legislatura a legislatura, hayan podido imponer su agenda ideológica a través del chantaje a los sucesivos gobiernos nacionales, arrebatando la libertad a los catalanes y basando su actividad política en una falsedad absoluta.

Los gobiernos nacionales también tienen su cuota de responsabilidad. Han sido irresponsables entregando competencias, rindiendo derechos, y, en definitiva, dejando nuestra tierra en manos de un grupo de privilegiados que solo buscan su beneficio propio, que traicionan, además, a las bases de cualquier actividad política en búsqueda del bien común. Del Majestic a la mesa de negociación, unos por rentabilidad política y otros por ese deseo de una España federal. La realidad es que el separatismo siempre ha contado con los gobiernos del Partido Popular y del Partido Socialista, y, en gran parte, los problemas que hoy sufrimos vienen de esos lamentables acuerdos. (*Alguns aplaudiments.*)

Seguir hoy, por tanto, reivindicando su vigencia, ya sea utilizando eufemismos como el catalanismo constitucionalismo o la España federal, es decir, celebrar esos antiguos consensos es un error mayúsculo, gigantesco, que los catalanes no se pueden permitir.

Sobre el consenso, algo que ustedes a lo largo de esta última hora han debatido tanto el señor Illa como el señor Aragonès, y quiero detenerme sobre esta cuestión tan perniciosa, especialmente en nuestra región. En esta unión, bajo el paraguas del consenso de todos los partidos políticos, desde la derecha hasta la extrema izquierda, pasando, como no, por los partidos separatistas, con los grandes poderes eco-

nómicos y los medios de comunicación como grandes aliados para imponer sus agendas, su visión de vida o de la familia al conjunto de los españoles. Y a este respecto, ¿cómo explica usted, señor Aragonès, a los catalanes, por ejemplo, que, en materia de inmigración y leyes climáticas, el Partido Popular o Esquerra Republicana compartan discurso y postulados con Bruselas y con banqueros como Ana Patricia Botín?

Este consenso ha servido durante mucho tiempo a los intereses del separatismo. Algunos, quizás, participaron de él de forma involuntaria, pero la realidad es que todos sus actores tienen una cuota de responsabilidad muy alta de la situación actual que pasa Cataluña. Por eso es importante salir de ese consenso, abandonarlo cuanto antes, porque nada de cuanto ha salido de él ha sido provechoso para ninguna causa decente. Y este está siendo el principal cometido de VOX en este Parlamento, liderar la disidencia política e ideológica frente al consenso que todos ustedes tenían pactado desde hace décadas. (*Aplaudiments.*)

Señor Aragonès, el 25 de mayo de 2021 fue usted investido presidente con el compromiso inevitable, decía, de hacer posible la autodeterminación. Comenzó su mandato mintiendo, algo que ya sabíamos, porque era bastante probable, conociendo su trayectoria política. Y así ha seguido durante los quinientos días desde que ha sido investido presidente. Viene aquí cada semana, habla a los catalanes y les miente a la cara. Les dice que va a defender sus derechos, que va a trabajar para mejorar su vida, pero los hechos hablan por sí solos. Y, al final, lo único que mejora es su vida y la de los miembros de todo su Gobierno.

Enfrascados permanentemente en peleas diarias, luchas de poder y, como no, con el señor Illa como muleta indispensable, pasan las semanas y continúan sin tomar ni una medida real, sin debatir sobre ningún tema y sin hacer mención alguna a los problemas de los que se hablan en las terrazas, a la salida de los colegios o en las reuniones de vecinos. Por el contrario, continúan utilizando todas las herramientas institucionales a su alcance para beneficiar a todos los que les rodean, para imponer su discurso único, el mismo relato, el único relato, des de TV3 hasta la educación pública.

El problema –su problema– es que la realidad es muy tozuda, que los problemas no van a desaparecer por mucho que usted pretenda esconderlos en su despacho, señor Aragonès, que la realidad está en los barrios, está en los pueblos y está en la periferia. No está en este Parlamento, ni mucho menos en ese mundo paralelo en el que parece que usted vive.

Se escandalizan cuando denunciemos la creciente inseguridad de Cataluña, los robos o las violaciones. Se escandalizan cuando señalamos la islamización de nuestra tierra. Aún sigue negando los problemas de la islamización de Cataluña, señor Aragonès. Aún sigue rechazando la proliferación del islamismo, que atenta especialmente contra los derechos de las mujeres. Y, a este cometido, lástima que se haya ido la *consellera* de Feminismes, porque me gustaría que respondiera, quizá usted en su nombre, qué hacen fotografiándose con declarados salafistas con órdenes de expulsión en nuestro territorio nacional. (*Aplaudiments.*)

¿Es ese el modelo de exclusión que quieren ustedes para las generaciones futuras? Contéstelo, señor Aragonès. El 28 de mayo, con motivo de la celebración del final de la Champions League, fueron muchos los que al final se quitaron la venda de los ojos al hacerse virales las consecuencias de décadas de políticas multiculturales: agresiones, robos y asaltos en manadas.

La pasada semana, la disputa de un partido amistoso entre las selecciones de Marruecos y Chile provocó una situación similar en el estadio del Real Club Deportivo Espanyol. Al igual que ocurrió en Francia, hoy Catalunya es la imagen del fracaso de sus políticas y de entregar nuestros barrios, nuestras calles, a bandas de delincuentes que ni aspiran ni desean adaptarse a nuestro país. Responda a los cata-

lanes, señor Aragonès, y dígales alto y claro que ese, y no otro, es el modelo a que aspira usted en Catalunya.

Se escandalizan también cuando hablamos, por ejemplo, de las colas del hambre y de la dudosa política de ayudas públicas que ustedes protagonizan. Es una auténtica anomalía, señor Aragonès, que el dieciséis por ciento de la población en Cataluña acumule el cuarenta por ciento de viviendas sociales adjudicadas por la Generalitat. Y todo mientras más de 335.000 familias viven en infraviviendas. Se escandalizan también cuando denunciemos el adoctrinamiento en las escuelas o la persecución que ustedes protagonizan a las familias. Se escandalizan también cuando señalemos el auténtico infierno fiscal al que ustedes están condenado a las clases medias y trabajadoras. Se escandalizan cuando hablamos también de la pérdida de soberanía energética y cuestionamos su fanatismo ecológico.

Se escandalizan, en definitiva, señor Aragonès, por la realidad que con sus decisiones han ayudado a crear. Porque, detrás de cada episodio violento, de una familia endeudada o de un joven que no puede pagar su alquiler, están las políticas que durante los últimos diez años ustedes llevan aplicando en nuestra tierra.

Señor Aragonès, hoy, sin duda, los catalanes viven peor que hace quinientos días. Y eso es algo que ni siquiera usted puede negar. Viven peor, porque sus políticas, por ejemplo, de fronteras abiertas y su devoción por destinar recursos ingentes que alimentan el efecto llamada han convertido nuestras calles en las más inseguras de toda España. Y eso lo comprobamos a diario con los titulares de los periódicos.

Viven peor por la incertidumbre social y económica instalada en sus hogares por culpa de una gestión que ha situado Cataluña en las peores listas del paro, de la exclusión social y de la pobreza. Viven peor, porque Cataluña, señor Aragonès, cuenta con la presión fiscal más alta de España, para mantener exclusivamente sus gastos políticos en lugar de mejorar unos servicios públicos deficientes. Y viven peor porque las instituciones que deberían defenderles, señor Aragonès, les persiguen, por ejemplo, para poder educar a sus hijos en español.

Señor Aragonès, por si no lo sabía, VOX representa hoy la primera fuerza de oposición nacional en esta cámara. Y nuestra responsabilidad con los catalanes, a diferencia de lo que protagoniza el mal llamado líder de la oposición, es denunciar cuál es el verdadero estado de la región que ustedes están dejando. Los índices económicos y sociales de Cataluña empeoran a diario desde que ustedes llegaron al poder. ¿Qué medidas han tomado para solucionar, por ejemplo, la inseguridad, la dificultad de acceso a viviendas dignas o la falta de servicios públicos de calidad? Yo se lo digo: ninguna.

Mientras los catalanes sufren, ustedes se gastan su dinero en financiar su cortijo separatista y sus chiringuitos ideológicos: 47 millones de euros para la promoción de la lengua catalana; 30 millones de euros en publicidad institucional; el doble del presupuesto que el año pasado para las políticas mal llamadas de igualdad; seis nuevas embajadas: Andorra, Qatar, Pretoria, Brasilia, Tokio y Seúl. ¿De verdad cree usted que esto es lo que necesitan los catalanes para mejorar su vida?

Ustedes han convertido Cataluña en la región, además, con mayor endeudamiento de toda España. Hemos perdido un cinco por ciento de nuestro producto interior bruto por culpa de su proceso separatista, y el resto tampoco se utiliza para cubrir las necesidades reales de los catalanes. No se utiliza en mejorar, por ejemplo, un servicio a la dependencia que ha visto cómo más de doce mil catalanes fallecían esperando su prestación, o en acabar con unas listas de espera que cada día son más extensas por sus recortes. En concreto, 55 millones de euros menos, que explican, entre otras cosas, que lideremos los peores datos de España en estas ayudas.

No se utilizan tampoco en contratar los médicos y las enfermeras necesarios para aliviar las insostenibles listas de espera en nuestros hospitales y en centros de salud. Señores del Govern, a día de hoy tenemos más de 700.000 catalanes esperando para algún procedimiento médico y más de 150.000 catalanes esperando para

ser atendidos en un procedimiento quirúrgico. Tampoco se utiliza para ampliar, por ejemplo, la oferta de vivienda social en Cataluña, que tan solo representa un dos por ciento, siete puntos menos que la media europea, y que los catalanes, por si no lo sabía, necesitan para aliviar los cada vez más desmedidos precios del alquiler en nuestra región.

No es casualidad tampoco que más de cincuenta mil catalanes, señor Aragonès, malvivan en infraviviendas, albergues o directamente en la calle. Sí, en esa *Catalunya sencera* tiene gente viviendo en la calle. Somos la región donde más aumentaron los alquileres del año pasado, más de un diez por ciento. Por culpa de su gestión, señor Aragonès, también lideramos estos registros. Y, por supuesto, tampoco se lo gastan en mejorar la educación. Cada año son más los catalanes que abandonan los estudios de forma prematura en Cataluña, un quince por ciento en 2021. Cada año son más, porque mientras ustedes están preocupados en perseguir a las familias que quieren educar a sus hijos en español, están obsesivamente en trabajar para imponer su obsesiva y perversa educación sexual e ideología de género, miles de catalanes siguen estudiando en barracones; porque mientras ustedes siguen buscando artimañas para saltarse los mandatos constitucionales, miles de catalanes se quedan sin plaza en los centros de formación profesional, al mismo tiempo que elevaban las tasas universitarias; porque mientras los últimos informes, señor Aragonès, nos revelan un nuevo retroceso de los resultados de los alumnos catalanes en competencias básicas, ustedes eliminan la enseñanza del idioma más hablado en todo el mundo, vulnerando una vez más los derechos fundamentales y atacando la libertad.

Señor Aragonès, mientras ustedes quieren convertir la educación de los catalanes en una herramienta de odio y división, seguirá estando lejos de ser el ascensor social que especialmente las clases más humildes necesitan. Ustedes, como siempre, son fuertes con los débiles, con los menores y sus familias, a los que no dudan en enviar incluso sus fuerzas de choque físico y moral para evitar que levanten la voz ante el atropello a sus derechos y libertades a los que su gobierno les somete. Pero son débiles con los fuertes, ¿verdad, señor Aragonès?, con aquellos que imponen sus agendas climáticas para ir en contra de los más humildes. Pero no tenga duda, señor Aragonès, de que cada vez son más y cada vez somos más los que avanzaremos junto a esos valientes que han decidido no agachar la cabeza, no callar y no dejarse amedrentar por su violencia, sus amenazas y por su exclusión social.

En definitiva... (*Aplaudiments*.) En definitiva, ustedes han dejado Cataluña a la cabeza de los peores registros posibles en materia de vivienda, sanidad y educación. Pero, desgraciadamente, aquí no termina su mala gestión. Si su abandono de los servicios públicos es una condena para los catalanes, su gestión económica no se queda atrás. Somos la región con una presión fiscal más elevada. Cada año aprueban una nueva normativa ambiental que ataca a nuestro sector primario, una tasa climática que amenaza la viabilidad de nuestra industria, o una restricción ecológica que restringe la movilidad a quienes no pueden permitirse un vehículo de lujo. Impuestos a los vehículos de tracción mecánica, impuestos a las actividades económicas industriales y nuevas zonas de bajas emisiones. El infierno fiscal en el que ustedes han convertido Cataluña está empobreciendo de manera especial a las clases medias y a las clases trabajadoras.

Somos la región donde más IRPF pagan las rentas de hasta treinta mil euros, señor Aragonès; este registro también lo lideramos. Son siempre los más débiles los que pagan la pena de su mala gestión y las consecuencias de sus caprichos. La inflación, como bien sabe, se acentúa aún más en nuestra tierra por culpa de la situación en la que ustedes han colocado a Cataluña. ¿Sabe usted que hay más de 200.000 familias catalanas que no pueden pagar los suministros básicos? La subida de precios descontrolada ha llegado con el peor gobierno posible, el suyo. Un gobierno que tiene en torno al treinta por ciento de los catalanes al borde de la exclusión social, a más de 250.000 familias con todos sus miembros en paro y a casi 500.000 niños en

riesgo de pobreza extrema. Ese es su balance de gobierno. Eso es por cómo le recordaran las próximas generaciones.

Pero, desgraciadamente, como le he dicho, aquí tampoco terminan las secuelas de su gestión. A la incertidumbre social y a los quebraderos de cabeza económicos, hay que sumarle la inseguridad física que inundan las calles de toda Cataluña, acentuada por una inmigración ilegal que ustedes, en lugar de controlar, siembran. Mataró, El Vendrell, Figueres, Sant Adrià del Besòs y Barcelona son de los municipios más peligrosos de toda España, señor Aragonés. Pasear por las calles de Cataluña nunca ha sido tan peligroso como lo es ahora. Los asesinatos, los robos con violencia, las violaciones o las ocupaciones de vivienda, titulan las principales noticias día tras día, y la degradación y la inseguridad se han convertido en la realidad de los todos los catalanes, de manera especial de aquellos que viven en barrios más humildes.

También usted ha condenado a nuestra tierra a encabezar las listas de delincuencia. Y este hecho no es un producto de la casualidad. Allí donde más se promueve y se alienta el efecto llamada, señor Aragonès, y donde más se aumenta la inmigración ilegal, siempre crecen los abusos sexuales, la violencia callejera...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Senyor diputat...

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

...y los asesinatos.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Senyor diputat, li recordo que el deure dels diputats és complir el codi de conducta, i en l'article 7 diu claríssimament que els diputats del Parlament han de mantenir en tot moment una conducta respectuosa amb els altres diputats i amb els ciutadans, i una actitud exemplar d'acord amb el principi d'igualtat, sense discriminació per raó de gènere, orientació sexual, creences, ideologia, origen o condició social, ètnia, llengua o qualsevol altra. Per tant, vostè està fent ús d'algunes afirmacions que vinculen delinqüència amb la immigració que són inacceptables segons el nostre propi codi de conducta, segons també la nostra Llei 19/2020 d'igualtat de tracte i no-discriminació, que va ser aprovada per unanimitat en aquesta cambra i segons l'article 21 de la Carta de drets fonamentals de la Unió Europea. Per tant, jo li demano, evidentment, que torni a la qüestió i que, doncs, no faci ús d'aquestes afirmacions.

(Aplaudiments.)

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señora presidenta, el tiempo ha ido corriendo y me ha consumido casi tres minutos de mi tiempo. Le agradecería que lo añadiera a mi intervención.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Cap problema.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

La semana pasada, en Hospitalet, un marroquí asesinó a Ángel Gabriel, un carnicero que tan solo intentaba evitar que le robaran su patinete eléctrico cuando recibió una puñalada en el pecho y a sangre fría.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, estem tornant a vincular i a posar casos concrets aquí. I, per tant, li demano rectificació.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Més deu segons.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Una cosa és la delinqüència i l'altra cosa és estar vinculant precisament l'origen d'una persona en això.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Més vint segons, presidenta.

Unos días antes, otro hombre falleció tras un tiroteo en Sant Adrià de Besòs y, poco después, cinco magrebíes atacaron a tiros un bingo dejando a una mujer muerta y otro hombre herido. (*Alguns aplaudiments.*)

El pasado sábado hubo otro homicidio a golpe de pistola en Empuriabrava. Y el pasado fin de semana, en las fiestas de la Mercè, se cometió un nuevo asesinato. Un joven murió degollado en una noche de disturbios con comercios saqueados y vehículos incendiados. Señor Aragonès, siete homicidios en la última semana.

Las violaciones se han duplicado en los últimos seis años, y ya se denuncia una violación cada doce horas en Cataluña. Y no, señor Aragonès, por mucho que ustedes intenten ocultarlo, las violaciones en manada, los atracos y las peleas callejeras perpetradas por inmigrantes ilegales no son casos aislados. (*Remor de veus.*) No son casos aislados, porque el ochenta y uno por ciento de los presos en cárceles de jóvenes es extranjero.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

L'hi torno a dir, senyor diputat –l'hi torno a dir, senyor diputat–: està fent una vinculació que va en contra del nostre propi codi de conducta.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señora presidenta...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Que s'ha de tractar amb respecte a tots els ciutadans, no segons el seu origen, segons la seva condició social, ni ètnia, ni llengua, ni qualsevol altra.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Me estoy limitando a leer unos datos de la *consellera* de Justícia. Si no me deja, censure usted a su *consellera*. (*Alguns aplaudiments.*) Si me deja, continuo.

Vuelvo a los datos de la *consellera*, de la *conselleria* de Justícia. No son casos aislados, porque el ochenta y uno por ciento de los presos en las cárceles de jóvenes es extranjero. No son casos aislados, porque más del ochenta y ocho por ciento de los detenidos por hurto en la vía pública, en julio de 2022, son extranjeros. Y no son casos aislados, porque la tasa de extranjeros en las cárceles catalanas, según la *conselleria* de Justícia de la Generalitat de Catalunya –totalitario–, es el doble que la de españoles. (*Alguns aplaudiments.*)

Y ante este panorama, señor Aragonès, de sangre y muerte, todos ustedes han declinado nuestra petición de convocar un pleno monográfico sobre seguridad. Estos mismos inmigrantes ilegales que han disparado los índices de delincuencia son recibidos por ustedes con los brazos abiertos. Mientras, miles de catalanes viven en la calle y no encuentran empleo. Mientras viven en la calle y no encuentran empleo, ustedes adjudican el cuarenta por ciento de la vivienda social al dieciséis por ciento de la población que representan los extranjeros en Cataluña. Y financian, además, programas para fomentar la contratación de inmigrantes en situación irregular. Es decir, ustedes han convertido Cataluña en el destino preferido de los inmigrantes ilegales y en el paraíso para las mafias que se enriquecen con su llegada. (*Alguns aplaudiments.*)

Esa es la consecuencia de que ninguno de ustedes sufra la realidad a la que han condenado a los catalanes, especialmente a los más humildes. En esto se ha convertido Cataluña por su fallido experimento multicultural: en una región donde tiene lugar el cuarenta y dos por ciento de ocupaciones de toda España, una región donde

han aumentado un treinta y dos por ciento las violaciones y un catorce por ciento los abusos sexuales este año. Esta no es la realidad que quieren los catalanes, señor Aragonès, y su gestión es culpable de ello.

Y con todo esto están de acuerdo, sorprendentemente, sus señorías del Partido Socialista. Señor Illa, usted se presentó a las elecciones autonómicas como alternativa moderada a los partidos separatistas; basó su campaña en hablar de los falsos consensos que unían a todos los catalanes para, incluso desde una teórica oposición, traicionarlos poco después. Su problema es que una cosa es la retórica política, y otra, el día a día. Y ahí tiene un grave problema, ¿verdad? Porque sus declaraciones, sus gabinetes en la sombra no coinciden con su trabajo, sus decisiones en esta cámara y la deriva de su Gobierno, liderado por el señor Sánchez.

Hoy en toda España el PSOE necesita de todo movimiento separatista que busque resquebrajar nuestra nación. Es su puente para seguir o para llegar al poder. Por eso sus declaraciones, señor Illa, no tienen ninguna validez. Sea claro y diga cuál es su posición en torno a la última majadería del separatismo, sobre ese acuerdo de claridad que ha referenciado el señor Aragonès esta mañana. Porque, por más que se empeñe en denunciar ciertas actitudes de este Govern, son ustedes el pilar más necesario para garantizar que los separatistas sigan en el poder.

Y creo que hoy ningún catalán alberga dudas de que, llegada la situación de inestabilidad de este Gobierno, el PSC acudirá raudo y dispuesto a socorrer al señor Aragonès. Es usted, señor Illa, *el conseller a l'oposició* y no el líder de la oposición, porque ese siempre ha sido su papel: ser los socorristas del separatismo. De ahí que apoyen siempre todas las políticas erróneas que han puesto en marcha los sucesivos gobiernos, da igual que sea en materia climática que en asuntos de seguridad, familia, vivienda o exclusión social.

Y, mientras tanto, cientos de miles de catalanes honrados, trabajadores esforzados, engañados. Deberían pasear, por ejemplo, por las calles de Santa Coloma de Gramenet, l'Hospitalet o Terrassa y explicar a las familias por qué votan insistentemente en contra de que sus hijos puedan ser educados en libertad y recibir su formación en castellano. Vayan y explíquenselo. (*Alguns aplaudiments.*) O por qué han condenado a los barrios más humildes a la degradación, a las drogas o a la violencia. O por qué las familias van a tener que hacer malabares para pagar la factura de la luz y el gas el próximo año. O por qué contribuyen ustedes a seguir despilfarrando cientos de millones de euros cada año, mientras las colas del hambre crecen y crecen en cada municipio. En definitiva, por qué empeoran ustedes día a día sus condiciones de vida para seguir apoyando una agenda rupturista, suicida, que arrebatara derechos y libertades por igual. Y ese, y no otro, es el PSC de toda la vida en Cataluña.

Diputados, vienen momentos muy difíciles para los catalanes, aún más. Y es en estos instantes cuando los gobernantes tienen que poner sobre la mesa soluciones eficaces para que el daño sea el menor posible. De su intervención, señor Aragonès, deduzco que no está dispuesto a cambiar absolutamente nada. Ha venido usted aquí a hacer largas disertaciones sobre la autodeterminación y un posible referéndum. Usted y su Gobierno siguen ensimismados en los problemas separatistas y no en los problemas reales de los catalanes.

No sé si lo sabe, señor Aragonès, pero en las calles nadie habla de referéndums pactados, de acuerdos de claridad ni de amnistías. Salga a la calle. Salga de este Parlamento y hable con los catalanes de a pie, que ven con mucho temor el incremento, por ejemplo, brutal de su factura de la luz y la creciente inseguridad.

Pero déjeme que le aclare algo. Yo creo que lo sabe, pero por si acaso. Jamás tendrán un referéndum, porque la unidad de la nación, señor Aragonès, ni se negocia, ni se discute, ni se vota. Y, por más intentos que procuren, se toparán siempre con el estado de derecho. Y sea sincero, deje de hablar de amnistía y hable abiertamente de impunidad, que es lo que usted pretende. (*Alguns aplaudiments.*)

Y no es casual que usted no haya hablado absolutamente nada en su intervención, en su exposición de hora y media, sobre una de las principales preocupaciones de los catalanes y que sí es de interés general, como es el aumento salvaje de la inseguridad en las calles de Cataluña. Se lo he dicho antes: siete asesinatos en la última semana, señor Aragonès. Y no solo rehúye hablar de la creciente inseguridad, sino que anuncia, además, que su Gobierno está retirando las causas abiertas contra manifestantes violentos que han agredido a los Mossos d'Esquadra. Ese es su proyecto de seguridad.

Ha hablado también de la promoción de energías renovables para que Cataluña se convierta –y leo textualmente– «en un enclave europeo de soberanía energética». ¿A quién pretende engañar, señor Aragonès, con estas soflamas? ¿Hace falta que le recuerde que en Cataluña no se ha puesto en marcha ni una sola central eólica en los últimos tres años? Ha tenido que llegar una auténtica crisis energética que pone en jaque su narrativa climática para que decidan prestar atención a esta cuestión. Cualquier proyecto energético será bueno para los catalanes, señor Aragonès, pero lamento decirle que con las renovables no es suficiente para revertir la brutal crisis energética que estamos padeciendo.

Y, es más, se lo voy a decir con un dato evidente: el cincuenta y tres por ciento de la energía eléctrica de Cataluña proviene de las centrales nucleares de Ascó y Vandellòs. Pues bien, su Gobierno y su partido, tanto en el Parlament como en el Congreso de los Diputados, trabajan con todo su empeño para destruir la principal fuente de energía de Cataluña. (*Alguns aplaudiments.*) Sea valiente, señor Aragonès, dígales a los catalanes que usted está dispuesto a acabar con nuestra soberanía energética y a condenar a los trabajadores a un empobrecimiento generalizado para garantizar una transición energética impuesta desde Bruselas.

Dentro de unos años..., es más, sin ir más lejos, y si llega, dentro de un año, usted se volverá a presentar aquí de nuevo, si es que aguanta, o el Partido Socialista decide quitarle la muleta, y nos dirá exactamente lo mismo. Mientras tanto, serán los catalanes los que padezcan sus políticas viendo como cada día pierden poder adquisitivo y sumiendo a la sociedad catalana en una crisis permanente de la que nos va a costar muchísimo tiempo salir.

Pero no tengan ninguna duda, ni ustedes ni los catalanes, lo haremos como lo hemos hecho en otras ocasiones. Son mayoría los catalanes que quieren y que creen en otra forma de hacer las cosas, y muy pronto lo van a comprobar, desterrando el mal sueño de la Cataluña separatista para construir de manera decidida la Cataluña postseparatismo. Responda, señor Aragonès, y céntrese en los problemas reales de los catalanes y de interés general.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per respondre al grup parlamentari, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Molt bona tarda. Gràcies, vicepresidenta de la Mesa. Diputades, diputats, acabem d'escoltar una intervenció que, especialment després de veure alguns dels resultats electorals d'aquesta darrera setmana, és una obligació democràtica respondre, i és una obligació democràtica no deixar passar ni una de les mentides, de les confusions interessades i de les manipulacions de què hem estat objecte.

També hi han hagut moments de claredat. Hi han hagut moments de veritat. Moments d'ubicació. De fet, el diputat que hem escoltat ha denunciat a tota la resta, textualment, «los que estan entre la derecha y la extrema izquierda». Clarament s'ubica la peça que falta, que és l'extrema dreta. Per tant, l'extrema dreta avui es reconeix com a extrema dreta a Catalunya (*aplaudiments*) i, per tant, és un exemple d'auto-

ubicació ideològica; queda clar. És l'únic element de veritat del que hem escoltat en aquesta darrera intervenció.

Ha atacat els consensos. La paraula «consens», aquella que ens agrada als que volem treballar per la cohesió social; que ho fem des de perspectives diverses. I a la intervenció anterior el diputat Illa ha apel·lat també als consensos, segons el seu punt de vista, evidentment, però n'ha parlat. Jo també n'he parlat i estic convençut que d'altres diputats i diputades en parlaran. Però avui els consensos, els consensos d'una àmplia majoria, els consensos en matèria social, en matèria democràtica, el respecte institucional, forma part de tot allò que l'extrema dreta es vol carregar.

I, per tant, és tot el que hem de reforçar. I és el que hem de reforçar els democràtics des de punts de vista diferents, des de posicions moltes vegades confrontades, però que han d'haver-hi uns mínims compartits. Com el consens al voltant de la llengua catalana. Considerar els recursos que es destinen a la llengua catalana com un finançament d'un «xiringuito» separatista és no només excloure la ciutadania de Catalunya que parla català i que pot votar o no la independència, sinó que també es demostra clarament quines són les intencions i les voluntats que hi ha darrere d'un discurs farcit de mentides, farcit de manipulacions i de confusions interessades.

Perquè aquesta és l'estratègia que ha fet servir l'extrema dreta al llarg de la història; la feien servir fa cent anys i ho fan servir ara. A partir d'una situació de dificultat en la societat, especialment en les situacions de dificultat econòmica i social, mentida, i després, quan es rebutja, victimisme, i intentar que això sigui un cercle que faci créixer el suport. I això només es confronta i només s'atura no tenint cap mena de por d'afrontar tots els debats, plantejar-los clarament i denunciar totes i cadascuna de les mentides, de les confusions i de les mitges veritats,

Perquè no busquen solucions, busquen culpables. I normalment els culpables sempre estan a baix. Perquè quan busques culpables a baix, quan busques els problemes econòmics, socials, de seguretat..., culpables en el darrer que acaba d'arribar, en el que està en la posició més vulnerable, tot el que mires cap a baix no ho mires cap a dalt. I, per tant, tot el que es centra en buscar culpables a baix és evitar qüestionar sistemes de poder, la necessària redistribució de la riquesa que necessitem davant d'una acumulació que es produeix, i que s'està produint també, i que hem de donar-hi alternatives que passen..., la redistribució passa a través dels serveis públics, de les ajudes, d'un sistema fort de pensions i d'impostos i cotitzacions.

No hi ha solucions màgiques en aquest sentit. Els mateixos que denuncien que els països s'endeuten són els mateixos que al seu programa, quan acaben governant, sempre, al llarg de la història, es basen en incrementar el deute públic a nivells insospitats, fent rebaixes d'impostos ofensives a qui més té. I, per tant, ja que no busquen solucions..., sinó que el que fan és assenyalar culpables, presumptes culpables, especialment els més vulnerables.

I hem de denunciar les confusions, les confusions interessades entre delinqüència i immigració, com ho és l'associar el suposat percentatge de la nacionalitat de determinades ajudes a una situació delinqüencial o no en un determinat municipi. És confusió interessada, mentida i manipulació, associar una determinada confessió religiosa a una ideologia fanàtica. Com si tothom que professés una determinada confessió, o directament tothom qui prové, o la seva família prové de països on aquesta confessió religiosa és majoritària, estigués vinculat clarament a aquest fanatisme. De fanatismes religiosos n'hi ha arreu, i l'extrema dreta en sap, perquè en té molts en el seu interior; probablement, no d'alguna de les religions amb què estan tan obsessionats.

I davant d'això hem de defensar la llibertat religiosa, la llibertat de culte de tothom, perseguir tots els fanatismes –tots–, amb la valentia, amb la decisió i amb tota la convicció, però alhora defensar la llibertat religiosa de tothom. Per tant, per molt que els hi molesti, seguirem defensant la llibertat religiosa de tothom, i seguirem vetllant per la seguretat de la ciutadania.

I cal parlar clarament. Cal tenir un discurs i afrontar un discurs en matèria de seguretat on de les angoixes, on de determinades notícies i on de situacions que a vegades són complexes, se n'aprofita l'extrema dreta per buscar culpables. I sempre la recepta és la mateixa: si hi han incidents al carrer, la culpa els dels immigrants; si hi ha violència masclista, la culpa no és dels masclistes, la culpa és dels immigrants. És això? És aquest el discurs que han d'anar repetint? Sempre és el mateix. Tot té sempre la mateixa derivada, i ho hem de combatre absolutament.

La primera mesura, la més important de totes per combatre la inseguretat, és acabar amb la pobresa. I la pobresa no s'acaba com voldrien acabar-la l'extrema dreta, que és acabant amb els pobres, sinó fent que hi hagi més redistribució de les oportunitats i es pugui viure millor. És també disposar de més eines i de recursos en la seguretat, de més eines i de recursos al servei de la seguretat ciutadana; evidentment, dels cossos de seguretat, però també dels cossos de seguretat en l'àmbit social, en l'àmbit d'atenció a les persones.

Si es considera que les polítiques contra la violència masclista són «xiringuitos», després no es pot venir a aquest Parlament a denunciar que hi ha violència masclista. De masclista no en diuen, evidentment; parlen de violacions, parlen de violència sexual i parlen d'assassinats de dones, però obvien la naturalesa masclista que hi ha darrere d'aquestes agressions, i que combatem. I confondre els serveis d'atenció a les dones que han patit violència masclista amb «xiringuitos» ideològics, és abonar les eines perquè en aquella llar o en aquell carrer on es produeixen agressions sexuals, on es produeix violència sexual o violència masclista, es pugui repetir, i pugui anar fins a un punt irreversible. I, per tant, seguiré..., la millor resposta és seguir reforçant les polítiques en contra de la violència masclista i els serveis d'atenció a les dones, i els serveis d'atenció LGTBI+ també. I, per tant, aquesta és la millor garantia de seguretat. Al costat, evidentment, del reforç de les polítiques de seguretat dels cossos i forces de seguretat, i d'una justícia de més proximitat que necessitem.

Els mateixos que avui venen aquí a omplir-se la boca de sanitat, són els que en els governs que han estabilitzat han avalat l'acomiadament massiu de tots els sanitaris que es van incorporar durant la covid, que en alguns territoris han estat acomiadats a milers, amb l'aval dels mateixos que avui aquí ens han vingut a donar lliçons de sanitat. Aquí hem decidit mantenir-los. Hem decidit mantenir els sanitaris incorporats amb la covid, malgrat totes les dificultats. També ho han fet altres territoris, no és únicament Catalunya, però aquí ja es veu la diferència.

I sempre sempre sempre, tot acaba en la solució de l'extrema dreta, en aquestes polítiques d'odi que es basen en restringir drets, que es basen en perseguir els diferents, que es basen en perseguir els dissidents. I, per tant, nosaltres hem de tornar als consensos. Nosaltres hem de fer encara més forts els consensos democràtics, hem de ser més efectius en les polítiques de redistribució d'oportunitats, d'oferir a la nostra ciutadania, evidentment, unes polítiques de treball digne, unes polítiques de promoció, d'atracció d'inversions econòmiques, unes polítiques de sostenibilitat ambiental i, evidentment, polítiques tant en l'àmbit social, de coixí de seguretat social, com en l'àmbit social, i també, evidentment, en l'àmbit de seguretat ciutadana.

Per tant, davant de l'odi, consensos; davant de les mentides, compromís amb la veritat; davant dels que volen dividir i que la solució sempre és acabar assenyalant el que és diferent, defensa d'una societat diversa amb igualtat de drets i amb igualtat de deures. Aquest és el nostre compromís, i denunciarem sempre els que avui, de forma clara en aquest Parlament, han dit clarament on s'ubiquen, que és a l'extrema dreta. Els combatrem aquí, a Europa i arreu.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, president. A continuació, per a la rèplica, té la paraula el senyor Ignacio Garriga, del Grup Parlamentari de VOX.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gracias, presidenta. Pues bien, señor Aragonès, usted apelaba, o denunciaba, mejor dicho, mi crítica abierta a los consensos. Pues sí, y se lo vuelvo a repetir: son sus falsos consensos los que han condenado a llenar nuestras calles de delincuentes; son sus falsos consensos climáticos los que están llevando a la ruina y a la miseria a los trabajadores y a los transportistas, por su fanatismo climático; son sus falsos consensos los que están imponiendo un monolingüismo en las aulas, contradiciendo la realidad bilingüe de nuestras calles; y son sus consensos los que llevan a meter en sus cajones las estadísticas que yo he puesto aquí sobre la mesa, que son irrefutables y que son una realidad que sufren todos los catalanes en sus calles, y no es otra que la asociación directa entre la inmigración ilegal y la delincuencia en nuestras calles...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, el crido a l'ordre. L'article 7 del codi...

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Por tanto, señor Aragonès, sobre los...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, l'article 7 del codi de conducta –i l'hi torno a llegir–: «Els diputats del Parlament han de mantenir en tot moment una conducta respectuosa amb els altres diputats i amb els ciutadans, i una actitud escrupolosa i exemplar d'acord amb el principi d'igualtat, sense discriminació per raó de gènere, orientació sexual, creences, ideologia, origen o condició social, ètnia, llengua o qualsevol altra. Aquest capteniment ha d'implicar sempre la utilització d'un llenguatge adequat i també un sistema de relació fonamentat en la interacció constructiva, cordial i dialogant amb totes les persones i tots els col·lectius sense exclusió.» L'hi torno a llegir. Aquest és el nostre codi de conducta associat al Reglament del Parlament de Catalunya. Aquesta és la primera crida a l'ordre.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Reconec que me l'acabaré aprenent, eh?, senyora presidenta.

Continúo, si me deja la señora presidenta. Usted hablaba de cómo acabar la seguridad, y ha tenido la friolera de afirmar que la seguridad se combate acabando con la pobreza. ¿Esa es la solución que usted plantea a los catalanes, que ven cómo liderramos los índices de delincuencia en nuestra calle? ¿Esa es la respuesta que da usted a esas mujeres, tras las cuales ustedes se parapetan con muchas pancartas y con puntos violeta, creo que les llaman? ¿Es así como usted va a garantizar la seguridad de nuestras hijas y nuestras mujeres en las calles? Yo le doy una solución: aumente la policía y deporte a todos los inmigrantes ilegales que están en nuestras calles sembrando el terror, violando a nuestras mujeres y robando a los catalanes. (*Aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Senyor diputat, segona crida a l'ordre. Crec que no li haig de tornar a llegir el codi de conducta del Parlament. Sí que li vull recordar que la Llei 19/2020, d'igualtat de tracte i no-discriminació, va ser aprovada per unanimitat en aquesta cambra i ens obliga a totes les administracions i poders públics a vetllar per garantir el dret a la igualtat de tracte i no-discriminació i evitar qualsevol forma de discriminació, incloent-hi la que es basa en el seu origen nacional, que pot derivar en xenofòbia. I això se sustenta en l'article 21 de la Carta de drets fonamentals de la Unió Europea, on es prohibeix tota discriminació, i en particular l'exercida per raó de sexe, raça, color, orígens ètnics o socials, característiques genètiques, llengua, religió o con-

viccions, opinions polítiques o de qualsevol altra mena, pertinença a una minoria nacional, patrimoni, naixement, discapacitat, edat o orientació sexual. I es prohibeix tota discriminació per raó de nacionalitat en l'àmbit de l'aplicació del Tractat constitutiu de la Comunitat Europea i del Tractat de la Unió Europea i sense perjudici de les disposicions particulars d'aquests tractats.

Per tant, segona crida a l'ordre; si no, li hauré de retirar la paraula. Cenyexi's al nostre codi de conducta, cenyexi's al decòrum al Parlament de Catalunya, a les regles del debat polític, que ha de ser el protagonista avui.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Este es el claro ejemplo de democracia que tienen ustedes: silenciar al disidente y silenciar la realidad que sufren en las calles. Por eso (*aplaudiments*), señor Aragonès y grupos de su Gobierno, dejen de hablar de democracia: ustedes son el totalitarismo golpista con patas que preside las instituciones en Cataluña, que persiguen y que promueven la cultura de la cancelación. Están haciendo un ejercicio magnífico, muy pedagógico para el conjunto de los catalanes: en Cataluña, si disientes, serás perseguido; en Cataluña, si denuncias las realidades incómodas, serás perseguido; en Cataluña, si denuncias la realidad de las calles, serás silenciado. Ese es su proyecto de Cataluña (*aplaudiments*) y frente al que nosotros no daremos ni un paso atrás hasta recuperar la libertad y los derechos de todos los catalanes.

Y sí, señor Aragonès, celebramos enormemente la victoria de Giorgia Meloni en Italia; nos alegramos porque creemos en la soberanía de las naciones, en una Europa diferente, en la protección de los trabajadores, en la protección de las fronteras y en la defensa de la soberanía energética, algo que ustedes permanentemente están torpedeando. (*Aplaudiments.*) Y su problema es que el éxito de Italia, el éxito de Giorgia Meloni, el éxito de nuestros socios de Fratelli d'Italia es la anticipación del claro fracaso de su modelo, ese es su gran problema. Y ya le avanzo que el grupo de patriotas europeos, los que estamos de verdad decididos en la defensa de nuestra soberanía, de las libertades y de nuestra identidad, acabaremos triunfando. Ya ha empezado un nuevo amanecer en Europa, a pesar de ustedes y de sus fobias y sus odios. (*Aplaudiments.*)

Voy a hacer también, porque me ha sorprendido realmente..., en su intervención ha dicho..., se ha vanagloriado de los hitos de algunas consejerías y me ha llamado..., mejor dicho, me ha dolido especialmente que, hablando de la *conselleria* de Justicia, ha hablado de un *compendium*, como si fuera, en fin, el gran descubrimiento o el gran avance de la *conselleria*. Pero es que no ha dedicado tampoco ni un minuto a hablar de los funcionarios de prisiones; no ha dedicado ni un minuto a explicar la realidad que sufren en nuestras cárceles, lo abandonados que están, lo silenciados que están por su Gobierno. ¿Esa es su única preocupación, el elaborar «compéndiums»? Preocúpese por los trabajadores de verdad y no se llene la boca con ellos instrumentalizándolos como permanentemente nos tiene acostumbrados desde esta tribuna. (*Aplaudiments.*)

Luego hablaba también permanentemente sobre los impuestos, de los impuestos a los ricos, de que las familias catalanas... ¡Pero, si usted es el principal artífice del mayor infierno fiscal que existe en España! Es usted la mayor amenaza para las clases medias y las clases trabajadoras; permanentemente está creando nuevos impuestos para asfixiar a los más vulnerables. Y usted sale aquí y dice que hay que combatir la pobreza. No, mire: tome medidas concretas para, de verdad, reforzar ese escudo social. Esos 300 millones que usted ha dicho es un insulto para las familias trabajadoras que lo están pasando mal en Cataluña. Disuelva la *conselleria* d'Exterior i Govern Obert, disuelva el chiringuito de feministas de la Generalitat de Catalunya y destine todo el importe íntegro de las dos *conselleries* a reforzar de verdad el escudo social y a garantizar el bienestar y la prosperidad de todos los catalanes.

(Aplaudiments.) Eso es lo que le demandan los catalanes, y no avanzar en sus proyectos y en sus delirios ideológicos, señor Aragonès.

También quisiera hacer una mención a por qué, por ejemplo –a ver si nos lo puede contestar usted aquí–..., cuál es su plan o cuándo piensa..., en eso..., tampoco ha dicho nada al respecto de cuándo piensa, por ejemplo, actualizar su plan de seguridad en Cataluña. Ya sabemos, ya nos ha dicho que usted quiere combatir la pobreza, pero no nos ha dicho cómo quiere garantizar la seguridad en nuestras calles.

Usted también se ha llenado la boca de hablar de nuestra industria, de nuestro tejido productivo, pero es usted el que, con su permanente vulneración de derechos y libertades, con su avance sin descanso de su proyecto rupturista, pone en jaque la viabilidad de nuestro tejido industrial. ¿Usted sabe que hoy, hace pocos días, salieron datos donde hablaban de que casi el cincuenta por ciento de las pymes en Cataluña están en riesgo por culpa de sus políticas? ¿Usted sabe que hay casi el treinta por ciento de las explotaciones del sector primario en Cataluña que están en riesgo por culpa de sus políticas? Salga aquí y responda a los catalanes que están en esas circunstancias, y no venga aquí a insultar a la cuarta fuerza política, a la primera fuerza nacional en esta cámara, que ha venido, como le he dicho, a romper sus consensos, sus silencios y sus políticas cobardes y alejadas de la realidad de los catalanes. *(Alguns aplaudiments.)*

La situación ya le avanzo que será incómoda de aquí hasta el final de la legislatura, que esperemos que sea más pronto que tarde. Denunciaremos todos sus falsos consensos; denunciaremos todos los silencios impuestos a la sociedad catalana; denunciaremos todos esos artículos torticeros, que, escudados en la falsa protección de los derechos humanos y de la libertad, pretenden silenciar a la disidencia política ideológica en Cataluña.

Pero les doy una mala noticia: se les ha acabado el oasis del consenso entre la extrema izquierda, los corruptos malversadores separatistas, y el resto de formaciones políticas que estaban aquí. Hemos venido a romper todos y cada uno de sus consensos para devolver la voz al pueblo de Cataluña, desalojarles del poder y destinar, de una vez por todas, todos los céntimos del presupuesto de Cataluña para la mejora del bienestar y la prosperidad de todos los catalanes, que es algo que ustedes de verdad es lo que no quieren, porque van en contra de las familias trabajadoras y de las clases medias.

Ante eso, nos tendrán siempre enfrente. Y usted ha dicho que no pasaremos. Le recuerdo que ya hemos pasado, y esto es solo el principio.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda. Després del que acabem d'escoltar, volia començar recordant que avui fa quaranta-set anys dels últims afusellaments del franquisme aquí a Barcelona. Creiem que és un exercici d'història que ens recorda el passat, però que, sobretot, ens fa construir el present i el futur que volem, un present lliure i sense persecucions ideològiques.

Però bé, president, avui, amb el que ha durat el seu discurs, hi ha hagut com a mínim dos desnonaments a Catalunya. Hi ha un desnonament cada cinquanta-cinc minuts. I vostè ni els ha esmentat en el seu discurs. Mentre vostè parlava, Florentino Pérez ha guanyat 21,6 milions d'euros. El salari mitjà anual a Catalunya és de 27.000, aproximadament. Florentino Pérez guanya això en nou segons. El mateix, aproximadament, que guanya Joan Roig, president de Mercadona. I des d'aquí, un agraïment als joves d'Arran que avui s'han plantat davant de Mercadona i, davant l'abús *(aplaudiments)* de les grans superfícies, ha collectivitzat el menjar.

De fet, mentre es produeix aquest debat de política general, a poc més de deu quilòmetres d'aquí, hi ha setze persones al CIE de Barcelona que porten dues setmanes en vaga de fam per culpa d'un sistema que les vol expulsar i les manté aïllades.

I avui hagués estat bé parlar dels preus de lloguer que no paren de pujar. Perquè, saben?, malgrat que alguns ho neguin, la regulació de lloguers funcionava i funciona, i el Tribunal Constitucional la va suspendre per fer el que millor sap fer: blindar els interessos dels fons voltors i els grans propietaris en contra dels drets de les classes populars. Perquè ja ens diran si a un treballador li interessa pagar un lloguer de mil euros mensuals, que és la mitjana a Barcelona, quan el seu sou, amb sort, arriba a 1.500 euros al mes.

I és que a Catalunya, a finals de l'any passat, un 26,3 per cent de la població catalana, o el que és el mateix, gairebé 2 milions de persones, estaven en risc de pobresa i exclusió social. Durant la darrera dècada, la tendència ha estat a l'alça, cosa que demostra que no s'ha estat capaç d'esmortir els efectes de les crisis, ni l'econòmica ni la de la covid, amb les polítiques socials. Però si això passava a finals d'any, a finals de 2021, amb una inflació de pràcticament un onze per cent i amb un augment dels salaris miserable..., és a dir, amb una pèrdua de poder adquisitiu directe, aquestes xifres augmenten i augmentaran.

De fet, aquesta pèrdua de poder adquisitiu de les treballadores del país es suma a més d'una dècada de precarització de les condicions de treball i la vida després de la crisi del totxo de 2008 i dels dos anys de pandèmia de la covid-19. I les dades ens il·lustren una dècada en què, per a un percentatge significatiu de la població, la pobresa i l'exclusió no només no s'han revertit, sinó que en alguns casos s'han incrementat. De fet, els col·lectius amb situacions més precàries i cronificades han augmentat de manera important.

Plou sobre mullat. I especialment plou sobre mullat en la gent jove: quatre de cada deu joves està a l'atur; set de cada deu contractes de joves són temporals; només dos de cada deu joves es pot emancipar.

Parlava de crisis. Nosaltres volem parlar de tres crisis: de l'econòmica, de l'ecològica i de la democràtica. Perquè cal tenir en compte que, malgrat que es digui el contrari, al nostre entendre, l'episodi inflacionari que fa uns mesos que vivim està causat per l'augment dels costos, però no dels costos salarials, sinó dels costos associats als recursos energètics i a altres factors productius.

De fet, veiem, d'una banda, com existeixen una sèrie de colls d'ampolla, podríem dir-ne, al comerç internacional de béns intermedis, conseqüència diferida de la pandèmia de la covid. Però d'altra banda, i això és més preocupant, ens comencem a trobar davant d'una situació d'escassetat. Una situació d'escassetat agreujada i no provocada per diversos conflictes geopolítics. Escassetat de recursos energètics i minerals disponibles i rendibles, fet que accentua la situació de poder de les empreses que els produeixen. Elles són les que tenen el poder i poden augmentar-ne els preus per tal d'obtenir-ne uns beneficis més elevats.

Tots aquests factors, alguns d'ells sí que són conjunturals, estan emmarcats, però, en una tendència estructural, i les solucions no poden ser conjunturals quan els problemes són estructurals. Tots aquests factors, com deia, fan que augmentin els preus que les empreses han de pagar pels béns intermedis, i, en resposta, així augmentin el preu dels seus productes per tal de mantenir el marge de benefici que hi havia anteriorment.

Per tant, la inflació no està causada ni per la dinàmica salarial, malgrat que alguns s'entestin a dir això, ni per l'oferta monetària, és a dir, per la demanda, sinó que està causada pels beneficis de les empreses —és a dir, l'oferta—, i és aquí on cal posar el focus. De fet, podem comprar cada vegada menys coses amb el nostre salari, per més que a finals de mes tinguem la mateixa xifra que ens ingressa l'empresa. Sempre podem comprar menys coses que altres vegades o que fa uns mesos.

La doctrina imperant, com deia, intenta explicar que això és merament circumstancial, que té a veure amb la guerra d'Ucraïna. Però res més lluny de la realitat. De fet, fa unes setmanes, Antonio Turiel, investigador del CSIC que va comparèixer aquí al Parlament, en una entrevista de fa mig any explicava que molts dels problemes que estem vivint ara tenen a veure amb el fet que les matèries primeres energètiques no renovables ja estan als seus màxims de producció i ja no podran pujar més. Aquest és el principal problema amb el que ens trobem: un sistema en crisi. Perquè la crisi és del sistema.

I des d'aquest faristol portem mesos parlant molt dels reptes que ens posa la situació d'emergència climàtica que viu el planeta. Les conseqüències a nivell mundial fan feredat. El col·lapse energètic i la crisi alimentària –i el capitalisme salvatge– empenyen milions de persones a la fam, literalment. Segons el darrer informe de la FAO, el 2021, 828 milions de persones han passat gana –828 milions de persones. Els que més pateixen les conseqüències del canvi climàtic estan sent, una vegada més, els que menys han gaudit dels beneficis de la sobreexplotació dels recursos naturals: l'Índia, Etiòpia, Madagascar.

Cal un canvi global, és cert, però cal començar per algun lloc. Comencem per algun lloc. Comencem per algun lloc i, per tant, cal superar la fase de proclames. I per això nosaltres farem i fem propostes de canvi profund, però propostes concretes, radicals, possibles i, sobretot, necessàries i indispensables. Perquè les conseqüències del canvi climàtic es fan també evidents en el nostre clima mediterrani. A ningú se li escapa que el nostre país és un polvorí a punt d'encendre's, amb períodes de sequera cada cop més severs i que té unes conseqüències estretament entrelligades amb les polítiques de la construcció, l'abandonament del camp, dels boscos i dels sectors productius i el sector primari. I arriba el moment en què es parla molt de transició ecològica i es fan moltes campanyes i es fan petites accions per contribuir a revertir la situació.

Però no ens enganyem, aquí el que cal és un canvi de fons i radical. No podem fer una transició ecològica si no ho fem amb mesures clares de reversió de les polítiques que el liberalisme i el neoliberalisme han desplegat durant les darreres dècades. És impossible fer una transició ecològica i alhora voler impulsar un joc d'hivern. És impossible fer una transició ecològica i alhora apostar per l'ampliació de l'aeroport perquè vinguin més turistes. És impossible fer una transició ecològica i tenir abandonat el transport públic. És impossible dur a terme una transició ecològica i fer les mateixes polítiques i tenir les mateixes idees i apostar pels mateixos sectors que en els darrers seixanta anys. Pel bé del país, pel futur, perquè les properes generacions trobin un país i un planeta habitables, oblidin-se dels projectes tronats de Foment del Treball i la patronal, que només entenen el benefici ràpid i fàcil, que els importa un borrall el canvi climàtic, les condicions laborals, el futur del territori, i només els importa engreixar els comptes corrents. I és que les conseqüències ecosocials del canvi climàtic són devastadores, com ho és el capitalisme.

No podem parlar de transició ecològica sense parlar de model productiu ni de planificació: què produïm i com ho produïm, què importem i què exportem. En les darreres dècades hem abandonat els boscos, els camps, les explotacions ramaderes, especialment les petites i mitjanes, i això no només ha comportat un abandonament del medi, sinó també que ens ha deixat a la mercè d'unes productores i distribuïdores molt poderoses que rebenten els preus de producció i maximitzen els beneficis amb l'encariment dels productes. Tornem al cap del carrer, el que dèiem a l'inici: benefici d'uns pocs hipotecant el nostre present i futur.

La terra per a qui la treballa. La terra ha de ser un bé comú. Necessitem una pagesia petita i mitjana arrelades al territori. Necessitem una ramaderia extensiva, una indústria de la fusta. Necessitem produir a prop d'on es consumeix. Necessitem passar pàgina de les polítiques del turisme i el capitalisme salvatge i emprendre amb valentia una veritable i profunda transició ecosocial i de sobirania nacional en els

seus plantejaments més profunds. Veig que al senyor Puigneró li fa molta gràcia parlar del futur del planeta. Gràcies.

Necessitem nacionalitzar els sectors estratègics i, de manera urgent, les energètiques, perquè estiguin al servei de la majoria i no ens hipotequin també el futur. Ja hem vist que això és impossible en l'actual marc del règim del 78, fonament de l'Estat espanyol. El Partit Socialistes i Podem no s'han ni presentat al camp de batalla per arrabassar, a la màfia de l'IBEX 35, les elèctriques, que es folren a costa de les factures de la llum de la gent treballadora. I és que no es poden fer polítiques a favor de la classe treballadora en aquest Estat. I per això els convidem a sumar-se a la ruptura amb aquest règim amb l'única clau possible en els propers temps, com és l'autodeterminació i la independència.

La crisi democràtica de la que vostè també ha parlat. Vostè ha parlat de l'auge de l'extrema dreta. Ha parlat de l'avís que ens posa Itàlia, de l'avís que posa Suècia. Però crec que, amb el que hem vist aquesta tarda, no cal que anem tan lluny. El tenim aquí. Dissabte van apunyar un jove a Farners. Curiosament, és l'únic assassinat que algú s'ha oblidat de mencionar, perquè és l'únic assassinat amb un origen (*aplaudiments*) de delictes d'odi, motivat per la raça de la persona assassinada. Però és que tenim cent set denúncies, segons l'Observatori contra l'Homofòbia, en el que portem de 2022. I de fet, com deia, ja el tenim aquí. Aquí tenim onze representants de l'extrema dreta. Però és que estem en un hemicicle amb diputades amenaçades. I des d'aquí volem mostrar tot el nostre suport a la diputada Basha i a la diputada Najat, que porten setmanes (*aplaudiments*) rebent l'assetjament, les amenaces i els insults de l'extrema dreta, de fora i de casa.

I, mirin, la normalització del feixisme no és només la normalització que han acabat fent de la seva presència a les institucions. La normalització del feixisme també és comprar el seu marc. I el seu Govern està en la línia fina de comprar el marc. Senyora Ciuró, pari de criminalitzar la gent que necessita un sostre on viure, prou de criminalitzar les ocupacions i prou de parlar de conflictivitat sense cap evidència al darrere.

I també volem mostrar aquí avui –perquè ha sortit i parlàvem abans de les persones, de les setze persones que estan al CIE en vaga de fam– el Mohamed Badaoui, perquè avui també aquí l'han criminalitzat pel seu origen i per la seva religió; veï de Reus, que està criminalitzat i perseguit (*alguns aplaudiments*) i que el volien expulsar aquells que havien de derogar la llei d'estrangeria.

Però mentrestant, davant d'aquest escenari, què fan els governs? Doncs bé, el Govern espanyol hem vist bàsicament què fa en els darrers mesos: mentre les grans corporacions acumulen milions d'euros en beneficis, el que fa és fer anuncis tebis amb relació a apujar els impostos i repartir els beneficis, que sempre acaben diferits, per alguna explicació o altre de formalismes o de que la Unió Europea no ho acaba de permetre. Perquè evidentment la Unió Europea, en el fons, el que acaba fent és actuar al dictat del capital. I, en el fons, el que fa és aplicar mesures temporals que no aborden les causes estructurals, que vetllen per no molestar el gran capital i l'*statu quo*: més transferències a les grans empreses per salvar els seus beneficis.

I arribem al cap de cantó. Vostè avui ha fet un discurs autocomplaent, que poc té a veure amb la realitat del que viu la gent treballadora. Ens ha vingut a dir que tot va bé: l'atur, les exportacions i les inversions estrangeres. Però a qui li va bé? Al bar que no pot pagar el lloguer i la llum? A la família que regenta una botiga de queviures? «Generem ocupació», ha dit. Però quina ocupació generem? La dels contractes temporals i precaris? La de la pobresa assalariada? I els desnonaments, ja l'hi he dit a l'inici, ni els ha mencionat.

Vostè ha fet un discurs més propi d'un dirigent de la patronal que no d'un president de la Generalitat. Davant d'aquest escenari que dèiem a l'inici, de crisi econòmica, ecològica i democràtica, només hem vist cops de xec i anuncis, cap horitzó de canvi ni cap mesura transformadora –cap.

Vostè ha parlat de la repressió també i ha fet un petit esment a les acusacions particulars de la Generalitat. I nosaltres li direm: bé, és que només faltaria que mantinguessin les acusacions quan es demostra que els Mossos menteixen. (*Alguns aplaudiments.*) Només faltaria. Però el que li diem també és: retirin-les totes. No fem el joc a l'Estat i a la Fiscalia, que acaba acusant per més de deu anys i vostès hi contribueixen. Qualsevol altra mesura, entenem que no aborda o que no posa la solució. I si volen mantenir les acusacions particulars, els hi fem una proposta: posin-les contra els agents de policia que de forma clara i evident menteixen per posar ciutadans i ciutadanes a la presó. (*Alguns aplaudiments.*) Això seria posar-se al costat de la gent, dels més febles, i deixar de permetre la impunitat amb què operen massa sovint.

Però també ha parlat molt de transformació i revolució verdes. Però, de fet, li posarem..., li farem esment d'una de les seves propostes que ha explicat avui. Perquè propostes com la de l'hidrogen verd, que vostè ha mencionat, el que acaben plantejant és una necessitat de produir més energia de la que ja produïm actualment. És a dir, necessitem més energia per produir l'hidrogen verd. Per tant, en un moment de crisi energètica i en un moment de necessitat de reduir el consum, la proposta que fem és: produïrem més energia per... Una proposta que tècnicament pot ser interessant, però que de moment no tenim clara la seva viabilitat. Una estratègia, a més a més, que requereix grans inversions públiques per acabar en mans privades i que en cap cas transforma el model energètic, que és el repte que cal afrontar ara en plena emergència climàtica i de manera urgent. No deu ser que acabarem rescatant grans empreses com Repsol, amb la vall de l'hidrogen verd?

Una altra de les seves propostes, la seva proposta estrella aquests darrers dies, que té a veure amb el PDU de les Tres Xemeneies. Vostès parlen del *hub* audiovisual. D'acord, sí, estem d'acord amb el *hub* audiovisual. Però què hi ha al darrere del PDU de les Tres Xemeneies? Dos mil pisos en una zona inundable, quan a Badalona i a Sant Adrià hi ha deu mil pisos buits. Jo no sé si allò que és necessari és construir més o utilitzar aquells pisos que estan buits. Però, a més a més, dos mil pisos en una zona inundable. En el fons, especulació urbanística en lloc de generar més zones verdes en una zona que no n'hi ha. La seva proposta.

Finalment, vostè ha parlat de l'acord de claredat; acord de claredat que La Moncloa no ha tardat ni trenta minuts a descartar. (*Alguns aplaudiments.*) En el fons, això ens remet a veure, un cop més, com la taula de diàleg es demostra una eina inútil en aquest moment polític –en aquest moment polític actual que vivim ara–, perquè, a falta d'incentius per abordar les qüestions nuclears del conflicte, l'autodeterminació i l'amnistia per a les més de quatre mil represaliades, la taula ha quedat reduïda a una bilateral entre Esquerra i el Partit Socialista amb resultats més aviat pobres. I crec que el senyor Illa avui no els hi ha fet cap favor explicant tot el procés.

Nosaltres no tenim fórmules màgiques, ho diem. Som sincers i som clars. De fet, ningú les té. Només, però, escoltem propostes retòriques que acaben sent utilitzades com a armes llançables que serveixen per seguir amb la batallista partidista per a l'hegemonia i poca cosa més. Una petició: parem-ho aquí, deixem-ho aquí. Perquè, malgrat no existir una fórmula màgica, des de la CUP tenim clar que el marc de l'Estat espanyol en cap cas serà un marc de resolució.

Així que continuarem insistint que el marc de resolució haurà de ser en el marc internacional, perquè el conflicte que enfronta els catalans i les catalanes amb l'Estat espanyol ha de deixar de ser un conflicte intern; ha de deixar de ser un conflicte intern per passar a ser un conflicte internacional. I és aquí on ens podem trobar en el camí amb Escòcia i Irlanda. Per tant, aprofitem aquesta onada perquè esdevingui un tsunami de drets –drets fonamentals, socials i econòmics i culturals–, sobirania i cooperació en la vella i carrinclona i ferida Europa que estem veient aquests darrers dies.

I sí, cal construir una lectura compartida de l'U d'Octubre, analitzant errors i els potencials d'aquelles jornades històriques, ara que en farà cinc anys. Però cal deixar de viure del record i la nostàlgia. Cal cuinar una nova estratègia que ens permeti recuperar la iniciativa política. Necessitem totes les eines, tota la intel·ligència, tota la força per construir un país amb drets per a tothom. I és urgent i imprescindible.

Com dèiem, nosaltres en aquest debat presentarem una bateria de propostes de resolució amb tots aquells mínims que creiem imprescindibles per començar a capgirar aquesta situació: sobirania, amb un sector públic fort; nacionalització de sectors estratègics: banca pública, farmacèutica pública i educació i sanitat cent per cent públiques; un país al costat de la gent: control de preus, renda bàsica universal i impost de patrimoni i IRPF; un horitzó per canviar-ho tot: l'autodeterminació.

Però, de fet, d'això tindrem temps de parlar-ne divendres; per tant, no m'hi estendré massa més. Però, sent sincers: fem totes aquestes propostes que considerem de mínims. Però, sent sincers: a aquestes alçades de la legislatura, som conscients que el Govern que vostè presideix no està per la tasca. El miratge d'un gir en clau nacional i social que alguns auguraven amb una presidència d'Esquerra Republicana a la Generalitat s'ha esvaït ràpidament. Dèiem i creïem que aquesta era una etapa que el país havia de cremar. Però l'han cremat a una velocitat que fa esgarriar.

La setmana passada, el programa de *Polònia* de TV3 ens ofería un gag on vostè era vist per tothom com Artur Mas. No és un bon auguri per al país ni ho és per a vostè. Però la convergentització d'Esquerra Republicana i de tot el seu Govern, que nosaltres fa temps que veiem i denunciem, ja és en l'imaginari popular del país.

Ràpidament, després de la investidura, vostès van guardar l'acord subscrit amb la CUP en un calaix; un acord que dibuixava un tauler de joc per avançar cap a aquest gir i van buscar les aliances necessàries per garantir una continuïtat i, fins i tot, un retrocés en les males polítiques que ens han dut fins aquí. Mentre s'omplen la boca, tant des d'Esquerra Republicana com des de Junts, que la CUP és el soci prioritari, la realitat és que aquesta aliança política, tímida en públic però efectiva a l'hora de votar, entre Esquerra, Junts, PSC i Iniciativa..., perdó, els comuns, en tots els àmbits és una realitat.

I, senyor Illa, no es preocupi, entre nosaltres i vostès el Govern fa temps que els ha triat a vostès. Més que el govern alternatiu, vostès són el *sottogoverno*. (*Remor de veus*). Són el *sottogoverno* de la Generalitat. Perquè, de fet, és... Deia que en tots els àmbits, aquest acord a quatre: Generalitat, diputació, Ajuntament de Barcelona, Congrés de Madrid; les patronals, les polítiques dels grans esdeveniments antisocials i antiecològics i els pactes del *reencuentro* que tenen a Madrid amb el Partit Socialista. Una múltiple aliança que impedeix qualsevol possibilitat de canvi al país.

Però deixin-me que acabi el discurs dirigint-me al país, perquè la situació és alarmant. Enmig d'una crisi creixent que ens empeny cap a la misèria, el Govern d'Esquerra i de Junts ha decidit que la seva batalla o que la seva prioritat és continuar amb la batalla partidista per l'hegemonia. I no és una batalla ideològica, no és una confrontació política entre esquerra i dreta, és quelcom una mica més pueril, és més una pugna partidista i individualista per les quotes de poder. I això realment a nosaltres ens fa vergonya.

I davant d'aquest desgovern, ens tocarà de nou treure la força de la solidaritat, tota l'empatia, tot l'entusiasme, tota la imaginació. Ens caldrà tot això per organitzar una resposta social a la crisi. Perquè no hi ha sortides individuals a la crisi, només ens en sortirem si ho fem de forma col·lectiva.

Cal rearmar tota la xarxa de suport mutu per aturar tots els desnonaments, per impedir que ningú es quedi sense subministraments elèctrics, per garantir que tothom pot omplir la nevera. I tota aquesta força, tota aquesta organització de suport ha d'esdevenir un ariet contra el mal govern i contra aquells que s'estan enriquint a costa de les classes populars.

Sé que hi ha molt panxacontentes de l'oasi català, que els ha fet molta gràcia això de menjar-se els rics. Doncs així serà, si l'avarícia infinita d'uns pocs ens deixa amb les neveres buides, ens haurem de menjar els rics. (*Alguns aplaudiments.*) Si l'avarícia infinita d'uns pocs ens fa fora de casa, ens haurem de menjar els rics. I això només ha fet que començar.

Però més enllà de parar el cop, cal dibuixar un horitzó per al país. Tots els canvis necessaris per dotar de drets tothom només els podem desplegar si tenim sobirania per fer-ho. Per desplegar polítiques d'habitatge efectives, per planificar l'economia en favor de les classes populars, per controlar els preus en polítiques intervencionistes, per desplegar una energètica pública que recuperi el control de l'energia i ho faci d'una manera sostenible i respectuosa amb l'entorn i el medi ambient, per crear una banca pública a favor de l'economia productiva. En definitiva, per garantir allò tan bàsic que és sostre, pa, treball, educació i sanitat, ens cal avançar cap a la sobirania, ens cal la independència. Però és que en això també el Govern i els partits que en formen part no acaben d'estar per la tasca.

Però acabo –i ara sí que acabo. Si del cicle anterior, del cicle que ara acaba, ténim un aprenentatge és la importància i la necessitat de l'organització popular, és el protagonisme de la gent com a motor per als canvis: des de la lluita contra la globalització, passant per les consultes, la lluita contra els desnonaments o la defensa del territori; també, l'organització popular i el protagonisme de la gent en l'impuls de la cultura popular o de les festes majors alternatives. Com deia fa un moment, davant de tot aquest desgovern, tota la força de la solidaritat, tota l'empatia, tot l'entusiasme per organitzar i construir la resposta social que requereix el moment.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta de la Mesa. Membres del Govern, diputades, diputats... Diputada Reguant, diputats i diputades de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, he escoltat molt atentament la seva intervenció, com no pot ser d'una altra manera, i m'estava debatent en com respondre. Puc entrar en una dinàmica d'una resposta que aprofundeixi en allò que ens separa, que crec que amb la intervenció anterior s'ha destacat que són força coses, o en allò que ens uneix o en allò que ens pot unir, en aquells punts de trobada, camins de trobada que hem de saber traçar. I optaré per aquesta segona.

Crec que és el que correspon. És el que correspon, perquè coincideixo en molts dels reptes que s'han plantejat de les preocupacions i les angoixes en l'àmbit social, en l'àmbit econòmic, en l'àmbit ambiental, provocades, moltes, per una dinàmica sistèmica que sempre, al debat de les forces transformadores, és com s'enfoca aquesta transformació. Això ha estat al llarg de la història, no ho repetiré. Treballaré per buscar camins de trobada.

Vostès han expressat una preocupació sincera, amb dades, per la situació de desigualtats en àmbits com l'habitatge, en l'àmbit laboral o fins i tot en l'àmbit de l'alimentació de les famílies, del dia a dia que es pateix al nostre país. Jo n'he fet referència a la meua primera intervenció, a la necessitat de donar resposta a aquesta situació, agreujada per una inflació que té molts efectes, però que impacta –impacta– de forma molt més intensa a les famílies i a les llars i a les persones amb menys ingressos, que estan en situació de més precarietat habitacional, laboral, precarietat econòmica.

I, per tant, crec que davant d'aquestes dinàmiques, que moltes tenen causes properes, però d'altres són conseqüències d'un sistema econòmic que també genera

aquestes desigualtats –jo crec que també genera oportunitats–, i que les desigualtats, a través de la intervenció pública, a través de la decisió d'una política en majúscules que inclou la mobilització popular, que inclou la construcció d'hegemonies polítiques i que inclou també, sobretot, polítiques públiques i regulació efectiva a nivell nacional i a nivell global..., hem de poder corregir, canviar aquestes dinàmiques que porten a una major desigualtat. I ho han remarcat especialment amb les disrupcions –i crec que ho ha explicat de forma clara– provocades per la covid i per la guerra d'Ucraïna.

La qüestió i el debat és: què tenim a l'abast per corregir ho, i com podem ser més eficaços en corregir-ho? Que la transició ecològica, que n'ha fet menció, però també tots els processos de canvi, no són neutres, i, per tant, hem de minimitzar els costos de transició que es poden produir, perquè no estem en una situació d'igualtat de condicions entre els que podem coincidir en molts elements del canvi que vostè proposa i amb qui participa de l'immobilisme. Per tant, la qüestió és què tenim a l'abast, quines són les polítiques més efectives, sobretot perquè els canvis a nivell global, fins a on cadascú vulgui arribar, puguin produir-se en un marc de seguretat, en un marc de garantia de drets, especialment per a la majoria de la població.

I m'agradaria posar alguns exemples de moltes de les situacions greus que a nivell global –i n'ha exposat moltes dades, la diputada Reguant–, però també a nivell de Catalunya hem viscut, i quines són les polítiques que estem portant a terme per poder-les revertir.

Ha parlat de la sequera. En la sequera, en l'àmbit de l'aigua, l'Agència Catalana de l'Aigua ha portat a terme mesures efectives, no només per a la millora de les captacions d'aigua i, per tant, per mantenir l'oferta, sinó sobretot per a la reducció del consum. I avui el consum *per capita* d'aigua a Catalunya és molt més baix que fa una dècada, i això és gràcies a una política en aquest àmbit ambiciosa i continuada.

En l'àmbit de boscos. En l'àmbit de boscos i, en general, del sector primari. Necessitem garantir que és viable econòmicament, que les explotacions forestals, ramaderes, agrícoles, són viables, i que, per tant, poden produir i poden obtenir un preu just per allò que produeixen. La llei de la cadena alimentària no és competència d'aquest Parlament, i la Llei de la cadena alimentària avui està lluny de complir-se en molts àmbits, o es fa servir moltes vegades una interpretació restrictiva d'aquesta llei que impedeix als productors aconseguir preus justos per al camp.

Davant d'això, que és el que tenim a l'abast i el que podem fer? Per exemple, tot l'àmbit de cooperativisme agrícola, amb unes polítiques de reforç i d'impuls del cooperativisme agrícola, que és el que permet –ho va permetre fa molts anys i ho permet avui– minimitzar els efectes negatius que comporten la concentració de la distribució en grans cadenes, i que, per tant, tinguin molta més capacitat de pacte i determinació del preu final els productors i els consumidors. I, per tant, les línies de foment del cooperativisme agrícola –d'organitzar la producció, de, a partir d'allà, promoure'n la comercialització, promoure'n la internacionalització– són absolutament necessàries. I, per tant, aquest n'és un exemple. I cada any n'hem anat incrementant els recursos.

Però també, del que parlem en aquests moments en l'àmbit del sector primari, en podem parlar per a altres sectors de l'economia. I en els darrers anys, a través del programa Aracoop, hem estat fomentant eines per..., incrementar les eines, sobretot, per fomentar l'economia social del nostre país; en àmbits molt diversos i en alguns àmbits que són estratègics també. Hi hem donat suport. És una línia de treball. No és l'única política econòmica –evidentment, no ho és–, però és una eina significativa, que permet, doncs, corregir o tenir més eines per defensar-se davant d'alguns dels efectes que la concentració de grans operadors en el mercat vostè subratllava.

La intensitat dels canvis depèn molt de la força que es tingui per fer-los, i també depèn de la direcció cap a on es produeixen aquests canvis. Ja m'antipo a la rèplica, eh? Però necessitem la força. I vostè deia, en el final de la seva intervenció..., crec

que un pèl injusta, però, en tot cas, aquesta és una valoració que faig jo. Evidentment, accepto totes les crítiques. Crec que als canvis que s'han de produir els hi han donat poc temps, però crec que aquest temps es pot recuperar. Si aquest temps es recupera amb més força, tindrem més intensitat per fer els canvis. I, evidentment, aquí hi ha una decisió que han de prendre: si participen o no en promoure aquests canvis i ajuden a accelerar-ne la velocitat, ampliar-ne l'impacte i orientar-ne, contribuir a orientar-ne la direcció, o si mantenen una crítica legítima, però que per a aquests aspectes que deia abans no ens permet avançar conjuntament. I jo crec que ens ha de permetre avançar conjuntament.

La transició ecològica –i subratllava moltes de les arestes que tenen els plantejaments de les polítiques contra el canvi climàtic actual–, com totes, ha de ser justa, perquè, si no, no es podrà fer. Hem sentit avui, en aquesta cambra, com s'utilitzen les lluites contra el canvi climàtic per intentar enfrontar la crisi de determinades indústries i, per tant, el risc que tenen col·lectius de treballadors en l'àmbit industrial i en tants d'altres, perquè els seus sectors estan en declivi..., confrontar-les amb les lluites contra el canvi climàtic. I per això hem de fer un esforç importantíssim en què hi hagin unes..., la transició sigui justa, que hi hagi unes polítiques de compensació especialment als petits productors, especialment a les treballadores i als treballadors. I aquest és un dels camins, evidentment, que perseguim des del Govern.

Feia servir una frase –«la terra, per a qui la treballa»–, diguem-ne, històrica, no? Però avui amb la terra no n'hi ha prou. Amb el banc de terres que hem impulsat, amb la llei de sòls agraris, amb el reglament que comporta la llei de sòls agraris, no n'hi ha prou. Necessitem la unió d'esforços, perquè avui necessitem més factors que la terra. Necessitem incrementar la producció del factor treball amb tecnologia, amb inversió, amb recerca, amb cooperació. I així aquesta és l'orientació, especialment de les polítiques en matèria agrícola del Govern, en matèria alimentària, però també en matèria de política econòmica i en matèria de política empresarial.

I ens agradaria comptar amb el seu suport per poder-ho fer i per poder-ho millorar, i crec que seria possible poder-ho fer. I ha subratllat, en aquest sentit, en un..., que seria, doncs, el capítol de denúncia de la vulneració de drets i llibertats, especialment per l'odi que es sent, no?, per part de determinats sectors extremistes polítics, d'extrema dreta, a la societat.

En aquest sentit, seguirem treballant per una policia de proximitat, seguirem treballant per... Evidentment, sí. Vostè ha dit i diu: «Només faltaria...» Que algunes de les accions que hem fet, de cara a com s'han gestionat el dret de protesta i els procediments judicials que hi han hagut... Diu: «Només faltaria que no s'haguessin portat a terme aquestes retirades.» Però és que no s'havien portat a terme. I ara s'han portat a terme; no totes encara –no totes encara. En totes serà possible? Esperem que sí. Perquè no volem que ningú sigui perseguit injustament. I en això ens impliquem. Però no havia passat. Llavors, donar per suposat que han de passar coses que no havien passat mai i que ara passen i no valorar-ho, crec que, vaja, no acaba de ser just. Però aquesta és la meva impressió. Evidentment, vostès en tenen tota una altra i amb tota la llibertat per fer-ho. I seguirem compromesos en aquestes mesures antirepressives.

Ha fet una denúncia del PDU de les Tres Xemeneies. El Govern hi està compromès, i aquí no podem estar-hi d'acord. No podem estar-hi d'acord, perquè sí que incorpora, aquest PDU, un gran parc urbà. I incorpora també una part d'habitatge. Però és que també hi ha una necessitat d'habitatge. I no només de l'habitatge buit, perquè no tot està en disposició immediata, en àrees de molta demanda. I si ens permet que un quaranta per cent d'aquest habitatge sigui habitatge protegit, crec que és una opció que com a mínim hem de considerar. I, al costat d'això, aquest és un projecte que en l'àmbit audiovisual, en l'àmbit digital, en l'àmbit de la indústria dels videojocs, pot significar un abans i un després per al país.

Ens agradaria que ens hi poguessin acompanyar. De fet, crec que representants de grups municipals amb els quals vostès tenen relació intensa eren presents, el passat divendres, en la presentació per escoltar, per veure la proposta. Seria important poder comptar amb el seu suport. Ho farem. Si no comptem amb el seu suport ara en aquest projecte, quan en el futur es vegin les conseqüències positives que té, espero aleshores poder-los sumar, amb tota la voluntat de millora i amb tota la voluntat d'assumir aquells aspectes en què hi hagi marge per encara generar un aspecte més positiu.

I acabo amb les referències a la que seria la qüestió nacional, la qüestió del procés d'independència, el dret a l'autodeterminació, de la proposta d'acord de claredat que he fet aquest matí, del procés de negociació..., en tot cas, les que estan relacionades amb tots aquests aspectes. Celebro que digui que en aquest moment polític la taula no és un bon instrument, perquè vol dir que en un altre moment polític vostès consideren que sí que ho pot ser. Per tant, entenc que no impugnen un mecanisme de negociació, sinó que consideren que el que hem de fer és millorar-ne les circumstàncies, els incentius de les parts. Per tant, ho celebro. M'ho prenc com una bona notícia, perquè veníem d'una posició molt diferent. Per tant, ho celebro. Potser ara tindrà l'oportunitat d'aclarir-ho, eh? Per tant, ho celebro.

I destaca, diu, que he fet una proposta aquest matí i que La Moncloa no ha tardat ni trenta minuts en descartar-la. Jo crec que nosaltres no ens hem de limitar en les nostres propostes i en les actuacions que porta a terme Catalunya, perquè sigui una reacció, al cap de trenta minuts, que tingui La Moncloa. Perquè, si algú espera que una proposta que permeti als ciutadans de Catalunya votar i decidir sobre el seu futur, al cap de trenta minuts de formular-la, tindrà un sí de La Moncloa..., si algú es pensa això, que faci les propostes que vulgui, però és que no aconseguirà que cap ho tingui. Perquè, sempre (*aplaudiments*), la primera passa del canvi és un no sempre. Hi hem de persistir –hi hem de persistir, hi hem de persistir. I, evidentment, aquest és el meu compromís.

No em donaré per vençut per una posició feta al cap de trenta minuts, en els quals, evidentment, no deuen haver tingut l'oportunitat d'analitzar la profunditat del que hem proposat avui en tota la seva dimensió. Crec que és una bona proposta. I és una proposta que situa –situa– el projecte que crec que tenim compartit en termes d'independència –en molts altres àmbits no el tenim compartit–..., però que situa l'oportunitat de defensar aquest projecte en un marc democràtic.

I apellar a la democràcia i apellar al vot. I això sempre és bo. Perquè en la democràcia i en el vot ens hi podem trobar moltíssima gent. I en defensar els procediments per a la democràcia i el vot molta gent hi pot ser partícip, i crec que no ho hem de desaproveitar. No ho hem desaproveitat en els grans salts endavant que hem fet, quan ens trobàvem gent molt diversa –fins i tot algunes que no han donat suport a formacions explícitament independentistes– defensant el dret a vot. I, per tant, crec que aquest és un àmbit on tenim molta capacitat de recorregut i que hem de saber-lo aprofitar.

És una proposta sincera i és una proposta honesta. No és una proposta per passar el temps. Sent conscient que els canvis, que les transformacions i la independència del nostre país i accedir-hi mitjançant un referèndum necessita..., no es fa d'un dia per l'altre. No venim d'ahir, tampoc. Per tant, tenim un llarg recorregut i que necessita un mínim de temps. No enganyaré ningú, però necessita propostes. Aquesta proposta és criticable? Segur. Aquesta proposta té llacunes? Probablement alguna en té. Aquesta proposta s'ha de descartar?

La meua pregunta és: pot tenir tot això, però en comparació amb què? En comparació amb quina proposta alternativa, concreta, definible, eh? Pot haver-hi criteris globals; pot haver-hi, evidentment, una..., dibuixar un horitzó –i crec que la diputada ho ha fet–; però proposta concreta, és a dir, la... Aquesta proposta vinculada al procés de negociació és dolenta o és bona? Depèn de en relació amb què ho comparem.

Amb relació a l'*statu quo* actual, constitucional, segur que és bona. Amb relació a una situació de bloqueig i de paràlisi, segur que és bona. Amb relació a una altra proposta que jo ara mateix no sé entreveure, no ho sé, dependrà de les característiques d'aquesta proposta i si es posa sobre la taula.

I estic absolutament d'acord que la qüestió del dret a decidir de Catalunya, que Catalunya pugui decidir el seu futur, tindrà una influència..., estarà molt influïda pel context internacional. A algun del qual nosaltres podem influir i en d'altres no. I hi han nacions que s'han independitzat i ha estat fonamentalment perquè hi havia un context internacional molt favorable, més que no pas condicions internes. I hi han nacions que tenen totes les condicions internes i que el context internacional no els ha ajudat. Per tant, hem d'estar preparats per a l'oportunitat i construir aquestes oportunitats.

En el marc, per tant, internacional, també aquesta és una proposta que crec que pot ser homologable i explicable en l'àmbit internacional. Quan nosaltres hem defensat –i jo, com a president, ho he defensat– la negociació i la votació, s'escolta més que no pas quan no es defensen aquests termes. Sabent que la comunitat internacional també està formada per interessos dels estats –sabent-ho.

En aquest sentit, sinergies amb altres països que també estan afrontant processos com el nostre. Precisament en aquest sentit, i com comentava la consellera d'Acció Exterior, em recordava el fet que el Govern de Catalunya ha aprovat tenir-hi presència, a Escòcia i a Irlanda. A Irlanda, a través d'una oficina; a Escòcia, a través d'un enviat, per moltes raons. Per raons de necessitats econòmiques, d'intercanvi econòmic, social, cultural, educatiu, i també, evidentment, per observar el que està passant, que pot ser d'interès, com ho és el que fem en la resta de delegacions, doncs, poder observar el que és la realitat política d'un país determinat.

Però també escoltem què diuen aquests àmbits, aquests països on podem crear sinergies compartides. I el que s'està proposant per part del Govern d'Escòcia és un referèndum reconegut. Com a mínim, a hores d'ara el que plantegen és això, és un referèndum reconegut. Ja n'han tingut un, que va ser a través d'un acord. Ara el tornen a plantejar; reconegut, potser, amb l'oposició del Govern britànic, però reconegut. I aquest és la via que estan intentant davant del Tribunal Suprem del Regne Unit. Veurem com va. En tot cas, evidentment, haurem d'estar..., d'observar-ho. Haurem de construir... Evidentment, si nosaltres defensem la llibertat del nostre país, hem de defensar el dret de tothom a defensar la llibertat del seu propi país. I, evidentment, ens tindran el seu costat. Ho saben perfectament.

I també sabem el que pot passar a Irlanda amb l'evolució electoral i les majories que es poden configurar. Si avui té possibilitat d'esdevenir una realitat és en base a uns acords que es van fer fa gairebé vint-i-cinc anys, que incloïen un possible referèndum acordat.

Crec que són elements que hem de tenir en compte i que, per tant, ens porten a no menystenir, d'entrada, la proposta que he fet aquest matí. Crec que no ho hem de fer. Jo em quedo amb la part circumstancial, en aquest moment. No estic dient amb això que vostès... Jo vull ser molt clar. No estic jugant amb això a fer veure que ara vostès avalen la meua estratègia de negociació. Sé que no l'avalen. Però sé que han dit: «En aquest moment, no, per una sèrie de condicions.» M'agradaria aprofundir-hi i mirar com ho podem treballar, perquè crec que hem de mirar de poder traçar aquest camí compartit a través del que ha dit vostè, diputada; una lectura compartida dels darrers anys.

Però la lectura no ens pot portar a la paràlisi. Perquè aquest país, en la paràlisi, hi perd. I jo no estic disposat a que aquest país estigui a la paràlisi. I per això no deixaré de fer propostes perquè avanci. Propostes en positiu, propostes que crec, com la d'aquest matí, que són inclusives, que són democràtiques i que crec que són, també veient el que ha passat en altres llocs, doncs, les més efectives per guanyar.

I, dit això, doncs, evidentment, estaré molt atent a la contrarèplica. I torno a allargar la mà des de les discrepàncies que tenim en molts àmbits; moltes no les solucionarem, però jo crec que en alguns àmbits ens mereixem –ens ho mereixem– explorar quins camins compartits hi poden haver. I jo, per part meua i de forma sincera, els ho estenc la mà en aquest sentit, sent molt conscient de quines són les circumstàncies que ens trobem avui.

Gràcies, senyores i senyors diputats.
(*Aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per a la rèplica, té la paraula el senyor Carles Riera, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, vicepresidenta. Miri, president, ni en aquest moment –prengui'n bona nota– ni en cap altre, si l'Estat espanyol no es veu forçat a acceptar l'exercici de l'autodeterminació i l'amnistia com a única resolució democràtica possible del conflicte. (*Aplaudiments.*) I això, president –ara en parlarem–, només es produirà fruit d'un procés de conflicte, de confrontació i de ruptura democràtica amb l'Estat.

I miri, avui, sincerament, ha aconseguit que no m'enfadi. Sovint, quan l'escolto, m'enfado. Avui directament m'ha entristit, francament –m'ha entristit. Com probablement ha entristit i decebut moltes persones d'aquest país que no han trobat en el seu discurs cap proposta sòlida ni esperançadora per sortir de la crisi o per exercir l'autodeterminació, seguint el camí marcat per l'1 d'octubre i pel 3 d'octubre del 2017. I, fixi's, encara molt menys aquelles persones que, com nosaltres i tantes altres, aspirem a les dues coses alhora: assolir l'exercici de l'autodeterminació de la independència i a la vegada defensant els drets socials, civils i polítics per a tothom.

I miri, de fet, el seu discurs, en un noranta per cent, i potser em quedo curt, el podria assumir perfectament el PSC. El senyor Illa li haurà d'estar molt agraït a Esquerra Republicana per les seves bones expectatives electorals, segons diuen les enquestes, perquè el PSC està trobant en Esquerra Republicana un gran aliat polític, una gran pista d'aterratge per a les seves propostes polítiques.

I miri, de fet, fins i tot el seu discurs, president, s'assembla força a l'estil del senyor Pedro Sánchez. Li diré per què. Evitar els problemes estructurals, evitar els problemes de fons, mirar cap a una altra banda. I les seves alternatives i solucions: mesures de curta volada, de curt recorregut, conjunturals, que no reverteixen les tendències negatives de la crisi per a la majoria de la població. I, mentrestant, encariment de l'habitatge, encariment de l'energia, encariment dels aliments, inflació, precarietat laboral, deteriorament dels serveis públics, i després cortines de fum i falses promeses per no anar a l'arrel, a la radicalitat dels problemes i de les seves solucions. I sempre sense fer enfadar gaire l'amo, l'IBEX 35, el règim del 78, i en aquest cas, en l'escenari internacional que ens ocupa, sobretot sense fer enfadar gaire l'OTAN.

De fet, probablement, president, en escenaris comparables, en circumstàncies comparables com la d'avui, Jordi Pujol i Pasqual Maragall haguessin estat més agosarats i més contundents que vostè en algunes propostes i en algunes qüestions d'aquest debat de política general, sincerament.

Miri, vostè i el seu Govern s'entesten en administrar i consolidar una autonomia que no respon a les necessitats i aspiracions de la majoria de la gent d'aquest país, ni en clau social ni en clau nacional, i continuen esperant que les solucions vinguin de l'Estat. Vostè continua apellant contínuament a l'Estat perquè porti solucions a les necessitats del nostre país. I miri, tal com li he dit al començar, les solucions només vindran per la lluita i per la mobilització de la gent, i quan aquest Parlament i el seu Govern es posin al servei d'aquesta lluita i d'aquesta mobilització. (*Aplaudiments.*)

En tot cas, és evident, no hi ha solució en el marc de l'Estat. La solució es produirà, sens dubte, en un escenari de resolució del conflicte a escala internacional, evi-

dentment. Però per tal d'arribar a aquest escenari internacional de resolució de conflicte cal trencar amb el marc polític de l'Estat. Altrament, en aquest país no hi ha un altre camí ni una altra solució, cregui'm –cregui'm, que li diem la veritat.

I miri, parlant de l'escenari internacional, certament podríem arribar a la conclusió que les condicions són adverses, perquè Europa, amb el seu flanc oriental inestable, probablement conjuntament amb els Estats Units, tingui un gran interès en estabilitzar el flanc occidental. Però, sens dubte, això dona un enorme potencial a la nostra capacitat de generar conflicte i inestabilitat, perquè això ens dona molta força en un escenari internacional. Però, en canvi, vostè li acaba de dir al senyor Illa que vostè lo que volia era acabar amb el conflicte i desactivar-lo, desescalar-lo. El que hem de fer, president Aragonès, és reescalar, reactivar el conflicte, confiar en la força de la gent, i això és el que ens portarà a vèncer l'Estat i obligar-lo a una solució democràtica en l'àmbit internacional. *(Aplaudiments.)*

Miri, ja li varem dir, en l'inici de la legislatura, que no es pot governar per a tothom: per als rics i per als pobres a la vegada; contra el canvi climàtic i al costat de les companyies energètiques i dels grans macroprojectes; pel dret a l'habitatge i alhora mantenir els desnonaments; pel dret a la salut i a la vegada per la sanitat privada; contra la segregació escolar i amb el negoci de l'educació; pel català a l'escola, però a la vegada per mirar de garantir la vehicularitat del castellà. I miri, sigui dit de pas, considero, sincerament, que no és ètic parlar d'un descens d'un u per cent de la pobresa quan estem al vint-i-cinc per cent. Això és un fracàs com a país i un fracàs del Govern. *(Aplaudiments.)*

I miri, president, vaig ràpid perquè se m'acaba el temps. Aquest país necessita propostes valentes per encarar la crisi amb justícia social i ambiental. Requereix actuar amb sobirania davant l'Estat per defensar el dret a l'habitatge, però també enfrontar-se al capital immobiliari i deixar de desnonar. Sobirania davant l'Estat per garantir els subministraments bàsics a tota la població, però també confrontar-se a les elèctriques. Sobirania davant l'Estat per garantir el dret a la salut, i enfrontar-se a qui fa negoci amb la salut de la gent i amb els drets de les treballadores sanitàries. Denunciar la repressió de l'Estat, i no practicar-la des de la Generalitat. Sobirania davant de l'Estat per redistribuir la riquesa i confrontar el capital.

I, president, aquest país també té dret a que vostè i el seu Govern deixin d'enganyar-lo amb solucions màgiques, tan màgiques com inútils, en el conflicte polític amb l'Estat. Miri, la taula de diàleg ha fracassat –avui que vostè gairebé ni s'ha atrevit a esmentar-la–, perquè el resultat de la taula de diàleg, president, és igual a zero. Aixequi's de la taula, president. Doni per acabat, diguéssim, aquest desencert –doni per acabat aquest desencert. Perquè vostè ara diu: «No, és que li farem a l'Estat una proposta per a l'autodeterminació.» Però això no és el que havia de fer vostè a la taula de diàleg? La taula de diàleg només havia de servir per això, per res més, per parlar d'autodeterminació i d'amnistia. La taula de diàleg no ha servit per això. I ara vostè vol fer una proposta sobre l'autodeterminació al Govern de l'Estat, que, efectivament, el Govern de l'Estat ha trigat menys d'una hora a dir-li, com sempre, que no té cap mena de recorregut.

Per tant, escolti'm, tingui clar –tingui-ho clar– que només assolirem aquest escenari internacional de resolució democràtica del conflicte..., fruit d'un procés de mobilització i d'exercir la sobirania des de les institucions catalanes per defensar els drets de tothom, socials, civils i polítics. Això és el que crearà les condicions –aquesta ruptura democràtica amb l'Estat– per forçar una solució, per forçar aquell conflicte i aquella inestabilitat –no l'estabilitat que vostè cerca– que faci irreversible una solució del conflicte.

I miri –i acabo ràpidament–, les aspiracions d'independència i de justícia social d'aquest poble no caben entre les quatre parets del Parlament i dels diferents marcs autonòmics. El Govern ha renunciat a fer d'aquesta legislatura un marc de lluita i de defensa dels drets nacionals i socials d'aquest país per convertir-lo en un embut on

aquestes aspiracions s'ofeguen en taules de diàleg per al pacte autonòmic, en polítiques proelit que reforcen el règim del 78, i en gesticulacions simbòliques i estèrils.

Nosaltres constatem que les propostes que portarem probablement al debat de política general no seran acceptades. No seran acceptades, perquè l'autonomia avui és un mur, i perquè l'Estat espanyol avui també és un mur en el qual les nostres propostes no caben. Però no renunciem als seus objectius. Davant d'aquesta situació, l'esquerra independentista posarà tots els seus esforços en desenvolupar la seva proposta política allà on realment té potencial –en la gent–, impulsant dinàmiques de construcció dels Països Catalans que superin les cotilles dels marcs de l'Estat, i impulsant l'organització popular i la mobilització en defensa dels interessos del poble treballador català a tot arreu; en definitiva, reconstruint un independentisme popular i transformador que no s'aturi davant de res.

President, allò que aquest Parlament i el Govern es neguen a assolir..., no es preocupi; aquells drets col·lectius que aquest Parlament i aquest Govern no defensen, no es preocupi, que la gent els guanyarà al carrer –la gent els guanyarà al carrer. Avui el seu Govern forma part del problema. Avui l'esperança no està en aquest Govern, està en la gent, en la gent que lluita, i nosaltres estem al costat de l'esperança i de les solucions, al costat de la gent al carrer, que és on aquest país mai ha fallat, mai falla i mai fallarà.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies. Bona tarda a totes i a tots. Abans d'entrar en la meua intervenció, sí que voldria enviar, sí que voldria donar tot el suport a la diputada Eulàlia Reguant, perquè és una absoluta barbaritat que siga jutjada per no haver contestat a les preguntes de l'extrema dreta. *(Aplaudiments.)* Així que..., tot el suport.

Dit això, president, bona tarda també a vostè. Gràcies per la seua extensa intervenció d'aquest matí. Li he de dir, això sí, que pot fer una intervenció d'una hora i tres quarts o pot fer una intervenció de tres hores, si vol, perquè al final, les paraules, doncs, ho aguanten tot, però després, quan baixem al detall, quan baixem als fets, li he de dir que la sensació que tenim com a grup és que la feina no li condeix. I jo crec que això no és una opinió, jo crec que això és una evidència. Jo no sé si el seu Govern treballa molt, poc o res, però sí que sabem que la feina no els condeix, i, sobretot, no estan transformant Catalunya. I m'explique.

Vostè ha vingut avui ací a lluir, per començar, com a obra de govern, la feina del Parlament; com ara, per exemple, el pacte, l'acord per blindar la immersió lingüística als centres educatius. Això no és una cosa del Govern, això és un acord dels grups parlamentaris.

Vostè ha vingut avui ací, també, a lluir la renovació dels càrrecs que tenien el seu mandat caducat en certs organismes de Catalunya. Què hem vist? Doncs que els que ho estaven bloquejant ho han desbloquejat; gràcies per tant. Però és que, a més, ha acabat en un pacte de cadires entre Esquerra, Junts i el PSC.

Ha vingut avui, també, a vendre el mateix que ja va explicar fa exactament un any: l'energètica pública. Una energètica pública que ha estat anunciada quatre vegades, que, a més, arriba tard, i que, a més, no és que es quedi a mitges, és que es queda a l'inici del camí.

Sí que li he de reconèixer que –jo crec que per al bé de totes i de tots, i, sobretot, per al bé del país– vostè avui no ha rescatat cap dels macroprojectes que han fracassat durant aquest any de legislatura. M'estic referint a l'ampliació de l'aeroport del Prat, m'estic referint a la celebració dels Jocs Olímpics d'Hivern als Pirineus, i tam-

bé al Midcat, una infraestructura d'energia fòssil que és més pròpia del segle passat que de les necessitats que tenim ara mateix.

I el que sí que ha fet ha sigut anunciar un paquet de mesures per fer front a la crisi d'inflació desbocada que estem patint, i un acord de claredat, al qual després, evidentment, me referiré.

Sobre el paquet de mesures..., que vostè li ha dit «escut social», i nosaltres veiem que és més un colador, perquè està ple de forats, perquè no n'hi ha ni per començar. I li explicaré per què. Parla d'ampliar el bo energètic per a les cent mil famílies vulnerables de Catalunya. President, primer, no tenen credibilitat, i, segon, la Taula del Tercer Sector, l'Aliança contra la Pobresa Energètica estan dient ara mateix que ja els convenis que estan signats no s'estan complint com cal. Per tant, no sé si és el moment d'ampliar, que sempre va bé, però és que, en qualsevol cas, no s'està fent bé la feina ara mateix.

Han parlat també de cent euros per infant, a través d'una deducció de l'IRPF. Una deducció que, amb una mica de sort, si fan vostès les coses molt de pressa, arribaria al juny del 2023. No seria millor, per a les famílies que estan patint, que tenen infants, que hi haja una ajuda per al menjador escolar perquè no paguen l'increment de preus dels aliments? No seria millor directament la gratuïtat del menjador escolar? No seria millor una bona política de rendes? No seria millor l'actualització de l'IRSC, president?

La T-jove, l'ampliaran, ha dit també, fins als trenta anys. Doncs bé, li he de dir que al País Valencià, a partir del 9 d'octubre, tots els joves tindran el metro, el bus i el tramvia gratuït. Però és que què podem fer aquí? Doncs jo crec que el millor que vostès poden fer és, en lloc d'anar en contra de la rebaixa i de la gratuïtat del transport públic, com hem escoltat, per exemple, al vicepresident Puigneró, el que haurien de fer és sumar-se a nosaltres i demanar precisament i fer que aquesta mesura arribe fins al juny, perquè ací totes i tots som conscients que tindrem un hivern que serà molt difícil.

I també han anunciat 51 milions d'euros en plaques portàtils per a les famílies. President, sap això quantes llars són? Sap quantes llars podran tindre una placa portàtil amb 51 milions d'euros? Jo l'hi diré: no arriba a 55.000, sent generosa. Sap quantes llars hi ha a Catalunya? Més de 3 milions. Què ens estan proposant? Un pla de plaques solars per al dos per cent de la població.

I podria seguir, podria seguir dient i demostrant com aquest pla es queda molt curt; és més un colador que un escut social; que, a més, no ha comptat amb el diàleg social, no han parlat vostès, i, de fet, els agents socials ja estan dient que ha sigut un pla improvisat. I, a més, li pregunte: per què aquesta vegada els hauríem de creure? Per què els hem de creure? Li vull recordar que a la seua investidura vostè va anunciar un pla per fer front a l'emergència social que havia d'estar valorat en 700 milions d'euros i que no hem vist mai. Serà aquest paquet de mesures, aquest colador de mesures, com l'habitatge públic de lloguer que no fan i estan deixant sols els ajuntaments donant la cara? Serà com l'energètica pública, que ni tan sols serà comercialitzadora?

I segueixo avançant. I segueixo avançant parlant d'educació, perquè últimament, quan vostès parlen d'educació, es traspua una certa dosi de triomfalisme. Jo crec que és arran de l'acord amb els sindicats educatius. I jo crec que en educació, tal com està el país, no hi poden haver dosis de triomfalisme; sobretot no hi poden haver dosis de triomfalisme quan veiem que som el segons de l'Estat en segregació escolar, quan tenim unes xifres preocupants d'abandonament escolar prematur, o quan analitzem amb un cert deteniment els resultats de les proves de competències bàsiques que vam conèixer a l'agost. Per això, president, els he de dir el mateix que he dit quan he començat el meu discurs: la feina no els condeix i no estan transformant el país.

I jo no dubte de les seues capacitats i tampoc, fixen-se, no dubte de la seua voluntat, però és que no pot estar un a missa i repicant –no es pot. No pot estar un barallant-se i treballant –no es pot. Perquè sap com s'està veient aquest debat? Sap com l'estan qualificant els mitjans de comunicació i fins i tot la gent del carrer –la poca, s'ha de dir– que estiga seguint aquest debat? Com un termòmetre. Aquest debat és el termòmetre per veure com estan les relacions entre els socis de govern. Malauradament, així està vist aquest debat de política general, com el termòmetre per veure com estan les relacions entre Esquerra Republicana i entre Junts. I és una sorpresa? No, és normal, és que és el més normal del món.

Mire, fa dos dies –només dos dies–, el seu partit parlava de l'existència de debats estèrils i fins i tot tòxics dins de l'independentisme. Fa uns dies, també, la seua portaveu li preguntava a Junts si volien ser govern o oposició, perquè semblava que estaven fent oposició dins del Govern. I ahir mateix també la portaveu demanava a Junts, si us plau, que en aquest debat no desestabilitzaren el debat. Fa una setmana, també ho he de dir, el secretari general de Junts, el senyor Jordi Turull, deia que així no podien seguir, perquè l'acord de govern no s'estava complint. I fa un parell de dies també, la presidenta de Junts, la senyora Borràs, deia textualment i referint-se a vostès: «Tenim excessives dificultats per entendre'ns, perquè des de dins del Govern no es treballa en la direcció d'allò que s'ha acordat.»

Per tant, president, com veu, és normal que aquest debat de política general la gent l'estiga veient com el termòmetre de les relacions entre els socis de govern.

I avui vostè ve i ens proposa en l'àmbit nacional un acord de claredat. President, què vol que li diga? Què vol que li diga del pacte de claredat? Doncs és que no li puc dir altra cosa que benvingut a la proposta que va fer En Comú Podem fa cinc anys –cinc anys. (*Alguns aplaudiments.*) Si és que jo mateixa, en un debat de política general, en el primer debat de política general que vaig fer com a presidenta del meu grup, vaig presentar i vaig defensar aquest acord de claredat davant del president Torra. I ho defensàvem des de feia anys. I saben què deien vostès? Que era una pantalla passada. Era una pantalla passada; però, de tota manera, benvingut a les propostes dels comuns, perquè darrerament li he de dir que ja ens té acostumats. I tant de bo, també ho he de dir, que s'haguessin adonat abans que aquest acord era bo per a Catalunya.

També vull afegir: tant de bo aquesta proposta no hagués estat a cop d'anunci, a cop de faristol, sense negociar, sense parlar, sense dialogar amb la resta de partits, amb la resta de grups parlamentaris, perquè vostè té una eina preciosa, com és la taula de partits –que sí que la va convocar el president Torra, a més, en més d'una ocasió; per cert, en aquella taula també vam proposar el pacte de claredat–, i vostè, des que és president, ha decidit que aquesta taula no es convoca. Per tant, els ho hem dit més d'una vegada al seu Govern i avui me veig obligada a dir-li-ho a vostè: no es governa des d'un faristol; es governa parlant, dialogant i acordant. I també l'hi diré: no és a mi a qui ha de convèncer d'aquesta mesura; potser abans de proposar un pacte de claredat, un acord de claredat, han de trobar la claredat dins del seu Govern. I per això també vull fer una advertència: el que no farem des d'En Comú Podem serà de cascos blaus dins de la fractura de l'independentisme.

Per tant, si aquesta mesura és realment vista com una eina eficaç on se dialogarà, on es treballarà conjuntament per fer avançar el país, evidentment, la nostra mà està estesa; ara, si és per xutar la pilota endavant i per crear espais estèrils, doncs amb nosaltres no podrà comptar. Perquè mentrestant, com ja he dit, la feina no els condeix i no estan transformant el país. I ara mateix..., és una llàstima, perquè és que ara mateix, enmig d'aquesta crisi de civilització que estem patint, tenim l'oportunitat de fer de Catalunya un país fort, un país potent, un país que estiga orgullós d'ell mateix, un país que siga referent internacional en donar una sortida progressista a la crisi que estem patint, una Catalunya que podria ser posada com a exemple de les grans transformacions davant dels reptes d'època que estem vivint i, en canvi, tan-

mateix, el que tenim davant nostre és una Catalunya que va a la Setmana del Clima de Nova York, sí, però és que no té absolutament res a explicar, president –res a explicar. Sap què van fer a la Setmana del Clima de Nova York? Explicar un anunci. Quin anunci? Un anunci que havien fet quatre vegades. Quin anunci? El de l'energètica pública; una energètica pública que, ho torne a dir, no serà ni comercialitzadora, a diferència de la de Barcelona.

Quina és la Catalunya que tenim? Una Catalunya que té una consellera d'Exteriors que nega el crim d'apartheid i les vulneracions de drets humans d'Israel cap al poble palestí; aquesta és la Catalunya que tenim (*alguns aplaudiments*). I una Catalunya que parla de transformacions, sí, quatre transformacions –ens sabem el discurs president–, però que no n'executa ni una.

I per això, president, jo li vull preguntar –l'hi vull preguntar– si no està vostè cansat; si no està vostè cansat de vindre ací, de fer un seguit d'anuncis que en la majoria dels casos s'acaben quedant en anuncis. I per què? Doncs, com he dit abans, no per manca de capacitat, no per manca de voluntat, sinó perquè, al final, de tantes baralles que tenen vostès, doncs els queda molt poquet temps per poder governar. Perquè no cal que li recorde que el seu Govern, des que vostè va ser investit president, només ha aprovat una única llei, que ha sigut la llei de pressupostos, que van empenyer amb nosaltres.

I la responsabilitat de tot això –l'hi he de dir i em sap greu– no és nostra, no és del PSC, no és de la CUP; l'hi diré: ni tan sols és de Junts. La responsabilitat de tot això és seva com a president de la Generalitat. Perquè, a més, quan vostè va triar, quan vostè va escollir governar amb Junts, sabia perfectament què li esperava –sabia perfectament què li esperava– a vostè, al Govern i al país.

Vostè sabia perfectament que Junts està en contra de la taula del diàleg i que treballaria per boicotejar-la. Vostè sabia perfectament que Junts no tenia cap intenció de negociar amb l'Estat i que els voldrien arrossegar a votar en el Congrés en contra de mesures que són progressistes i necessàries per als catalans. Vostè sabia perfectament que si feia amb els seus vots presidenta Laura Borràs, presidenta del Parlament, tenint un cas obert per presumpta corrupció, el més possible era que fos suspesa. Vostè sabia també que Junts és un partit que no vol arribar a acords amplis, i sabem millor que ningú el que va costar que Junts tornés a l'acord del català. I vostè sabia també que Junts és un partit que vol eliminar l'impost de patrimoni i convertir Catalunya en un paradís fiscal per als rics. En això els he de dir –senyor Batet, no riui– que són molt semblants al Partit Popular de Madrid i d'Andalusia.

I aquí sí que m'agradaria (*alguns aplaudiments*) detindre'm un moment, perquè darrerament estem en un debat públic sobre la fiscalitat que és veritablement interessant. I jo voldria dir: pagar impostos és estimar el teu país, pagar impostos és estimar la teua gent. Alguns jo crec que només s'estimen a ells mateixos i pensen que poden viure en una torre de vidre, s'obliden que viuen en comunitat i que si no ens salvem totes ací no se salva ningú. Així que ni mitja lliçó de patriotisme, ni mitja lliçó del que significa estimar el teu país per part d'aquells que volen fer regals fiscals als rics, ni mitja lliçó. (*Alguns aplaudiments*.)

Perquè l'impost de patrimoni no va només, conseller Giró, de que Catalunya tinga 546 milions d'euros més en el proper pressupost; l'impost de patrimoni va sobre tot d'un país just i de que la justícia fiscal el que vol és que l'u per cent que més té contribueixi, col·labori, en sostindre el sistema de benestar. Un país just vol dir que tothom ha de posar el seu granet de sorra en funció de les seues possibilitats. Com diu aquella frase: «Cadascú segons les seues possibilitats i a cadascú segons les seues necessitats.» I ja els dic que si és per En Comú Podem, Catalunya no serà mai un paradís fiscal per als rics. No ho serà ara, però és que tampoc ho serà quan aconseguim un sistema de finançament que siga just.

En definitiva, president, vostè ja sabia tot això de Junts, i tot i així, doncs, aquí estem, amb aquest Govern que amb prou feines es pot dir Govern, i pendants del que

li dirà el senyor Batet i de si vostès entraran o no en els xantatges que li faça Junts. Perquè vostè es va presentar a la investidura interpellant al vuitanta per cent, després es va convertir en el president del cinquanta-dos per cent i va camí vostè de convertir-se en el president del vint-i-u per cent, que són els que l'han votat, perquè hi ha debats també que s'estan vivint en el país, que estan travessant el país, i que vostè no està dient ni paraula.

Què pensa vostè de la patronal, que està bloquejant la renovació de convenis per no actualitzar els salaris? Què en pensa, president? Què pensa de la proposta que ha fet Yolanda Díaz de limitar el preu de la cistella de la compra? S'ho miraran des de la barrera, com amb la rebaixa del transport públic –s'ho ha mirat des de la barrera fins que es va començar a aplicar–, o començaran a parlar amb supermercats i amb distribuïdores perquè siga possible? Per què el Govern de l'Estat ha aconseguit posar un topall de gas i, en canvi, vostès tot el que fan és anunciar, torne a dir-ho, per enèsima vegada l'energètica pública, que, a diferència, per exemple, de la de Barcelona, els catalans i les catalanes no podran abonar-s'hi? Per què?

Doncs el món viu un debat, i és un debat que alguns volen presentar com si fora un debat molt complicat, però és que en realitat és un debat molt senzill. I el debat és el següent: tots els governs –tots els governs– han de prendre una decisió, que és o limitar els beneficis de les grans empreses que estan especulant amb els preus obtenint beneficis extraordinaris, o bé continuen sent els salaris els que paguen l'encariment de la vida. Aquesta és la dicotomia.

I per això el veritable conflicte que hi ha a Catalunya no són els problemes entre Junts i Esquerra, el veritable conflicte que hi ha a Catalunya és si la inflació la paguen els beneficis o si la inflació la paguen els salaris. Aquest és el conflicte i vostè, president, n'ha de prendre partit.

Ha de prendre partit entre els interessos de la patronal i els interessos dels treballadors i les treballadores, o ha de prendre partit entre les propostes de Junts o el nou sentit comú progressista que s'està obrint pas. I per fer-ho no calen governs febles, no valen; calen governs forts, institucions fortes que planifiquen, que actuen i que donen seguretats en moments d'incertesa, no només que reparen mínimament els danys, com amb un bisturí i en una petita intervenció quirúrgica que en dos hores te'n vas a casa. No és aquest el plantejament.

Calen mesures valentes, cal planificar, cal invertir i, sobretot, cal desterrar definitivament el mantra de l'austeritat del que parla el conseller Giró quan diu: «Segurament a l'hivern ens haurem d'ajustar tots una mica el cinturó.» Doncs no, tots, no –tots, no. I davant del desordre global, l'únic que servirà és que les institucions planifiquem i posem ordre. I això no podrà passar mentre el Govern de la Generalitat siga un govern feble i que no tinga més rumb que arribar viu al Consell Executiu de la setmana següent. Aquesta és la situació.

I jo, en aquest faristol, més d'una vegada he dit que el Govern necessita canviar el rumb; però és que ara mateix ja no estem ni tan sols en aquest escenari. El Govern no necessita canviar el rumb; el que necessita el Govern és rumb, sobretot si el que vol tindre són uns pressupostos per al 2023. Perquè els propers pressupostos seran els més decisius dels propers anys, perquè determinaran quina és la sortida que li donem a la crisi. I per això nosaltres no ens prenem la negociació dels pressupostos com una operació de màrqueting. Nosaltres seiem a negociar els pressupostos per donar una sortida progressista a la crisi, que pense en les majories, que faça front a la desigualtat i que ens ajude a avançar en la sobirania energètica, industrial i alimentària.

I amb això el que vull dir és que Catalunya no necessita qualssevol pressupostos. Aquí es parla de pressupostos, com si qualsevol pressupost ja anés bé. No. El que necessita Catalunya són uns pressupostos que siguen garantia de que la crisi no la paguen sempre els mateixos. I l'hi he dit en diverses ocasions, president: nosaltres no som socis de govern; nosaltres anem llei a llei, negociació a negociació. I nosaltres

no estem al Parlament per facilitar-li la vida al Govern. Nosaltres estem al Parlament per facilitar-li la vida a la gent.

Així que si busca xecs en blanc de cara a la negociació de pressupostos, ahí té el senyor Illa, que en més d'una ocasió ha dit i ha demostrat, doncs, que ell està disposat a facilitar-li la vida al Govern. Ho va demostrar amb la votació d'aquell decret, que per a mi és el decret de la vergonya, per fer front a la crisi derivada de la guerra d'Ucraïna i que senzillament estava pressupostat en 1 milió i mig d'euros. Per tant, si el que busca són xecs en blanc –si el que busca són xecs en blanc–, ahí té el senyor Illa; però nosaltres no hi entrarem.

Perquè, a més, vostè fa un any, en l'anterior debat de política general, va dir –i ho cite textualment–: «Venim a fer canvis profunds, a canviar inèrcies. Sabem què hem de fer i cap a on hem d'anar.» I no sé vostès què pensen, però jo crec que és increïble, com de ràpid i de malament ha envellit aquesta frase. Perquè si hi ha ara un consens a Catalunya és que aquest Govern no té rumb, és que aquest Govern no sap a on va. Però és que, a més a més, sembla que els hi haguem de recordar que vostès són un govern en minoria i, per tant, cal més humilitat i menys supèrbia, perquè jo crec que a aquestes alçades tothom ja s'ha adonat que vostès no fan; a vostès se'ls obliga a fer.

I, per tant, encarem la negociació de pressupostos amb ganes i amb la voluntat de fer propostes útils per protegir la ciutadania i per fer la transició ecològica. Però responem per nosaltres. Jo sé què farem nosaltres, què farem des d'En Comú Podem, però no sé què decidiran vostès fer. No sé quina voluntat tenen i quanta voluntat tenen per transformar veritablement el país i perquè a Catalunya hi haja pressupostos el 2023. Perquè jo no sé si deuen estar amb mi, però jo estic convençuda que Catalunya ha de deixar de ser un país dependent; dependent en indústria, dependent en energia i també dependent en alimentació. Per tant, hem de passar de la Catalunya de la dependència a la Catalunya potència, perquè tenim molt de potencial desaprofitat.

Jo crec que és per tirar-se les mans al cap que en tres anys –en tres anys– no s'ha posat ni un sol molí en aquest país –en tres anys. Jo crec que no és de sentit comú que, de tota l'energia que nosaltres consumim, només el deu per cent siga de fonts renovables. Però és que d'este deu per cent, el quinze per cent ve de fora. I sap què ha passat? Que Catalunya ha sigut un desert en renovables els últims deu anys. Qui ha governat els últims deu anys a Catalunya? Doncs vostès, els mateixos. Ara senzillament s'han canviat la presidència, però estan governant els mateixos que fa deu anys. Per tant, jo crec que és important que el Govern done una explicació.

I també, quan diem que Catalunya s'ha de convertir en una gran potència també vol dir recuperar capacitats que havien estat puntals de la nostra identitat. Necessitem que el nostre país torne a ser una potència industrial innovadora. Hem patit una deslocalització massiva que ens ha anat dessagnant, i per això és l'hora de canviar les tornes i de passar de la deslocalització a la relocalització. I ho hem de fer en sectors estratègics que ens acosten cap a la sobirania, també, en la producció. I de la mateixa manera, quan parlo de sobirania alimentària, no m'estic referint només a la capacitat que tenim com a consumidors per decidir què és el que mengem o què és el que comprem, sinó que també ens referim a la capacitat de decidir de la pagesia no només què cultivaran, sinó també l'accés a una terra fèrtil i sana, a l'aigua, una aigua neta i pública, a les llavors i a la biodiversitat. En definitiva, quan parlem de sobirania alimentària, també estem parlant de l'accés just i social a la terra davant dels especuladors que estan destruint el nostre territori i l'estan espoliant.

I això implica una nova relació entre les zones urbanes i les zones rurals. Les ciutats no poden continuar d'esquena al sector primari. La Catalunya rural no pot ser només un paisatge de cap de setmana amb entorns terciaritzats i que estiguen sotmeses al pèndol del turisme. En definitiva, què volem? Doncs volem que Cata-

lunya siga una potència sobirana energèticament, industrialment i també en matèria alimentària.

I només a tall d'exemple, sí que li avance alguna de les propostes; propostes que aniran, evidentment, a les propostes de resolució, però també propostes que volem negociar quan seguem a parlar dels pressupostos. Nosaltres, en matèria energètica, li proposem un pla que hem anomenat el Catalunya brilla. Estem parlant d'un pla massiu –pla massiu; no del dos per cent, com vostè diu– de plaques solars pels teulats de Catalunya, començant per les ciutats. Perquè si algú tenia algun dubte, jo crec que *Alcarràs* l'ha acabat de convèncer que no poden ser sempre les zones rurals les que acaben pagant el cost de la transició energètica, perquè tenim potencial per passar de ser l'economia del sol i la platja a l'economia del sol i les plaques.

I és per això que proposem un desplegament massiu de plaques solars a les zones urbanes a partir de quatre polítiques que per nosaltres són clau. La primera: sí, plaques solars portàtils; però volem que la Generalitat entregui plaques solars portàtils a totes les llars que tenen ingressos inferiors a 35.000 euros. I què plantejem per a les que tenen més de 35.000 euros l'any? Doncs deduccions fiscals. Aquest seria el primer punt. El segon: inversió directa en plaques solars als terrats dels edificis, les comunitats de veïns, però també hem d'aprofitar tots aquells complexos esportius que tenen territori, que tenen espai, perquè necessitem que el 2,5 per cent de Catalunya al final estiga cobert d'energies renovables; si no, no assolirem els objectius que necessitem i a què ens obliga també la Unió Europea. Per tant, hem d'aprofitar-ho tot, i també volem que els centres, els complexos esportius, doncs, hi col·laborin. Perquè, a més a més, això implica una rebaixa en la factura, i hi ha algunes entitats que ja no poden més, no arriben a final de mes i no estan podent assumir el cost de la factura.

En tercer lloc, parlem d'instal·lació de plaques solars a tots els edificis públics. Sembla que aquí vostès sí que s'hi posen. I ajuts directes per a la instal·lació de plaques solars per a les petites i les mitjanes empreses. I vostè ha dit: tenim un territori complex a l'hora de les renovables, i per això segurament aquests deu anys no hem fet res. Bé. Jo crec que hem de començar a parlar de compensacions, perquè, és cert, hi ha territoris on és difícil, on se troben reticències a l'hora de posar renovables. Però és que les necessitem sí o sí. Es tracta d'abaixar la factura de la llum, però també es tracta d'avançar cap a la sobirania. Per tant, comencem a parlar també d'indemnitzacions, de compensacions, o jo ho he enfocaria més des del punt de vista dels avantatges.

Per tant, estem veient que necessitem accelerar. Necessitem fer-ho ja. I jo crec que ens hem de marcar un objectiu. I l'objectiu és que el 2030 el cent per cent de l'electricitat que consumim a Catalunya estiga produïda a Catalunya, president. Aquest és un objectiu, aquest és un compromís en el qual totes hauríem d'entrar, perquè no volem ser dependents de Putin, però és que tampoc volem ser dependents d'Algèria, ni dels Estats Units, ni de qualsevol altre potència internacional. Per tant, fem les coses i fem-les bé.

I acabe. Vostè ha dit: «En temps d'incertesa la ciutadania necessita certeses.» Doncs, president, li he de dir que, malauradament, ara mateix l'única certesa que té la ciutadania és que aquest Govern no té rumb, que vostès no estan transformant el país i que la fórmula d'Esquerra i Junts està esgotada. I la responsabilitat és seva. Així que nosaltres li posem propostes i el que li demanem és que estiga a l'altura de les necessitats del país. Vostè és el president i té la responsabilitat de que aquest Govern funcione.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats... Diputada Albiach i diputades i diputats d'En Comú Podem, crec que hi ha molts aspectes de la seva intervenció en els quals podem trobar camins d'acord; en d'altres en què hi ha profundes discrepàncies, però que hem de mirar de poder superar. Deixin-me, però, que comenci amb algunes objeccions importants de qüestions que ha formulat, no?

Aquest Govern ha col·laborat en que aquest Parlament pogués arribar a grans acords. En matèria lingüística, vull recordar que hi ha una llei aprovada, però hi ha un decret llei, i el decret llei el fa el Govern. Un decret llei que ha estat clau, també, conjuntament amb la llei. Per tant, crec que les coses s'han de dir com són, també. Que no estem parlant d'una llei; estem parlant de vuit lleis, tres de les quals a iniciativa del Govern: la llei del fons de compensació de riscos, llei de mesures, llei de pressupostos. I a la llei de mesures i llei de pressupostos, i també en el fons de compensació de riscos, vam comptar amb el seu suport, i així ho celebro.

Respecte a les mesures que he presentat aquest matí, vostès les consideren absolutament insuficients. Jo el que espero són les seves propostes –avui n'ha formulat algunes–, els recursos per poder-ho finançar i, per tant, el suport per poder millorar. Evidentment, són un primer paquet de mesures i evidentment que n'hauran de continuar de noves. Dir-ne «colador», jo crec que no es correspon amb mesures com, per exemple, el complement del cinquanta per cent al bo tèrmic que rebran les cent mil llars més vulnerables de Catalunya. Jo no ho menystindria, crec que no s'hauria de menystenir. Colador, com l'extensió de la T-jove fins als trenta anys, jo no ho diria; entre altres coses, perquè vostès ho han proposat i vostès no proposen *coladors*, entenc. Potser sí que ho converteixen en coladors quan aleshores ho acceptem nosaltres; però llavors, realment, els criteris de valoració són diferents.

Sobre mesures han fet unes propostes que m'agradaria comentar. Permetin-me que..., vaja, que quan ha dit que hem de parlar dels grans temes que es debaten a la societat i m'ha exposat les mesures de Yolanda Díaz, ho he trobat un pèl exagerat. Probablement, quan vas pel carrer no tothom està parlant cent per cent, tot el dia, de Yolanda Díaz. (*Veus de fons.*) Probablement. Miri, parlem de la cistella –parlem de la cistella. I ho dic, perquè grans anuncis són..., quan ens hem de mirar totes les derivades i la implementació, són més complicats de fer. I en els governs –i vostès tenen experiència de govern perquè fa set anys que governen a l'Ajuntament de Barcelona i perquè participen des del 2020 en el Govern de l'Estat–, aleshores, a l'hora d'implementar és una mica més complicat. Si fixem un topall –si fixem un topall– en els aliments als supermercats, com compensem els productors que ja estan cobrant per sota preu? Aquesta és una pregunta que hem de poder resoldre –que hem de poder resoldre, eh? És clar, vostès diran: «Doncs compensant amb subvenció amb recursos públics.» Molt bé. Per tant, aquesta és una pregunta que hem de poder respondre.

Diu: «El Govern de l'Estat ha fixat un topall al gas, i el Govern de la Generalitat, no.» Bé, perquè no som estat. Si fóssim estat ho haguéssim pogut fer. Perquè si haguéssim fixat aquí un topall del gas que no es podria implementar perquè no és la nostra competència, malauradament, vostès haurien estat els primers en denunciar que era un anunci sense substància.

I ha dit: «Fan mesures de bisturí.» I probablement ens agradaria fer mesures de molta més intensitat, però tenim també els àmbits de competència escassos i limitats que tenim. Que es poden fer millor? Probablement sí, i esperem les propostes realistes, finançables i implementables de tots els grups parlamentaris. Però avui hem presentat unes mesures. Són unes mesures ambicioses. Són unes mesures que en l'àmbit energètic avancen moltes de les propostes que han estat formulant.

Sobre educació..., i ho menciono especialment perquè vostè n'ha fet referència a la seva intervenció. Han fet una intervenció com si no hagués canviat re, com si 25.000 famílies aquest mes no hagin començat a veure com l'I2 és gratuït i que, per tant, facilitem l'accés a l'escola bressol, que és una etapa fonamental de la vida.

Sembla que no s'hagi fet res; que no s'hagin incrementat dotze mil places a la formació professional; que no haguem passat, en els darrers anys, d'una cobertura de beques del cinquanta al setanta per cent dels costos de menjador; que aquest és el primer any en què es desplega plenament el decret d'admissió, fruit del pacte contra la segregació. I hem elaborat un decret llei, precisament –diu: «No hi ha activitat legislativa»; però hi han decrets llei–, per poder detectar a P3 abans els alumnes que estan en situació de vulnerabilitat i no perdre tot aquest temps. I fer-ho, perquè ja en aquell moment en què les famílies opten i l'Administració intenta donar resposta a les famílies i ordenar-ho, al procés de preinscripció a l'escola, que determina molt –evidentment, és un pas molt important per a moltes famílies i és determinant en la vida dels infants–, aplicar criteris contra la segregació. Hem passat d'una detecció del set al disset per cent d'alumnes vulnerables, i això ha permès donar una millor resposta. Crec que és una política efectiva. Crec que no ho hem de menystenir com si no hagués passat re.

La reducció de ràtios. En un moment, com tots, en què els recursos econòmics són limitats, quan tens una rebaixa de la demanda en termes demogràfics haguéssim pogut optar per dir: «Mantenim les ràtios a vint-i-cinc a P3 i a primer d'ESO, i aquest estalvi» –perquè t'estalvies, necessites menys docents– «el dediquem a una altra cosa.» Però sabem que aquest és un element important de la qualitat educativa i, per tant, hem decidit fer-ho. I això té un cost d'oportunitat i han suposat recursos. I crec que estic obligat a reivindicar-ho.

Aquest juliol –i ho hem fet el juliol, perquè és quan hem pogut disposar dels recursos, i n'hem pogut disposar i ens hagués agradat poder-ne disposar abans– hem pogut renovar els educadors socials, els integradors socials, i tècnics d'educació infantil que es van incorporar a les escoles gràcies als fons covid; uns fons covid que no hem tingut aquest any. I vostè em diu: «La màxima responsabilitat del Govern és del president.» Sí, però les decisions del Govern central i la retirada dels fons covid –la no consolidació és una decisió del Govern central–..., crec que vostè també en tenen una part de responsabilitat. Però, malgrat això, hem renovat aquestes dotacions, que eren importants. I ens hagués agradat mantenir en la totalitat les dotacions en l'àmbit educatiu. Moltes es veuran compensades per la incorporació de docents que hi haurà gràcies a l'acord amb els sindicats. Però ens hagués agradat, evidentment, fer-ho en unes altres circumstàncies. Però fem política amb les eines que tenim i amb les que som capaços de construir i amb la que és possible construir.

En l'àmbit de la transició energètica, els estatuts de l'energètica pública, els estatuts que s'aprovaran properament, estableixen la possibilitat de la comercialització, però creiem que allà on podem fer més aportació –i, per tant, és on prioritzarem– és en l'àmbit de la generació d'energia i en l'àmbit també de potenciar l'autoconsum i de ser una eina al servei de les comunitats energètiques també, que permetran canalitzar una part d'aquests recursos als més vulnerables. Aquest és un projecte seriós. I és un projecte que també hem fet mirant experiències que en el seu moment s'han portat a terme i que jo crec que són susceptibles de millora.

Ha mencionat l'energètica pública de Barcelona. Evidentment que l'hem observat, però quan hem vist que l'electricitat que ven, a nivell de preu no és competitiva del tot, perquè en molts casos és més cara que les ofertes que fan les empreses privades, doncs això ens porta a pensar: «Bé, potser hem d'observar això...» Perquè estic convençut que quan l'Ajuntament de Barcelona impulsa l'energètica pública no ho fa per vendre l'energia més cara; ho fa perquè hi ha tota la voluntat de que sigui un instrument de canvi, com nosaltres. Aquí no jutgem les voluntats. Intentem que els resultats siguin millors a partir de l'aprenentatge. I probablement, si no hagués existit aquesta experiència, potser hauríem comès també aquest error o haguéssim caigut també en aquestes..., en el que ha provocat que sigui així. Per tant, estudiem-ho. Per tant, mirem-ho. Podem ser més eficaços en l'àmbit de generació d'energia? Podem fer que allà on no arriba el mercat intentem que hi arribin les administracions?

O allà on no arriba el mercat amb preus competitiu i justos, intentem cobrir, com a mínim, aquestes fallades de mercat. Crec que és el camí possible –crec que és el camí possible–, i crec que és el que estem fent.

En l'àmbit de renovables, ho hem dit aquí, s'ha discutit molt i tots diem –tots ho diem– que s'han d'accelerar les renovables, però tots sabem, quan anem pel territori, que hi ha territoris molt castigats i algú ha de prendre les decisions. I les decisions les pren aquest Govern. I les prendrem a través del pla territorial sectorial de renovables. I això vol dir assumir els costos. Perquè, ara que s'acosten municipals, al Parlament es diu una cosa i en els municipis se'n diu una altra. I en això jo crec que també hem de ser molt més curosos. I és així. I, per tant, hem d'intentar saber i ser conscients que aquesta és una qüestió que no és fàcil, que és complexa, però que tots tenim la voluntat d'avançar cap aquí i posar-hi el màxim d'implicació.

Una de les mesures que he denunciat aquest matí és precisament el reforç de tota l'àrea tècnica per a les tramitacions. I sabem... I abans hi ha fet referència el senyor Illa; feia referència a les tramitacions que s'allarguen, parlava de les llicències d'obres dels ajuntaments. Però també en aquest àmbit, amb l'augment que hi ha hagut en l'àmbit de demanda d'instal·lació de parcs solars i de parcs fotovoltaics, s'ha produït un increment d'activitat que necessita reforçar el personal. I una de les mesures serà aquesta, evidentment, per reduir a sis mesos com a màxim per al que són els projectes de fins a cinc megawatts de potència.

Ha parlat de compensacions, dels avantatges de..., que el territori que fa el sacrifici pugui veure'n un benefici. Per això vam prendre dues mesures en el decret llei. Una és incorporar la possibilitat d'aquests avantatges i que estigui en el projecte. Dos, l'obligatorietat d'oferir el vint per cent de participació al que és, doncs, la ciutadania de la zona. I crec que això és bo, perquè tindran capacitat d'incidència en el projecte.

Per tant, crec que en aquest sentit estem avançant. Hem avançat en totes les tramitacions. Quan es ve d'uns anys de molta, en aquest sentit..., no diria inactivitat, sinó d'unes circumstàncies que han produït que no s'hagin tramitat projectes, accelerar-ho no es fa d'un dia per l'altre, però realment hem passat de trenta a més de 1.500 megawatts de potència en exposició pública, per tant, que han culminat ja bona part de tot el procediment.

Per tant, estem treballant en aquest sentit. Tot és susceptible de millora, però crec que els canvis que s'han produït es veuen, i que només el que és la defensa d'una posició política legítima i, a més, amb tot el cicle que ve l'any vinent, doncs, fa que no es pugui reconèixer d'aquesta manera. Però s'ha produït.

Ha fet referència a l'acord de claredat. Aquesta és una proposta honesta i sincera. I m'ha recordat... Sí, Xavier Domènech va fer una proposta similar. (*Veus de fons.*) Doncs, escolti'm, amb més raó l'han de rebre bé –amb més raó l'han de rebre bé. I amb les circumstàncies... (*Remor de veus.*) Un moment, un moment. I amb les circumstàncies de cada moment i amb projectes que són més possibles o no.

Les circumstàncies del 2018 respecte d'ara eren diferents. I, per tant, jo faig aquesta proposta. És una proposta honesta i sincera. No m'importa que hi hagi propostes que algú, en algun aspecte, siguin iguals o no... El conseller Torrent, quan era president del Parlament, va fer una proposta similar, també, l'any 2018. Per tant, jo, en aquest sentit, no tinc problema amb que sigui una proposta compartida, perquè ha de ser de tothom.

Però jo celebri, vaja, que posin la seva disponibilitat de parlar-ne, celebri que ho vegin bé. Crec que hem de definir-ho entre tots, també. Aquest és un projecte i una proposta que han de ser col·lectius, i crec que els hem de poder defensar arreu. I com que és una proposta honesta i sincera, demano que, quan es defensa, la puguem defensar a tot arreu. I la seva participació és molt important, perquè, si vostès també ho agafen d'aquesta forma honesta i sincera, ho defensaran també en el marc del Govern de l'Estat. I si això passa, serà un gran pas endavant. Per tant, crec que aquí hi

ha un plus de responsabilitat que em provoca que els hi allargui encara més la mà, a la proposta.

Sí que no puc estar d'acord amb tota la part que ha dedicat al Govern, i especialment als dos partits socis. No entraré en un joc per afavorir el que poden ser diferents visions que puguin tenir els partits que donen suport al Govern. Jo vull un govern estable. Vull un govern que sigui estable per portar a terme les transformacions, que pugui portar a terme també totes les actuacions per a la resolució del conflicte polític, perquè necessitem unes institucions fortes, que és el que permet que es portin a terme polítiques públiques eficaces. I, per tant, entenc el joc parlamentari, però aquí, doncs, no entraré a contestar-li.

En tot cas, sí que li faré un apunt, i és que, al final, la representació parlamentària que hi ha aquí és el que ha votat la gent, i és molt important la representació que té tothom i tots l'hem de tenir en compte, fonamentalment entre els partits democràtics. N'hi han uns que, evidentment, jo crec que no hi hem d'anar a pactar res, però, de les forces democràtiques..., crec que hem de tenir en compte també la confiança que els hi dona la ciutadania, i no s'ha de menystenir cap partit, i hauré de ser capaços de generar consensos entre tots.

En l'àmbit de pressupostos. Ha dit... Em quedo amb una paraula. M'ho he apuntat, eh?; per tant... Crec que no ho he apuntat malament. Diu: «Ho encarem amb ganes», en el sentit de voluntat, ambició, ganes de proposta... Endavant, treballem-ho. Crec que la valoració que tenim de l'any passat, de l'acord de pressupostos, és una valoració positiva —és una valoració positiva. Els miro; no em diuen que no, però somriuen per sota el nas. Per tant, no em diuen que no; perquè no poden dir que sí, però saben que és una valoració positiva. L'acord de pressupostos s'ha complert, l'acord de pressupostos ha permès avançar. Ens ha permès avançar totes les polítiques. Ja ho sé, que no em donaran la raó mai al cent per cent, però han d'admetre que va ser un bon acord, ens ha permès avançar. Jo crec que aquest any hem de seguir treballant en aquest sentit.

I, finalment, dos aspectes que ha mencionat de projecte de futur: indústria i alimentació. I aquí voldria aprofitar per explicar algunes de les actuacions que estem fent en aquests àmbits.

En l'àmbit alimentari, Catalunya té tots els elements per convertir-se en una potència si aposta pel valor i no pel volum, i, evidentment, en mercats globalitzats que no són mercats purament tancats. No podem pensar en un model de mercats en el que la importació i l'exportació desapareixen, hauran de ser-hi presents. Nosaltres podem ser molt competitius com a país.

Tenim una varietat de climes, una varietat geogràfica i, sobretot, una qualitat de productes excel·lent. Hem de millorar moltes fases. Hem de millorar en l'àmbit de la distribució, hem d'augmentar la productivitat, hem d'introduir-hi més tecnologia, això necessita suport. Hem de garantir el relleu generacional. I, com sempre, suport a les iniciatives col·lectives, al cooperativisme: al que són, per exemple, instruments com el Banc de Terres, al que són instruments per afavorir, com deia abans, el relleu generacional. Crec que és un camí que tenim traçat.

Hem pogut donar resposta a unes necessitats del sector en moments molt complicats que se seguiran reproduint. Avui no ha sortit molt, en aquest debat, però fenòmens meteorològics de molta intensitat, malauradament, se seguiran repetint; en bona part, conseqüència del canvi climàtic, i, en d'altres, perquè n'hem tingut al llarg de la història.

Hem donat una resposta a totes les gelades que van haver-hi, que van afectar la fruita de pinyol, especialment a les comarques de Lleida, que es van produir durant la primera setmana d'abril, última setmana de maig, i que van provocar realment que estigués en risc el setanta per cent de l'agroindústria fruitera de les terres de Lleida. Hi hem donat resposta. Hi va donar resposta el Departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, amb el suport del Departament d'Empresa,

treballant conjuntament, i gràcies a la resta de departaments hem accelerat tots els tràmits. I s'hi ha donat una resposta d'acord amb el treball del sector. I haurem de ser capaços també de treballar, de tenir unes capacitats de resposta molt més grans davant de fenòmens meteorològics molt adversos, molt intensos, que afectaran especialment el sector primari.

En l'àmbit de l'alimentació, tenim una cadena de valor extraordinària, que va des del productor fins a la gastronomia d'alta qualitat, i entremig hi ha una quantitat d'agents econòmics, d'indústria, d'artesans, de productors, de talent, de centres d'investigació, que hem de seguir potenciant, i hi estem plenament compromesos.

I, en l'àmbit de la indústria, no només hi ha un pacte nacional per a la indústria, que, evidentment, ha tingut el seu esforç. Per tant, no és un pacte de bones intencions i prou, és un pacte amb mesures que preveu fins a un total de 3.200 milions comptant els fons europeus –2.800 milions sense comptar-los–, polítiques que d'ara fins al 2025 aniran destinades a les polítiques industrials.

Hem de reindustrialitzar Catalunya, ho he dit aquest matí. Aquesta reindustrialització ha de ser verda; ha de ser, per tant, sostenible; digital, per tant, apostar per les indústries d'alta tecnologia i per la digitalització de tots els processos productius i de venda, i ha de generar llocs de treball dignes. És possible fer-ho. És possible passar del vint per cent actual del PIB –dinou, vint per cent actual del PIB– de la indústria al vint-i-dos per cent el 2025 i al vint-i-cinc per cent el 2030. Ho podem fer. Tenim una situació en què hi han oportunitats, i n'hi ha mostres.

Una mostra és, doncs, la inversió, que va estar treballant el conseller Torrent, d'Illin. És la inversió més important en matèria de nova implantació industrial dels últims vint anys a Catalunya, una inversió de 600 milions d'euros. No ha estat fàcil. Hem hagut de posar d'acord..., hi ha hagut un treball amb l'Ajuntament de Mont-roig del Camp, també; hi ha hagut un treball amb tota la part energètica, amb tot l'entorn i amb totes les administracions, i s'ha aconseguit això. N'és una mostra, però cada setmana anem anunciant noves inversions. Catalunya està recuperant un pols industrial. Per tant, veient que ara el vent pot ser una mica favorable, hi hem de posar tota la vela i polítiques industrials, en aquest àmbit.

Per fer això necessitem estabilitat a les institucions i instruments preparats, i els instruments són un pressupost. Jo celebri la seva voluntat i ambició i exigència alhora respecte al pressupost. I, en aquest sentit, doncs, posem-nos a treballar.

Moltes gràcies, senyora diputada.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, president. A continuació, per a la rèplica, té la paraula la senyora Jéssica Albiach, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

D'acord. Com que ha anat tocant molts temes..., intentaré arribar a tot, però el meu temps és limitat. Començaré responent per què crec –i n'estic convençuda– que el Govern no té rumb, perquè jo crec que és una afirmació forta que vostè no comparteix, i jo ara li explicaré per què. Doncs jo crec que el Govern no té rumb perquè, tal com ho vivim nosaltres –i, a més, es constata cada vegada que tenim una negociació de pressupostos–, són vostès un conglomerat de departaments que no tenen prioritats compartides i que cadascú agrana cap al seu costat, però no n'hi ha un tronc comú de prioritats compartides.

Per què també crec que el Govern no té rumb? Doncs perquè no pot ser que vostè vaja de progressista i no es tire les mans al cap, perquè en el discurs d'aquest matí ha sigut molt molt molt tebi davant la pujada d'interessos del Banc Central Europeu. És una autèntica barbaritat. Serà un desastre i, a més, és ineficaç, president. És que això suposarà més pobresa per a la ciutadania, per a tot Europa i també per a Catalunya. Per tant, no entenc el discurs tebi i que després vostè vaja de progressista. És que no

s'entén. No s'entén, perquè la crisi d'inflació que estem patint ara no ve pel sobreescalfament de l'economia; ve perquè n'hi ha una guerra que ha generat o ha agreujat una crisi energètica que ha generat una crisi econòmica i una crisi social. I, a més a més, n'hi ha uns quants que lo que volen és «ferrar-se» tenint com a excusa la guerra i la crisi. Per tant, jo crec que no té rumb perquè no es pot estar en el plat i en les tallades alhora.

Jo crec que aquest Govern tampoc té rumb perquè no pot ser que vostès vulguin millores per al Govern central i que moltes vegades ens trobem amb que, en lloc de, vostès, estar pressionant el Partit Socialista, el seu portaveu al Congrés estiga més obsessionat en xocar amb la vicepresidenta Yolanda Díaz. Jo crec que és que no s'aguanta per enlloc. Però és que tampoc té rumb perquè a cada debat de política general, a cada reunió de la taula del diàleg, a cada decisió important que ha de fer i ha de prendre aquest Govern, tenim un govern que penja d'un fil –cada vegada, cada vegada. Per tant, em reafirme: aquest Govern no té rumb.

Més temes. Vostè diu: «No m'ho dirà –no m'ho dirà–, però la valoració de l'acord de pressupostos és positiva.» Doncs mire, la veritat, jo ara mateix no n'estic massa satisfeta. Tindrem una tercera reunió de l'acord de seguiment a l'octubre. Tenen vostès un mes, perquè, si volen, la convoquem a final de mes, però ja li puc dir que nosaltres, quan vam sortir de la segona reunió del seguiment de pacte de pressupostos, vam ser molt diplomàtics –molt diplomàtics; no «diplomàtics», «molt diplomàtics». I vam dir: «Bé, n'hi ha un compliment desigual. Bé, esperem a veure què passa d'aquí a un mes i què es compleix i què no es compleix.» Si m'ho pregunta ara: no, no n'estic massa satisfeta. Per tant, vull ser prudent, vull esperar i vull veure què s'avança d'aquí a un mes.

Sobre el decret que va fer el Govern per a la immersió lingüística, home, si no el votem nosaltres, no surt. Però és que, a més, recordem que aquest decret també va ser una espècie de premi de consolació perquè cert partit tornés a l'acord.

Si parlem de la cistella de la compra, sí, jo sí que crec que és un debat que està al carrer, perquè la gent necessita omplir les seues neveres. Com s'hauria de fer? Doncs, fàcil: en lloc de criticar-ho, en lloc de posar-se de perfil, complint amb la llei de la cadena alimentària i no pagant menys als productors, retallant els beneficis de les grans distribuïdores. Si n'hi han alguns beneficiats en aquesta crisi són la banca, les energètiques i les distribuïdores, que estan apujant els preus per damunt de la inflació. Per tant, clar que n'hi ha manera de fer-ho. I, de fet, no faré propaganda i no diré qui, però és que ja n'hi ha una cadena catalana que ha començat a aplicar-ho. Per tant, nosaltres el que li demanem és que, en lloc de posar-se de perfil, vostè també parli amb distribuïdores i supermercats, perquè la gent li ho agrairà.

Sobre el tema educatiu, l'I2, sí, això és un acord de pressupostos. Les beques menjador? També, és un acord dels pressupostos. Per tant, li demane, president, de veritat, menys discursos triomfalistes, perquè veurem com s'acaba aplicant al gener l'acord que han signat vostès amb els sindicats educatius. I espere que se pugui aplicar –espere que se pugui aplicar–, però veurem, perquè no serà gens fàcil.

L'energètica de Barcelona. Diuen vostès: «Oferta el preu més alt que algunes de les privades», per dir-ho així. Bé, però és que resulta que, com no té cap interès en fer beneficis, te truca –ho dic per pròpia experiència–, te diu com pots ajustar la teua potència i acabes pagant menys que quan estàs amb Endesa, per dir alguna cosa, d'acord? (*Veus de fons.*) Sí que és veritat; és veritat, perquè ho he fet. *Chimpún.* (*L'oradorariu. Rialles*) A estes hores...

Renovables. El decret de renovables el van aprovar amb nosaltres; per tant, sabem, les renovables i el decret de renovables, en què consisteixen. N'hi ha territoris castigats? Sí, Terra Alta, per exemple. No pot ser que Terres de l'Ebre estiga castigat i siga tractat com si fora el pati de darrere de Catalunya. Per tant, s'ha de diversificar, s'ha d'equilibrar. I de dobles discursos..., a nosaltres no ens mire. Potser, quan parlem de dobles discursos en renovables, han de mirar més els seus socis de govern

que no a nosaltres, que sempre –sempre– hem fet la defensa de les energies renovables. De tota manera, veurem també quina és la seua aposta i com de seriosament van amb les renovables en la negociació de pressupostos.

Pacte de claredat. No em demane que ho agafe de manera sincera i honesta, president: és que és la nostra proposta, és que està al programa electoral amb el qual nosaltres ens vam presentar a les eleccions. Per tant, no és el meu grup ni a mi a qui ha de convèncer. És una proposta que portem cinc anys treballant; de fet, tenim una llei de claredat, fins i tot, redactada. No em posaré a valorar la seua falta d'originalitat, però sí que li diré –i li ho he dit abans– que els acords no es decreten, no s'anuncien des del faristol; la manera de fer política és negociant, és dialogant i és acordant. No es pot negociar a cop de faristol.

I acabe, i, a més, vull fer-ho amb una reflexió, una reflexió una mica per dalt, després d'aquesta jornada intensa que estem vivint. Jo crec que cal bona política. I la bona política és útil. La bona política és la que salva vides. La bona política és la que dona igualtat d'oportunitats. La bona política és la que cuida de les persones i cuida del planeta, i això també vol dir fer justícia climàtica. La bona política redistribueix riquesa i elimina privilegis. La bona política entén que les ciutats no poden viure d'esquenes a les zones rurals i que la gestió dels béns comuns ha de ser pública. La bona política eixampla drets i no els retalla a ningú, vinga d'on vinga. La bona política és antiracista. I, sobretot, la bona política posa ordre en el desordre neoliberal. I –també important– no només atén les pors i les angoixes de la ciutadania; també respon als seus anhels i a les seues esperances.

Catalunya és un gran país i mereixem avançar, i això es fa amb transformacions. Senyor Aragonès, vostè és el president, vostè és el màxim responsable de que aquest Govern funcione. Així que li ho demane si us plau: faça que el Govern funcione, perquè estem en una situació molt difícil i no pot ser que sempre estiguem penjant d'un fil. Els catalans i les catalanes mereixem un futur, mereixem vida, mereixem oportunitats i mereixem avançar.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados... Señor *president*, bueno, primero, casi le agradecería que usted haya dado tanto juego en este debate, porque la situación de su Gobierno, la división, los reproches por la inactividad que usted seguramente esperaba oír, pues, los ha afrontado con valentía, y aquí está, replicando uno por uno a todos y cada uno de los presidentes de grupo; por lo tanto... No siempre se hace. Los debates de política general no suelen ser muy floridos, y yo le agradezco a usted que haya tenido por lo menos esta valentía.

Mire, en tiempos como los que corren, sí que yo creo que la principal preocupación de la ciudadanía es la economía, porque de la economía deriva todo. La economía es la premisa básica para dar a las personas una vida digna, con suficiencia económica y sin privaciones, una salud pública, una educación, una seguridad, una justicia... Por tanto, de todo aquello que hablemos, tenemos que remitirnos forzosamente a la economía. Y estamos en un contexto de grave crisis global que afecta a las finanzas públicas, a las empresas, a las familias. Necesitamos un gobierno que sea consciente de ello –usted se ha referido a ello, a esta crisis global– y aplicar las recetas apropiadas para el crecimiento. Sobre esto, yo ya dudo que usted esté en disposición de aplicarlas.

Lamentablemente, en Cataluña hay un tema desde hace años que es ajeno a lo que importa a la ciudadanía, que es el estado de bienestar, y que traen ustedes tam-

bién a todos los debates, y que lo ha hecho hoy también, que es esa quiebra de la convivencia, esa ruptura antidemocrática con España que ustedes pretenden llevar a cabo sin ningún tipo de apoyo legislativo internacional ni tampoco nacional. Y su Gobierno lo encabeza; otra vez, un gobierno más encabeza este proyecto rupturista y agrupa bajo su paraguas a todos los apoyos que tienen, que van desde la izquierda antisistema hasta, pues, la ultraderecha hispanófoba. También alianza, si se terciara, con partidos y líderes ultras de toda Europa. Hoy no podemos hacer un debate de política general en Cataluña sin referirnos a esa gran preocupación para muchos catalanes.

El *procés* distrae de lo esencial, lastra nuestro desarrollo, divide a la sociedad, hace aflorar lo peor de algunos individuos –el supremacismo, la hispanofobia, el extremismo, el odio–, esos males que anidan larvados en el cerebro humano y que despiertan esos movimientos políticos que promueven ideas divisorias y tratan de imponerlas sin respetar las reglas del juego democrático ni el pluralismo de las sociedades del siglo XXI. Y en Cataluña, además de un movimiento político pernicioso y con graves carencias democráticas, es un formidable negocio, un *modus vivendi* para algunos, y, además, una formidable coartada populista para echar a España la culpa de la propia ineficiencia al frente del Gobierno.

Por tanto, difícilmente podremos hablar de enseñanza, justicia, seguridad, economía..., sin referirnos a esa obsesión rupturista que usted nos ha vuelto a traer hoy aquí, y que lastra las posibilidades de avanzar realmente en cualquier materia y hace a Cataluña desaprovechar sus oportunidades, que, pese a todo, tiene nuestra tierra, con sus grandísimos recursos y sus personas tan preparadas.

Y tengo que referirme muy brevemente a su malabarismo estrella de hoy, que es el acuerdo de claridad a la canadiense. La ley de claridad, señor Aragonès, primero, a ver, parte de un dictamen del Tribunal Supremo canadiense, que viene a ser el tribunal constitucional de allí. Por tanto, primera cuestión, se hace avalado por quien debe avalarlo en Canadá. Y le diré que Stéphane Dion, el padre de la ley, vino a Barcelona y nos estuvo explicando que ellos en Canadá no tenían un artículo 2 como el nuestro de la Constitución española que consagrara la indivisible unidad de la nación, y que, por lo tanto, lo que hace esa ley de claridad es llenar un vacío que ellos tienen en su constitución y que otras constituciones, modernas y democráticas –como la de España, la de Francia, la de Italia, la de Alemania, la de Estados Unidos– sí que tienen, tienen esa cautela. Y ellos no la tienen en la Constitución y, por tanto, tuvieron que inventarse, para aplacar a los pesados que estaban convocando referéndums que no llegaban a ningún sitio..., sacaron la ley de claridad y ya no hubo más referéndums, ¿sabe? Entonces...

Además, hay otra cosa (*l'orador riu*) que también me..., yo no sé si ustedes tienen... A veces parece que en el *procés* sus asesores jurídicos, no sé, se chupan un poco el dedo. Les gusta más..., tienen una..., creen que sus deseos son la realidad. Pero esa ley de claridad del Quebec lo que dice es que, si el Canadá es divisible, el Quebec es divisible.

Y entonces nosotros para nada hacemos caso de estas cosas y estos inventos, porque aquí no cabe, porque precisaría la modificación constitucional del artículo 2. Y, por tanto, aquí no hay ley que valga que pueda autorizar que se decida desde una parte de España lo que corresponde decidir desde todas las partes de España. Pero, si se diese el caso ese, también le digo que a lo mejor Cataluña, igual que estos ahora están haciendo una cosa para liberar Girona o no sé qué..., pues a lo mejor el área metropolitana, el Baix Llobregat y tal, y eso de Tabarnia, que le debe sonar, a lo mejor..., bueno, pues es un tema. Pero, bueno, yo creo que no es serio, como no es seria la propuesta esta de la ley de claridad.

Y hablemos de economía: los ciudadanos tienen que afrontar, angustiados, un entorno inflacionista, con la cesta de la compra disparada, las hipotecas y los alquileres al alza... Las familias que viven de su trabajo, muchas veces con empleos pre-

carios y sueldos medios o bajos, cada vez tienen más dificultades para llegar a fin de mes. Pese a todo lo que nos separa, cuando yo le hablo ahora del diagnóstico de la economía y las soluciones que para nosotros tendría, se lo hago desde la conciencia de que Ciutadans quiere ayudar. Ciutadans quiere que el rumbo de la economía catalana sea el correcto, el bueno, que nosotros podamos salir de esta crisis. Y, por tanto, yo lo voy a proponer aquí –nosotros, nuestro grupo lo propondremos, lo votaremos aquí en el Parlament–, pero, en cualquier caso, yo ya le adelanto que muchas de estas medidas que nosotros creemos que reactivarían la economía, pues, nos gustaría discutir las en su momento con el señor Giró, por medio de nuestro portavoz económico, el señor Nacho Martín Blanco.

Miren, nosotros proponemos tres tipos de medidas. Una, que la Generalitat se audite, optimice su actividad y abarate su coste. Estamos pidiendo sacrificios a los ciudadanos, pero la Generalitat lleva allí anquilosada cuarenta años sin que nadie revise sus procedimientos, su rentabilidad –por decirlo así– para la sociedad. Otra, una reforma fiscal profunda. Y la tercera, empezar a crear un entorno favorable para las personas, los autónomos y las empresas.

Nunca ningún gobierno de la Generalitat ha querido hacer nada de esto, empezar a hacer una auditoría de las duplicidades que tenemos, de los chiringuitos ineficaces, de los grandes costos que podemos tener en algunas partes de la Administración. A nosotros nos parece que ha llegado el momento de hacerlo. Tenemos 1.000 millones en gastos superfluos, propaganda y sueldazos que deberían dedicarse a los ámbitos que necesitan recursos –especialmente a impulsar la economía, la sanidad y la educación.

Y le diré, a título de ejemplo, algunos de estos organismos públicos para nosotros sobredimensionados o directamente innecesarios en los que ustedes invierten ingentes cantidades de dinero en detrimento del estado del bienestar: el CTTI, con un presupuesto inexplicable y sin parangón en otras comunidades autónomas, absolutamente desproporcionado; el Diplocat, con unas embajadas que brillan por la opacidad de sus actividades, de sus verdaderos objetivos, de la agenda de sus miembros y de los beneficios para los catalanes, más allá de ser una telaraña ilegal del *procés* al servicio de Puigdemont, vía la *consellera* Alsina –a quien no veo por aquí.

TV3 y la «corpo», que tienen... Mire, usted ha anunciado a bombo y platillo este escudo social de 300 millones; bueno, es poco menos de lo que se llevan TV3 y la «corpo», 254 millones, si no estoy mal fijado. El Cescat, la Oficina de Derechos Civiles y Políticos, el comisionado del despliegue del autogobierno, el Consell Nacional de la Joventut, la agencia catalana del ciberespacio..., pam, pam, pam, y así... Por no hablar de subvenciones a personas y entidades que no están justificadas, como, por ejemplo, sus amigos de Plataforma per la Llengua, las oficinas de sus colegas los expresidentes...

Ni que decir tiene que, en lo que de nosotros pueda depender, todos esos gastos que se hacen en estos organismos superfluos irían a sanidad, a educación, a servicios sociales, a ayudas a los autónomos y al impulso de nuestras empresas.

Y me voy a referir a sus 300 millones del *escut social*. Aquí ya se ha dicho que es insuficiente. Yo estoy de acuerdo en eso. También creo que menos da una piedra. Está bien que usted aquí haya hecho el gesto por lo menos de poner un dinero sobre la mesa, o al menos anunciarlo –ya veremos si lo ponen.

Están muy bien, además, creo, varias de las cosas que ustedes han abordado: el transporte y el alquiler de los jóvenes, el bono social térmico, la implantación de sistemas de producción de energía renovable; pero, oiga, ni son todas las necesidades que tienen los ciudadanos ni lo que ustedes prevén lo consideramos suficiente. Ustedes han previsto un gasto adicional de 3.000 millones en estos presupuestos, y para ello han subido los impuestos, han aumentado la deuda y cuentan con fondos europeos, porque lo cierto es que la Generalitat no tiene dinero. Está claro, estamos absolutamente endeudados después de años de gestión nacionalista. Ustedes, por tanto,

piensan gastar 3.000 millones más, pero en el *escut social* invierten 300 millones, el diez por ciento de ese esfuerzo. Y el resto, ¿dónde va? Los 2.700 restantes, ¿dónde van? Si a la ciudadanía le llegan las migajas, ¿el resto en qué se va, señor Aragonès?

Pues precisamente de eso va la propuesta de Ciutadans: de que nosotros sepamos –todos sepamos, los catalanes sepan– a dónde va el dinero, se optimice la gestión, desaparezcan los gastos superfluos y los impuestos reviertan realmente en la sociedad, y no en el mantenimiento de estructuras inútiles. Y este reproche se lo hacemos muy repetidamente, ¿eh?, lo del nido de enchufados, los cargos con sueldazos... Cojan ya el toro por los cuernos y atrévanse –y esto se lo diremos al señor Giró–, asuman ustedes algo: para tener un apoyo en el tema económico, ustedes tienen que demostrar que no todo el sufrimiento se lo derivan a los ciudadanos. Y que también la Generalitat y sus tentáculos y su elefantiásica forma difusa, pues..., realmente, estamos pagando lo que debemos pagar.

Mire, usted en dos horas no ha dicho nada parecido, y, por tanto, nosotros, entre las cosas que vamos a pedir..., es: una auditoría de la Administración; reorganizar los recursos humanos, los altos cargos y sus sueldos; que se controle mejor la contratación pública –ahí veo a la señora Laura Borràs...–; utilidad en las subvenciones –ningún tipo de evaluación en las políticas; ustedes no tienen evaluación de sus políticas, no saben el retorno social del dinero que gastan–, y acometer una simplificación administrativa –digitalización y modernización– que disminuya el coste y aumente la eficiencia.

Nosotros podemos tener flexibilidad en la tramitación presupuestaria si se asumen sacrificios de este tipo. Hay que reformar la fiscalidad. Hay que aflojar la presión impositiva sobre los catalanes, que son los ciudadanos que más impuestos pagan de toda España. Hay que actuar sobre el IRPF, que tiene la tarifa más alta para la clase media y trabajadora. Usted aquí antes criticaba esos impuestos para las grandes fortunas, etcétera, pero si usted está grabando a las rentas medias y bajas, si estamos grabando... Tenemos que reducir los tipos impositivos del IRPF para los tramos inferiores a 33.000 euros anuales, que son precisamente clases medias y trabajadoras.

Deflactar los tramos de la tarifa del IRPF para ayudar en la lucha contra la inflación. Deducciones extraordinarias, que creo que de esto sí que usted ha comentado algo... Ah, no, pero lo ha hecho para los libros, no para la subida de las hipotecas. Efectivamente, pues, para la subida de las hipotecas. Los libros de texto, por cierto, cien euros, dicen ustedes..., son trescientos para cada niño, por familia, y nosotros hemos propuesto en reiteradas ocasiones la gratuidad de los libros de texto. Es esto donde nos gustaría... (*Remor de veus.*) Sí, trescientos, pero, oiga, cuántas cosas más afectan al día a día de las familias... Supriman sus impuestos propios.

Y luego, oiga, hay una cosa que está mandada: para mejorar la economía catalana tenemos que mejorar las relaciones con el resto de España. Usted, cuando ha hablado también de sus alianzas y tal, me ha hecho gracia, porque ha hablado de Valencia y de Baleares, o sea, el imaginario *Països Catalans*. Oiga, ¿y Aragón –y Aragón–, de donde vienen, además...? No sé, creo que en alguna ocasión se había comentado que tenía usted familia de Aragón, pero quizá me equivoco por el apellido y se me han cruzado los cables. (*Veus de fons.*) Sí, vale. (*Rialles.*)

Pues Aragón es nuestro primer... (*Remor de veus.*) Sí, sí. Bueno, pues Aragón es la comunidad autónoma con la que tenemos más intercambio comercial. Pero, claro, como no está en el imaginario *dels Països Catalans*, pues, parece que vamos modelando..., hasta la economía la modelamos al impulso de esas ideas que tienen ustedes, y no de crear riqueza.

Hay que dejar de perder oportunidades en las inversiones: la Agencia Europea del Medicamento, los Juegos Olímpicos de Invierno, la fábrica de baterías, la ampliación del aeropuerto de Barcelona, la inversión en Tarragona del Hard Rock Cafe.

Siempre estamos, digamos, obedeciendo los dictados de esos aliados que tiene usted, que abogan por el decrecimiento económico.

Los empresarios catalanes son gente muy preparada, que ha sabido crear un tejido económico potente y duradero, muy capaces de competir en un mundo globalizado. Yo creo que deberían ustedes escucharlos un poco; acercarse a ellos y escuchar menos a la CUP y a los comunes.

Para mejorar también la economía, oiga, yo lamento decirlo, porque parece que... Ya le he dicho..., es que al final el *procés* se mete en todo, y se mete en nuestra economía. En un territorio que da golpes de estado, donde el Gobierno de la comunidad acaba en la cárcel, se promueven disturbios y desobediencia desde el poder, hay facciones fanáticas de partidos que prefieren la confrontación y el «cuanto peor, mejor», etcétera, pues, oiga, parece como que resulta difícil atraer a empresas e inversores.

Y si, pese a todo, vienen, entonces se encuentran con una economía que está condicionada por los señores antisistema y por los señores populistas de izquierdas. Que no pasa nada, yo no tengo nada contra ustedes; lo que pasa es que no me fío de que nuestra economía fuera ni un ápice mejor si ustedes fueran quienes hubieran de planificarla con sus planes quinquenales. No es que tenga nada en contra de su ideología; simplemente, lógicamente, no me la creo.

Miren, el miedo y el estupor que despiertan ustedes y lo que fue..., lo que ha sido ahora esa evolución mutante de *Convergència* que es hoy día *Junts per Cat...*, pues, despierta desconfianza, despierta estupor. Sus votantes, muchos de ellos, están deseando que les dé un ataque de moderación y vuelva alguien, aunque sea de la vieja guardia *convergent*, para disputar esa ruina de Barcelona que ha quedado en la era pos-Colau.

Y... (*Remor de veus.*) Se queja más el señor Cid que el banquillo de *Junts per Catalunya*. (*Remor de veus.*) Sí, señor Cid, el *procés* y la señora Colau en Cataluña y Barcelona han sido la tormenta perfecta para la apertura, la libertad, la economía y las clases medias y trabajadoras. Y nosotros tan claro lo vimos que nuestra portavoz allí, Luz Guilarte, rompió peras con el señor Valls por ponernos allí a la señora Colau. (*Veus de fons.*) Sí. En fin... Mi compañero Nacho Martín Blanco desgranará el resto de propuestas económicas, que son muchas y sensatas, en el Pleno y ante el señor Giró.

Hagan ya un plan de choque para que vuelvan las empresas y los inversores; apoyen a los autónomos; reduzcan la burocracia, las duplicidades..., la falta de digitalización; inviertan en I+D+i. Pero nada de lo que hacemos será útil en Cataluña y productivo para los catalanes si no bajan ustedes los decibelios del *procés*.

También pueden y deben actuar con las potentes herramientas de esta comunidad autónoma que tenemos, fuertemente descentralizada, para hacer frente a la escalada de precios, a la subida de hipotecas. Pueden crear un fondo de apoyo a los ayuntamientos para que puedan atender necesidades de las familias, de sus municipios, con serios problemas.

También la formación profesional –se ha hablado aquí hoy de ella. Es una herramienta económica de mejora de la productividad, y otra vez, por segundo año consecutivo, los alumnos catalanes se han quedado sin suficientes plazas. Sí que es verdad que existe un cierto problema que no es tanto de enseñanza..., seguramente es de estructura empresarial catalana, para poder implantar adecuadamente la formación profesional dual. Pero es necesario hacer el esfuerzo, y eso es lo que les pedimos.

También pueden aportar su granito de arena en la lucha contra la crisis energética, que empobrece a las familias y a los autónomos y castiga a las empresas. Y, por ejemplo –se ha dicho aquí también–, la prolongación del funcionamiento de las centrales nucleares de Ascó I, Ascó II y Vandellòs. Esto son energías verdes, ya declaradas energías verdes por Europa, y contribuirían a abaratar nuestra factura eléctrica.

Anuncian ustedes ayudas para los alquileres de jóvenes. Está bien, pero que eso no les haga olvidar que están incumpliendo una y otra vez, año tras año, lo previsto en la Ley 18/2007, de vivienda. Tienen ustedes que construir vivienda pública. Y eso –de verdad, no otros inventos, además ilegales, que se han hecho en este Parlamento para cubrir el expediente– es lo que realmente incide sobre el precio de los alquileres.

Insistimos en la necesidad de ampliar el aeropuerto de Barcelona; de dar un impulso a la B-40 –que nosotros lo hemos instado en este Parlamento–, y ya es hora de que por parte del Gobierno se ejecute esta infraestructura. Y de que se fije de una vez por todas un calendario de finalización de las obras de la línea 9 del metro de Barcelona, que es un escándalo, entre sus demoras y sus sobrecostes.

En el apartado de enseñanza, cultura y universidades, pues, mire, casi que... Ya sabemos todos lo que pensamos todos los unos de los otros. Yo lo que le digo es que a los liberales, por definición, nos gusta que nos dejen en paz, somos fans del «vive y deja vivir», no aceptamos que nadie nos diga cómo ser buenos catalanes o buenas feministas o qué diario hay que leer o qué está feo votar. Y lo que ocurre tanto en Educació como en el Departament de Cultura y en Universitats es que hay un ambiente político con el que algunos pretenden alcanzar la hegemonía ideológica: imponen en los medios, en las redes, en las escuelas, en las universidades..., imponen ideologías y no valores, y sufrimos el control de su Gobierno sobre los contenidos de la enseñanza, sobre el idioma en las aulas, sobre lo que es cultura catalana, sobre quién puede hablar en las universidades y organizar actos y quién no...

Y este es un verdadero drama en términos de pluralidad y libertad, y repugna a cualquier demócrata. Otra cosa es que los catalanes más o menos hayamos normalizado estas injerencias ideológicas en la enseñanza, en la universidad y en la cultura, pero yo creo que a mí me toca, ya que tengo aquí mis minutos y usted tiene a bien escucharme, pues, denunciarlo de nuevo.

Es lamentable el acoso a los padres que han pedido su derecho a estudiar también en castellano en las aulas. Es lamentable que el señor Illa y el señor Sánchez... Y no le criticaré hoy mucho, señor Illa, disculpe, pero esto es que hay que decirlo, que ustedes han tenido un *nulo* sentido de patriotismo cívico y de altura de miras y han dejado prevalecer a los talibanes de la lengua frente a las familias y a los tribunales. Y todo para que no se dé ni una sola asignatura, aparte del castellano, en castellano en las aulas catalanas. Que eso me parece un exceso absoluto. Y a mí también me gusta decírselo cara a cara, señor Aragonès.

En cuanto a la sanidad y a los servicios sociales, no quiero hablar aquí –ni tengo mucho tiempo para hacerlo– del despilfarro de las mascarillas con el famoso contrato de mascarillas de los 35 millones de euros, de los cuales 24 millones –24– eran comisiones para un seguidor. Lo que sí que le diré es que, en un sector tan sensible para la ciudadanía, estos dispendios son inadmisibles, merecen investigación y medidas para que no se repitan.

Luego, cuando vemos que no hay dinero para determinados fármacos oncológicos o que se dedican cantidades ridículas a la prevención del suicidio, al plan de salud mental, o que no hay dinero para enfermos de ELA..., que, por cierto, el otro día nos contaba un enfermo de ELA..., nos lo enseñaba: una factura de la luz, con lo que ha subido, de su silla y su equipo, que necesita para sobrevivir, setecientos euros al mes –setecientos euros al mes. Tiene que elegir entre arruinarse o morir. Y eso no es vida y no se puede consentir.

Por eso también le digo que esos 300 millones del plan de choque este o del *escut social*, pues, se quedan cortos, evidentemente, se quedan muy cortos. Tenemos otras propuestas sanitarias que le podría desgranar, si usted quiere saber más sobre ellas, en la réplica. También otras medidas sociales.

En cuanto a seguridad, oiga, ya se ha dicho, también: incremento de los delitos. Hay que tomar medidas. Nosotros le propondremos algunas: convocar la Junta de

Seguridad de Cataluña; un plan estratégico referido a los delitos de violencia machista, libertad sexual y carácter homófobo que englobe al Departamento de Interior, pero también a Educación, Igualdad, Feminismos, Justicia e Interior, para que hagan un plan estratégico para prevenir estos delitos y evitarlos.

Un tema al que me he de referir: despolitizar los Mossos d'Esquadra. Ustedes, lamentablemente, desde que empezó el *procés*, ya se sirvieron de ellos el 1 de octubre, afectaron definitivamente a los ojos de muchos catalanes la imparcialidad de este cuerpo. Fue una pena que los Mossos no merecían.

Hemos conocido hace poco el acoso a una *mossa* constitucionalista hasta minarle la salud en el departamento, lo cual contrasta con la manga ancha que se tiene con otros *mossos*, por ejemplo, del colectivo Guillerries o con el escolta en el extranjero de Carles Puigdemont, que parece que siempre salen impunes y nunca les pasa nada. También tenemos propuestas respecto a eso.

No me queda tiempo apenas para referirme a Justicia –también puede que en la réplica haya ocasión de hacerlo–, pero la justicia es la gran abandonada de su Gobierno. Ustedes parece que *deliberadamente* estrangulen la justicia con falta de medios y falta de reivindicaciones justas ante el Gobierno de España.

Y, al final, como conclusión y para acabar ya, le diría, mire, vimos el domingo como la derecha populista y eurófoba ganaba las elecciones en Italia. Eso no es una buena noticia. Aquí ha habido quien lo ha jaleado. Normalizar como partidos de gobierno a partidos populistas que cuestionan las bases de nuestra convivencia y de la democracia liberal es una irresponsabilidad y condena a nuestras sociedades a vivir en un estado de tensión y polarización permanente. Y eso vale tanto para los populismos de izquierdas como para los de derechas y para los nacionalistas.

Es posible, e incluso probable, que, si esto no se remedia, el próximo gobierno de España dé entrada al populismo de derechas –ahora lo tiene de izquierdas–, y la polarización seguramente deriva de la instigación desde el propio Gobierno. Aquí también se ha polarizado la sociedad catalana por culpa de ustedes. Pero una democracia sana, un país sólido y equilibrado, no se puede construir a base de bandazos y golpes de péndulo. Así que hay que hacer políticas por el bien común y a largo plazo, porque los extremos solo sirven para promover el enfrentamiento, y no les interesan ni la transacción ni el acuerdo que fortalece a las democracias e impregna la política del estado de derecho.

Es por ello tan importante que en Cataluña y en el conjunto de España haya un partido verdaderamente liberal, de centro, que equilibre el debate público y la política y la aleje de los extremos y de los populismos con los que los dos grandes partidos nacionales no están teniendo empacho en pactar. Tanto Sánchez como Feijóo están aplicados ahora en hacer concesiones al nacionalismo, y parecen pensar que si no denuncian los excesos nacionalistas obtendrán más votos y tendrán más opciones de mantenerse o llegar a la Moncloa; es decir, la actitud de siempre de Partido Popular y Partido Socialista, que básicamente consiste en vender al electorado constitucionalista catalán a cambio de gobernar en Madrid.

Pues bien, a nosotros no nos importa tanto el corto plazo. Nosotros creemos que no hay que renunciar nunca al discurso de los valores, al discurso de la denuncia, de la denuncia de aquellos que se mantienen en el poder en un régimen, el catalán, que se parece cada vez más al castrismo –cuarenta años de pensamiento único, élites extractivas...–, pero ni el castrismo ni esto van a durar eternamente.

Los catalanes nos merecemos un futuro próspero y en paz y libertad para nuestros hijos y las sucesivas generaciones. Y en esto deberían pensar el Partido Popular y el Partido Socialista, y en esto es en lo que está pensando Ciutadans.

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Conselleres, consellers, diputades i diputats... Diputat Carrizosa, diputats de Ciutadans... Deixi'm dir-li, senyor Carrizosa, que el veig fluix de passió –no de pressió, de passió– en la defensa dels seus postulats. És una hora, ja, diguem-ne, tres quarts de vuit del vespre... Que jo pogués estar cansat crec que seria justificable, però, vaja, m'esperava més passió. Però he de dir que aquest to potser més suau, aquest volum més baix, no ha amagat algunes expressions que crec que, si vostè vol anar per la via –ha dit– del centre liberal, en aquesta mutació contínua en la que estan, hauria de desterrar. I hauria de desterrar expressions com «talibans de la llengua». Crec que l'hauria de desterrar.

Hauria de desterrar expressions com que la Generalitat «és el castrisme a Catalunya». Més que re, perquè aquestes exageracions no contribueixen a un debat públic de qualitat, un debat públic de nivell; no ajuden a prestigiar les institucions, no ens ajuden en la feina que fem aquí, i, per tant... Després vostè es lamenta de l'ascens de l'extrema dreta a Itàlia. No té cap mena de problema amb els que té darrere, a blanquejar-los constantment en aquest Parlament –a blanquejar-los constantment en aquest Parlament–, i ara es lamenta de l'augment de l'extrema dreta a Itàlia, amb aquesta dreta populista en la qual moltes vegades vostès, malgrat que ara es diguin liberals, han estat acostant-hi el peu i trepitjant la línia. Per tant, to baix, però crec que expressions que, si vol que puguem tenir un debat de qualitat, s'haurien de desterrar de totes totes, no?

Permetin-me..., que m'ha fet una mica de gràcia quan vostè s'ha referit..., diu: «Hay un tema...», no?, que sempre està aquí. I aquest tema és la qüestió nacional, és el debat Catalunya-Espanya, que és el tema que va fer que vostès estiguessin aquí, i que és el tema que vostès han estat esprenent, han estat estirant fins al final, fins que per a vostès i per al seu projecte polític, doncs..., n'han de buscar ara un altre, no?..., una mutació, diguem-ne, cap a noves senyes de presentació davant de la ciutadania del que representa el seu projecte polític, no?

Vostès han estat treballant en aquest Parlament en contra de grans consensos de país. I és una opció legítima, però després no vinguin a demanar-ne, de grans consensos. Vostès han estat treballant des d'aquest Parlament, on hi havia, en l'àmbit lingüístic, grans consensos, i, on no hi havia problemes, moltes vegades..., a provocar-ne. En aquest darrer any, allà on hi han hagut episodis de tensió, vostès..., episodis de tensió no volguts, i els quals aquest Govern ha treballat perquè no hi fossin..., en alguns d'ells, vostès no han perdut el temps per presentar-se allà i intentar ajudar a polaritzar.

Jo defensaré sempre el dret de tothom a la lliure manifestació, també el de vostès –també el de vostès–, evidentment, encara que no m'agradi el que expressen en les manifestacions. Però és veritat que depèn de com es gestiona això, doncs, contribueix a una polarització, que, després, venir-ho aquí a denunciar..., vaja, jo crec que no acaba ser del tot coherent, no?

Escolti'm, li sembla...? Ha fet referències a tota la situació, doncs, constitucional, política, d'estructura territorial del Canadà respecte a l'acord de claredat. Escolti'm, si tan bé els hi sembla, que hi donin suport. Però temo que no, perquè allò que el Canadà està disposat a fer, tingui el sistema constitucional que tingui, és trobar les fórmules que permetin que, si hi ha una majoria democràtica, aquesta es pugui expressar i, evidentment, des de cultures polítiques molt diferents a les majoritàries que hi ha hagut a l'Estat espanyol. Hi insisteixo, defenso un marc que estableixi les condicions, els procediments i la gestió dels resultats, i que això es pugui acordar i que ho puguem treballar i que puguem ser un gran acord de país.

Vostè, que avui ha parlat molt de liberals i de liberalisme, crec que abans..., com a mínim encara avui, no?, són, més que liberals, nacionalistes espanyols –però aquesta és la meua visió, vostè potser no la comparteix. Els liberals, arreu del món, defensen el dret a la lliure determinació, també. També defensen el dret dels pobles a decidir el seu futur. I, precisament, al Canadà, qui ha defensat també des d'una posició contrària a la independència del Quebec, però que poguessin haver-hi mecanismes per discutir-ho, han estat els liberals canadencs. Però, en tot cas, vostè se centra en la versió, diguem-ne, liberal que intenten construir per a l'Estat.

Entrem a parlar d'economia, perquè vostè n'ha parlat i a mi m'agradaria fer-hi referència. Ha defensat la necessitat de fer una auditoria a la Generalitat. Jo em pensava, quan ho ha dit, que parlaria dels procediments de revisió de despesa amb la metodologia del *spending review* que està portant a terme la Direcció General de Pressupostos des de fa més de quatre anys, que, de fet, ha fet que l'Airef, l'Autoritat Independent de Responsabilitat Fiscal del conjunt de l'Estat, ho hagi agafat com a bons exemples de revisió de la despesa i que ho estengui com a bones pràctiques en el conjunt d'administracions. Pensava que volia dir això, però no: ràpidament ho ha destinat al que vostès han dit, doncs, diguem-ne, de forma repetida aquí, els anomenats «xiringuitos».

Que, de fet, parlem-ne, no? Perquè, clar, quan parlen dels 1.000 milions de despesa supèrflua, vostès tenen una obsessió amb el CTTI. Que, la veritat, tenir una obsessió per reduir la despesa tecnològica de la Generalitat i després que vostè digui que la modernització de l'Administració ha de passar per la digitalització..., les dues coses no quadren –les dues coses no quadren. Les grans organitzacions, avui..., un dels seus vectors interns de creixement de despesa més gran és la despesa tecnològica. Es podrà fer millor, vostès ho podran criticar, es pot fer diferent, però, en aquest sentit, el CTTI està fent una bona pràctica, està aportant solucions tecnològiques; és al que es dedica el conjunt del sector públic de la Generalitat, i així és reconegut. Per tant, treure mitjans tecnològics no ajuda als serveis públics que ha de proveir la Generalitat: no ajuda a tenir una administració innovadora, no ajuda a reduir els tràmits burocràtics; al contrari, si poguéssim, n'invertiríem encara més per avançar en la digitalització.

Vostès sempre qüestionen TV3. Mai qüestionen Televisió Espanyola, mai. És a dir, Televisió Espanyola, una televisió pública que fa la seva tasca, que hi ha els instruments de control parlamentari –no entraré ara a valorar-la–, però que és una televisió en una llengua en un panorama audiovisual on hi ha molta més oferta en aquella mateixa llengua. En canvi, vostès només ataquen i defensen que s'acabi amb la televisió pública que és en català; per tant... Abans ha fet servir l'expressió «talibans lingüístics»; jo no la faré servir, però crec que, en aquest sentit, es demostra clarament que vostès, més que liberals, són espanyolistes. Per tant, allò que val, segons vostès, per a Televisió Espanyola ha de valdre també per a TV3 i la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

I l'hi dic ara: ha de continuar fent la seva feina. I, mentre depengui de mi com a president de la Generalitat, seguirem aportant-hi els recursos perquè en faci més i millor, i perquè segueixi fomentant el mercat audiovisual català i segueixi produint continguts audiovisuals per a la població de Catalunya, per als infants, continguts d'entreteniment, continguts de producte informatiu d'altíssima qualitat, i ajudant els creadors en l'àmbit audiovisual català, i informant i fent un servei públic informatiu que és d'altíssima qualitat.

I, per tant, mentre depengui de mi com a president, hi seguirem aportant els recursos perquè millori, la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Disposem d'un acord ampli, en aquest Parlament, que ha de portar a la modernització, a molts reptes pendents que té: fonamentalment, els reptes de la indústria audiovisual, que precisament la limitació pressupostària dels darrers anys va fer que no es poguessin impulsar, doncs, amb tota la intensitat que requerien. Per tant, en aquest sentit, ja

l'hi refermo, apunti aquesta discrepància: la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals seguirà tenint les aportacions necessàries.

I vostè feia una pregunta. Diu: «Escolti'm, i a què destinaran...?» Parlava..., jo he parlat d'un escut social de 300 milions, i diu: «A què destinaran els 2.700 milions restants?» Vaja, sembla que no hagi treballat molts pressupostos, i estic convençut que no és així, perquè vostè porta ja uns quants anys sent diputat en aquesta cambra i ha vist moltes tramitacions pressupostàries. I sap no només que aquest escut social, que aquestes mesures no es limitaran, perquè ho he dit aquest matí..., no només als 300 anunciats, doncs, fa unes hores, sinó que també ho farà amb molts altres recursos que s'inclouran en el pressupost, però un creixement de pressupost és la continuïtat d'unes polítiques que es fan.

La continuïtat, per exemple, de l'augment del vint per cent del finançament basal dels centres de recerca a Catalunya per impulsar l'economia del coneixement; l'augment dels recursos destinats a la transició energètica en l'àmbit de l'acció climàtica; l'augment dels recursos en l'àmbit sanitari per continuar el programa d'inversions i també per anar adequant les retribucions del personal sanitari, com de la resta dels serveis públics, en la mesura que puguem, a l'increment del cost de la vida; l'increment en matèria de places residencials que estem tornant a programar, després d'anys que havia estat molt difícil anar ampliant..., s'havia anat ampliant i ara tornem a ampliar –amb el nou pressupost ho hem fet i ho continuarem fent– tot el que són les places residencials; l'aposta per la cultura i per la creació cultural al país, que crec que no li hauria de molestar. No li hauria de molestar, l'aposta per la creació cultural, l'estabilització de les institucions culturals i les polítiques de suport a un sector que, durant els moments de pandèmia i encara avui..., de la mateixa manera que ens reclamen avançar cap a un dos per cent i que treballarem per poder-hi arribar, malgrat que reconec la complexitat, també em diuen alhora que sort de les mesures de la Generalitat que van permetre a molts projectes continuar i no haver de tancar.

O, per exemple, totes les mesures en l'àmbit penitenciari, en l'àmbit de l'Administració de justícia. O les mesures..., aniran destinats a l'increment de mesures en polítiques actives d'ocupació, moltes de les quals venen de fons europeus, però cofinançades també per la Generalitat. Hem fet un repàs d'aquests 2.700, com poden anar distribuïts, amb bona part dels consellers que avui m'acompanyen i que estan presents aquí, a l'hemicicle. Per tant, disposats a discutir-ne el pressupost: Jo crec que és molt conscient, vostè, que les seves propostes no són en coherència amb el que defensem des del Govern, i això es notarà també en el pressupost. Per tant, possibilitats d'acord, jo crec que zero coma zero zero, però sí que em veia obligat a oferir-li aquesta explicació.

En matèria de fiscalitat, nosaltres el que no farem és jugar a la confrontació amb territoris de l'Estat en base a un dúmping fiscal. Això és el que no farem. I el que no farem nosaltres és intentar que el creixement de Catalunya, el creixement econòmic del país, es faci basat en una estratègia *deliberada* –i així es diu– d'anar a arrencar empreses d'altres territoris de l'Estat i portar-les a Catalunya. Evidentment, nosaltres tenim les portes obertes a tothom, a tots els projectes que es vulguin implantar a Catalunya, però no ens trobaran jugant a una confrontació que avui afavoreix precisament els qui volen polaritzar, afavoreix precisament els qui volen mantenir un model d'enfrontament. I volen mantenir un model perquè és el que els beneficia, perquè, a situacions de complexitat, garrotada a Catalunya. Això és el que ha funcionat en alguns territoris i encara segueix funcionant. Perquè han parlat d'establir una oficina a Catalunya i no a altres territoris on, per exemple, l'impost de patrimoni és més elevat, i s'ha fet a Catalunya precisament per aquesta utilització de Catalunya en les seves polítiques electorals internes.

Vostè ha defensat un model bàsicament de reducció d'impostos i d'augment de la despesa social. Ha fet una llarga enumeració de tots els impostos que vol reduir i

ha explicat molts projectes que suposen un altíssim impacte en despesa social. Aleshores, això no és possible, o, en tot cas, només és possible si aconseguim revertir el dèficit fiscal que tenim, que crec que no és la seva línia. Per tant, alguna cosa li falla. Torni a repassar els números, senyor Carrizosa; torni a fer sumes i restes, i veurà que li falten uns quants milions per implantar les seves polítiques.

Respecte a l'idioma a les aules, tenim un amplíssim consens d'aquest Parlament. Vostès han treballat per trencar aquest consens i per traslladar el que és un debat d'origen polític a les aules del país. Jo confio en els docents d'aquest país, confio en els equips de direcció de les escoles i dels instituts. Confiem en la comunitat educativa. Evidentment, tenim molts aspectes a treballar, i els debats que hem tingut sobre altres aspectes en el darrer any en són una bona mostra, i intentem donar-hi resposta en la mesura que podem. Però nosaltres confiem en la comunitat educativa i confiem en els docents. I, per tant, acusar els docents d'aquest país –i no és la primera vegada que ho fan– de que hi ha adoctrinament a les aules no té cap mena de sentit, perquè, a més, vostè sap que no és veritat.

Passegi's per les escoles de Catalunya, vagi als instituts de Catalunya, i veurà que els docents, l'alumnat, reflecteixen la diversitat i la pluralitat d'aquest país. I que sí, que hi han uns continguts, que es marquen uns currículums que venen derivats d'una llei, una llei legítima, entenc. A més, fins i tot és una llei que no aprova aquest Parlament –la llei orgànica d'educació–, que és la que comporta l'adopció de determinats currículums, que això s'adapta al context socioeconòmic i educatiu de cada centre educatiu, i que, per tant, hi ha un marge ampli per adaptar-ho.

Per tant, no parlin d'adoctrinament, perquè no és veritat. No és veritat i contribueix a generar en la resta de l'Estat un discurs sobre la situació a Catalunya que contribueix a situacions d'odi. I això no és admissible, senyor Carrizosa, i ho porten fent des de fa molt de temps, per jugar a arrencar quatre vots allà. I ha estat així, ha estat una constant. I després et passa..., quan ciutadans de la resta de l'Estat visiten Catalunya, diuen: «Carai, doncs, escolti'm, això no és com m'ho havien explicat.»

I, per tant, aquí, escolti'm, no hi han problemes de convivència. I la gent és amable, i la gent parla en català, i, si no ens entenem, doncs, busquem la forma d'entendre'ns, parlant en castellà o parlant en una altra llengua. I, a més, aquí no hi ha aquest adoctrinament, aquesta pressió, aquesta persecució. Jo crec que..., aquesta ficció s'ha d'acabar; s'ha d'acabar, perquè no reflecteix la realitat de Catalunya, ho saben, i això fa mal als docents.

Com també fa mal el que vostès han carregat sobre els Mossos d'Esquadra en els darrers anys. Qui va acusar els Mossos d'Esquadra de polititzar el servei d'escortes i fins i tot va dir que per aquesta raó renunciaven al servei d'escortes no van ser la majoria de grups d'aquesta cambra, van ser vostès. Qui va sotmetre a una persecució el major Trapero, del Cos de Mossos d'Esquadra, i que després de ser absolt, que se'l va criminalitzar..., vostès hi van participar, també. I ara ens ve a dir que el Cos de Mossos d'Esquadra està polititzat? Doncs no és així. El Cos de Mossos d'Esquadra està format per professionals formats, preparats, amb voluntat i vocació de servei públic.

I, evidentment, com en totes les organitzacions, hi ha aspectes que es treballen molt i molt bé i aspectes en que hi ha marge de millora, com al propi Govern. De fet, hi han molts menys aspectes de millora en el Cos de Mossos d'Esquadra respecte al Govern, que segurament tenim moltes més coses a millorar. Però és un cos de professionals i és un cos que la seva única divisa és la defensa del ciutadà, i especialment del més vulnerable. I jo he tingut l'oportunitat, especialment en aquest darrer any, com a president –i, per tant, també com a darrer responsable, d'acord amb la llei de la policia de Catalunya, del Cos de Mossos d'Esquadra–, de visitar moltes comissaries, l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya; de parlar amb molts dispositius del Cos de Mossos d'Esquadra. I són servidors públics conscients que fan una feina d'extrema dificultat, però aquí no hi ha una politització.

I, escolti'm, és plural. I no s'ha de preguntar a ningú ni a qui vota ni què pensa, sinó que es faci la feina ben feta, d'acord amb les lleis, d'acord amb la missió, establerta per aquest Parlament, del Cos de Mossos d'Esquadra. I fan una bona actuació. I en alguns àmbits s'ha de millorar, segur, però no pot parlar d'una politització, gens ni mica, no?

Per tant, senyor Carrizosa, jo crec que, en el seu viatge de l'espanyolisme cap al liberalisme, ha acabat fent, com deia aquell, un gir de 360 graus: s'ha quedat allà mateix. Segueixen defensant un projecte que qüestiona el que han estat els grans consensos de país, i, per tant, no tenim cap punt de coincidència. I no tenir cap punt de coincidència entre vostès i nosaltres, en aquest sentit, crec que és una bona conclusió del debat de política general.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per a la rèplica, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señor Aragonès, yo le felicito por su aplomo –le felicito por su aplomo. O sea, usted dice aquí las cosas, digamos, más inexactas con un aplomo realmente envidiable. O sea, decir que los Mossos..., que no hay politización en los Mossos inducida por ustedes desde el Gobierno y que no la ha venido habiendo desde que empezó el *procés*, y señaladamente el día 1 de octubre, cuando los *mossos* se inhibieron de cumplir las órdenes judiciales y evitar el referéndum por orden del entonces *conseller* de Interior, me parece..., vaya, es que me está negando usted hechos históricos, y a eso me refiero yo.

¿Me está usted negando, además, que hay una resolución judicial que ha puesto sobre la mesa que hay una *mossa* que ha sido hostigada por su ideología hasta el punto de minarle la salud? ¿Tiene usted alguna explicación para esto? ¿Tiene usted alguna explicación para todas las críticas que desde los sindicatos llegan a la División de Asuntos Internos por su parcialidad y su politización? Pero si no lo decimos nosotros, lo dicen los propios sindicatos de los Mossos, señor Aragonès. Por lo tanto, pone usted aquí cara de buenecito, niega todo lo que se le diga y acaba usted diciendo que quienes somos los raros somos nosotros, y que estamos fuera de los consensos de país y estas cosas.

Oiga, no hay consenso que valga para pisar los derechos de los demás, no es un verdadero consenso. Cuando a alguien se le priva de sus derechos, que lo haga el ochenta por ciento, eso es un abuso de la mayoría, no es un consenso. Los consensos se articulan, pues, sobre valores, principios comúnmente aceptados en las sociedades democráticas; lo demás son abusos. Y es un abuso que, en una sociedad bilingüe, con dos idiomas oficiales, se extirpe del sistema de enseñanza –se extirpe– uno de esos dos idiomas oficiales a los que me refiero en la totalidad del territorio, aunque hay otra lengua oficial en el Valle de Arán, solamente en esa parte. Pero, en gran parte de Cataluña..., me refería a esos dos idiomas oficiales.

Por lo tanto, oiga, ¿talibanes de la lengua? Sí, es que hay que ser muy talibán para privar a los niños del derecho a estudiar en su lengua materna y oficial del Estado. Hay que ser muy talibán. Y yo lo siento mucho, pero no puedo... Usted acaba culpando también a los que asistieron a la manifestación, y les culpa a ellos de crispár. O sea, usted le retira los derechos a la gente y luego parece asombrarse de que la gente se queje. Pues oiga, no tenemos, ciertamente, el apoyo del Gobierno de España, como debería ser, ni de un partido socialista muy irresponsable en esto, pero el que él se haya unido al «consenso» –entrecomillado– del separatismo no quiere decir que ustedes hayan hecho bien con lo que han hecho, en absoluto.

Y yo no necesito fingir para decirle que eso está mal. Yo creo que usted tiene que fingir para decir que eso está bien, porque usted sabe que esto no es así, que si la torta fuera al contrario, la tortilla girase, pues, sería muy feo que no dejasen a los niños que hablan catalán que estudiasen en su propia lengua. Sería feísimo. Y se ha hecho –se ha hecho–, con el franquismo. Ahora, con la democracia, ustedes están haciendo lo que hizo Franco. (*Remor de veus i aplaudiments.*) Yo lo siento, pero es así –yo lo siento, pero es así.

Mire, blanquear nosotros a los que están sentados detrás... Oiga, ellos son mayorcitos y se defienden por sí mismos, y se pintan en sus propios colores y apoyan a quienes apoyan. Y yo digo: son unos populistas de derechas y tienen elementos de extrema derecha. Y yo digo: yo no gobernaría con señores populistas, ni de izquierdas ni de derechas, ni con nacionalistas –la verdad es que queda poco espacio, a veces, en la sociedad. Pero, ¿usted se ha desmarcado de sus socios o del vicepresidente que tiene, de Junts per Catalunya, de este partido que ha frecuentado a la Liga Norte de Salvini? En la Liga Norte, ahora..., que ahora ya no es la Liga..., que no es la Liga Norte; Salvini hizo una evolución, también, como los de Convergència y Junts per Cat. A este señor se le considera más de derechas que a Meloni, y son los que estaban con la *estelada*, ¿eh? Los de la Liga Norte estaban con su *estelada* y la *ikurriña* –¿se acuerda, eh?, sí, sí.

Bueno, pues nada, esos son sus socios. Y también el señor Torra, que escribía esos artículos xenófobos y... Pues oiga, esos son sus socios, ¿qué quiere que le diga? Y usted tampoco es que tenga un partido maravilloso, que ha dado dos golpes de estado. Pero, bueno..., que no hablemos de derecha. Yo no blanqueo a nadie. Usted sí que blanquea, usted sí que ha blanqueado. Como ya le he dicho, el separatismo ha englobado desde la izquierda antisistema hasta la ultraderecha, y, por cierto, con pujanza de la ultraderecha catalana.

Se ha referido al derecho de autodeterminación, que lo han defendido los liberales. Se defiende el derecho de autodeterminación reconocido en las Naciones Unidas, que desde luego no es el que afecta a Cataluña, que no es una colonia. Ah, y le digo: fueron los liberales canadienses los artífices del parón que supusieron estos referéndums que se estaban haciendo en Quebec para romper el Canadá. O sea, Dion es un liberal canadiense.

¿Que no podemos llegar a pactos? Sí, sí que podemos llegar a pactos, y usted lo sabe. Nosotros firmamos el pacto de la industria este, este que nos han puesto ahora..., este que se han..., que tenemos nuestras dudas. Ah, y digo «pacto de la industria», que ustedes lo llaman de otra forma, pero, a pesar de eso, pues, nosotros lo firmamos.

El *dumping* fiscal. Oiga, es muy fácil que no hagan *dumping* fiscal: bajen ustedes los impuestos. «Ah, es que usted..., haga sumas y restas, porque, claro, si rebajan los impuestos, no hay para gastos sociales.» Sí que lo hay, sí que hay, son modelos que lo que hacen es que se produzca mayor recaudación, al final. Y eso es lo que se ha hecho en Alemania. Esto no lo hemos inventado nosotros. Esto es el modelo en el que muchos de los miembros de su Gobierno creen también, pero que no se atreven, porque, bueno, con el *cinquanta-dos per cent* y los apoyos... Al final acaban apoyados por la CUP y por los comunes. Pero esto es una forma de prosperar, y nosotros nos estamos limitando por estas políticas fiscales limitantes, absolutamente.

Bueno. Yo creo, en definitiva, señor Aragonès, que el desacuerdo entre nosotros es total. Una vez usted me dijo: «Estamos en las antípodas.» Sí, pero para mí..., ya sabe, ¿no?, que eso a mí no me importa, sino que me enorgullece. A mí me enorgullece ser catalán y levantar la voz, cuando hay una espiral del silencio, que nunca ha dejado que se cuestione este pensamiento único del que ustedes se han apoderado en Cataluña. Y yo me siento muy bien, estoy muy orgulloso.

O sea, yo me siento un ciudadano con dignidad y libertad precisamente por alzar la voz frente a aquellos que han querido imponernos una separación siendo so-

lamente una minoría significativa, pero que maneja el poder en Cataluña desde hace décadas. Que maneja el poder ejecutivo, que maneja los medios de comunicación y que tiene todo tipo de conexiones y es un régimen clientelar desde hace muchísimo tiempo. Que, además, determina muchas veces la muerte civil de aquellos que intentan socavar este poder. Quienes somos aquí los antisistema o los subversivos somos los de Ciutadans. Y yo estoy muy orgulloso de ser un antisistema frente a este independentismo, que, ciertamente, ha envenenado a la sociedad catalana.

Y se lo digo con toda la tranquilidad y toda la franqueza, que intentemos..., porque yo también creo que la responsabilidad del servidor público es sacar de lo malo lo mejor. Y, por tanto, pueden contar con nosotros en aquellas parcelas –pocas– que nos quedan que no están contaminadas con el *procés* y que afectan, pues, al nivel de vida de los catalanes y a la forma en la que ellos pueden desarrollarse, a la igualdad de los ciudadanos.

En todo eso, con nosotros puede contar y lo saben. De hecho, hemos votado con cualquiera de ustedes para lo que entendemos que son mejoras para los catalanes dentro de nuestro ámbito político. Ahora, para blanquearles a ustedes, para blanquear al separatismo, no; para eso están otros, no está Ciutadans.

(Alguns aplaudiments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Abans de continuar amb el debat, farem una pausa de deu minuts. I aprofitant-ho, donada la petició d'alguns grups, convocaríem ara la Junta de Portaveus –molt ràpida– per una declaració en la qual han arribat a acord. I, per tant, d'aquí a deu minuts, és a dir, a dos quarts de nou –dos quarts de nou–, ens tornem a trobar aquí al Ple. Sí? *(Remor de veus.)*

Suspenem.

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i tres minuts i es reprèn a dos quarts de nou i cinc minuts.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Reprenem el Ple.

A continuació, en nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidenta. Planteamos esta intervención en torno a tres ejes fundamentales, que pasaré a describir de menor a mayor importancia. Primero, el análisis de la situación política en Cataluña, el análisis de la gobernabilidad en Cataluña; más importante lo segundo, que es la situación económica y social de Cataluña, y la tercera cuestión –la más importante de todas–, que es qué podemos hacer desde Cataluña, desde el Parlament de Catalunya, para poder mejorarla, que serán las propuestas que, evidentemente, desarrollaremos con más detalle en la jornada del viernes a través del debate de las propuestas de resolución, pero que hoy, ni que sea de manera somera, intentaré plantear.

Pero ha surgido un cuarto asunto que no estaba, evidentemente, en el inicio de mi intervención, pero que lo ha provocado la intervención del presidente de la Generalitat de Catalunya, y que tiene que ver con su propuesta de ley de claridad o propuesta de inspiración canadiense, y que ya le avanzo que le contestaré en la parte final de mi intervención. Lo haré con el mayor rigor posible. Intentaré..., a la altura de las circunstancias, sin brocha gorda, y tampoco sin esconder la cabeza como los avestruces, le daré la opinión que tenemos nosotros sobre esta propuesta, tal y como la vemos. Porque usted tiene derecho a plantearla y nosotros tenemos, evidentemente, derecho a decir lo que nos parece.

Pero permítame decirle, señor Aragonès, antes de iniciar la intervención, una cosa que no debe pasar desapercibida para nadie, y que me da la sensación, por las intervenciones anteriores, de que estaba a punto de pasar desapercibida, y es que usted hoy ha liquidado, ha finiquitado el Uno de Octubre –usted hoy ha liquidado y ha finiquitado el Uno de Octubre. El sábado se cumplen cinco años; cinco años tomándole el pelo a la ciudadanía de Cataluña, diciéndole que estábamos ante un referéndum definitivo y vinculante y que ya solo quedaba implementarlo.

Pero no fueron solo sus palabras, señor Aragonès, también fueron sus acuerdos firmados. Durante ese tiempo de cinco años, se han producido dos investiduras: la del señor Quim Torra y la suya, y en ambas usted firmó sendos documentos comprometiéndose a implementar el Uno de Octubre inmediatamente, dando por hecho que era el referéndum definitivo y vinculante. Y ahora nos dice que eso del Uno de Octubre, pues, era un ensayo, era una *performance*, a lo mejor –no sé exactamente qué es lo que nos quiere decir–, y que ahora toca el de verdad. No sabemos qué fecha tiene, pero ara toca el bueno. Es como la DUI de los ocho segundos; esa fue la del ensayo, la *performance*, y algún día llegará la de verdad. Y yo me pregunto, señor Aragonès: después de esa firma de pactos de investidura sobre el Uno de Octubre, ¿qué valor tiene su firma?, ¿qué valor tiene su palabra?

Todo ello me lleva a una conclusión que hemos expuesto aquí repetidamente: ustedes no trabajan estrictamente a favor de la independencia; ustedes trabajan para aprovecharse del sueño de la independencia de miles y miles de catalanes que tienen esa opción política. Y, mientras tanto, que el hámster siga rodando en la ruleta. Yo, si fuera independentista, les mandaría a ustedes a freír espárragos. Vale ya de tanta tomadura de pelo. Miro al señor Canadell, que siempre que va a un medio de comunicación dice: «Esta legislatura será la de la DUI definitiva.» Cómo nos tenemos que ver, señor Canadell, ¿verdad? Cómo nos tenemos que ver... A ver qué dirá –a ver qué dirá.

Bien. Pues, hecha esta introducción sobre el valor de la palabra, porque en la política hay que intentar ser riguroso y que por lo menos la hemeroteca te respete, vamos ya con la intervención tal y como la teníamos planteada.

Mire, señor Aragonès, señor presidente de la Generalitat de Cataluña, la mala política, la planteada –siento decirlo en estos términos– muchas veces desde la mezquindad, siempre vuelve, como un bumerán, a castigar a quien así la practica. Eso no falla nunca. A veces tarda más y a veces tarda menos en volver, el bumerán, pero el bumerán siempre vuelve.

Hace diez años iniciaron ustedes un proceso hacia la independencia que se convierte en un ejemplo de manual de política populista. Primero, la búsqueda de un enemigo al que culpar de todo: «Espanya ens roba.» Lo segundo, plantear soluciones mágicas a problemas complejos. Y lo tercero –y más preocupante siempre– es que, para hacer realidad las dos anteriores, hay que estigmatizar al discrepante. Son proyectos, los populistas, de naturaleza profundamente divisiva: *botiflers*, colonos, «ñordos»... Un listado de siniestra combinación entre la discrepancia ideológica y el origen de cada discrepante. Eso no ocurre en ningún otro lugar del mundo. Es absolutamente demencial, y deberían avergonzarse de haber provocado una cosa así en nuestra tierra.

Y usted, señor Aragonès, que algunas veces, haciendo alguna intervención, puede incluso hacerla con rigor, participó de manera entusiasta en esa manera de hacer política. Todos recordamos esa imagen de un jovencito Pere Aragonès, en moderado *look abertzale*, con un cartelito que ponía «Espanya ens roba.» Fue usted pionero –pionero–, efectivamente, de una mala manera de hacer política. Y hoy el bumerán le está volviendo, y le está volviendo con crudeza y crueldad.

Hoy es usted, según sus socios de Junts y de la CUP, algunos de los cuales incluso en redes sociales no se cortan un pelo en ponerlo por escrito, el *botifler* mayor del reino. Hoy es usted el que no puede compartir la Diada con otros catalanes que en

teoría piensan como usted mismo. Señor Aragonès, ¿a que no mola nada que le insulten? ¿A que no mola nada? Nada, ¿verdad? Lo digo porque cuando solo nos insultaban a nosotros, todo era «ji, ji», «ja, ja», y ahora estoy absolutamente convencido de que ya no le hace tanta gracia, esta historia.

Mire, yo aspiro a que algún día no le insulten ni a usted ni a mí. Pero aún tiene usted la llave para evitar que eso ocurra: tiene muchos más escaños que yo y es el presidente de la Generalitat de Catalunya. Use esa llave. Esa llave solo puede abrir una puerta, que es la superación y finalización del proceso separatista. Hágalo, porque, si continuamos con esta evolución, cada año va a ser peor para todos, pero también para usted. Habrá un momento en que la propia dinámica destructiva del proceso que hoy sigue liderando hará que no pueda salir a la calle, usted, como no hemos podido salir a la calle otros. Así son los procesos populistas; así son de divisivos, así son de destructivos.

El proceso separatista es un artefacto tan divisivo que les ha dividido también a ustedes. La situación actual del Gobierno de Cataluña se manifiesta a la perfección viendo lo que ocurre cada día en la Mesa del Parlament. Antes del verano, volvían ustedes en la Mesa a contabilizar el voto del señor Lluís Puig. Nada nuevo bajo el sol, lo hacen muy a menudo. De hecho, llevan ocho años incumpliendo sistemáticamente el Reglamento del Parlament de Catalunya. De hecho, en ocho años solo han cumplido el Reglamento del Parlament un día, uno solo: fue para echarla a usted, señora Laura Borràs. También es mala suerte. (*Remor de veus.*) ¿Qué quiere que le diga? Nada más lejos de mi intención y de mi voluntad que meter cizaña con el asunto, pero me da a mí que no les cae muy bien, usted, a sus socios; al menos es la sensación que tengo yo, por encima.

Viven ustedes, en su coalición de gobierno, lo que en el ámbito sentimental se denomina una «relación tóxica». Señalan los psicólogos que las relaciones tóxicas tienen esencialmente tres rasgos fundamentales. El primero es el chantaje emocional. Les suena, ¿verdad? Se pasan todo el día haciéndose chantaje emocional los unos a los otros. El segundo son las humillaciones públicas. Le prometo, señora Borràs..., no echaré más sal a la herida. Y la tercera son –estas son las mejores de todas– las discusiones circulares que no acaban nunca. Tal parece que el que acuñó el término de «relación tóxica» estaba pensando exactamente en ustedes.

Y yo me pregunto: ¿de verdad les merece la pena seguir así? ¿De verdad les merece la pena seguir así? No sé, hagan algo, acaben con esa agonía. Dejen de hacerse daño entre ustedes, pero, sobre todo –que se hagan daño entre ustedes es un tema menor–, dejen de hacer daño a la sociedad catalana con sus espectáculos dantescos de división constante.

Señalan los psicólogos también que las relaciones tóxicas es difícil revertirlas, superarlas, pero que hay una pequeña puerta para poder superarlas. Y dicen que es poner el contador a cero y recuperar la confianza. Es curioso que se utilice este término, la «confianza», porque..., yo le planteo la pregunta, señor Aragonès: ¿está usted en disposición de decir ahora mismo que tiene la confianza del Pleno del Parlament de Catalunya? Se lo pregunto a usted: ¿tiene la confianza del Pleno del Parlament de Catalunya en los términos que la tuvo en la investidura? Yo creo que no. Habría que verlo. Por eso le pido que cumpla su promesa y presente una cuestión de confianza.

Y es verdad cuando dice usted que la pactó con la CUP, y que la CUP..., en el momento que no pacta los presupuestos, se rompe el acuerdo inicial. Podría decir que tiene cierto sentido lo que dice cuando habla de esta cuestión, pero el problema no es con la CUP, el problema es con Junts. Ahí tiene el problema real de confianza. Ahí tendremos que ver si realmente usted puede continuar su acción de gobierno, porque, si no se somete a esa cuestión de confianza, la legislatura se puede dar por muerta y llevar a un auténtico callejón sin salida, y será absolutamente incapaz, usted, de implementar nada de lo que hoy ha anunciado.

Pues bien, hasta aquí el primer análisis, el de la estabilidad gubernamental, que no da para mucho más, creo que es bastante evidente. Vamos, por lo tanto, a lo importante, que es la economía y la calidad de vida de los catalanes, y, sobre todo, qué podemos hacer aquí en el Parlament de Catalunya para mejorarlas.

No es estrictamente una medida económica, pero hay una primera cuestión que es ineludible y es de orden político: para poder mejorar la economía y la calidad de vida de los catalanes, lo primero que hay que hacer es corregir drásticamente los diez años de deterioro institucional, pedagogía y apología anticapitalista, antiempresarial, y recuperar la confianza, como decía antes. Eso lo saben ustedes perfectamente. Lo sabe usted también, señor Giró, pero nadie se atreve a ponerle el cascabel al gato, y luego me referiré a la cuestión.

Vivimos una crisis de inflación. Un buen economista amigo mío tiene dos frases que utiliza a menudo para hablar de las crisis de inflación que creo que son muy significativas y, además, reflejan lo que puede pasar y lo que tendríamos que hacer. Dice: «Se pueden imprimir euros, pero no se puede imprimir innovación o productividad.» Y la segunda que dice, y esta es muy pertinente para los partidos de izquierda...: «El estado de bienestar no puede financiarse con inflación, porque eso conduce a la peronización de la economía», que es un riesgo real, y ese no es catastrofista —una auténtica peronización de la economía catalana.

Esas dos frases, como decía hace un momento, nos sugieren la receta a implementar: innovación, productividad, reactivación de la creación de riqueza, creación de nuevos proyectos empresariales en Cataluña que superen un riesgo real, que es real y no es catastrofista.

Y es que las empresas, en Cataluña, de un tiempo hasta parte, o se van o, si se quedan, invierten especialmente en activos no productivos. Las empresas y todo el entramado político que condiciona su situación están convirtiendo Cataluña de una sociedad dinámica a una sociedad rentista, que se limita a comprar activos inmobiliarios. Ese no es un fenómeno que me invente yo, que no soy especialista en la cuestión; es una cosa que está pasando.

Parafraseando a Vicens Vives, «los antiguos capitanes de la industria catalana o se van o solo invierten en piedras y no en innovación», y ese es un muy mal negocio para Cataluña, teniendo en cuenta que Cataluña ha liderado históricamente la innovación en el conjunto de España y ha tenido uno de los sistemas públicos de innovación más notables de toda Europa. Lo he reconocido muchísimas veces. Y lo que está pasando y que está empezando a mostrar sus síntomas, esto..., al final, los problemas llegan de aquí a tres o cuatro años, pero es ahora cuando tenemos que ser capaces de corregirlos.

Cuando en Cataluña se han hecho políticas económicas liberales, Cataluña ha liderado la economía española de calle. Y ni «efecto capitalidad» ni leches; no había excusas, solo había triunfos. Y algo más, diría yo, y se lo acepto para que..., en fin, no hay ningún problema. Alguno me dirá: «No solo políticas liberales, políticas liberales con matices socialdemócratas.» De acuerdo, lo compro. Pero, en cualquier caso, no la retórica anticapitalista y antimercado que hemos vivido en estos últimos años en Cataluña, condicionada por la extrema izquierda.

Que quede claro: nosotros, desde el Partido Popular de Cataluña, como catalanes, queremos que las empresas se queden aquí, en Cataluña. Como catalanes, queremos que las inversiones lleguen aquí, a Cataluña. Pero no nos engañemos: eso no se va a conseguir como una suerte de LOAPA fiscal aplicada a toda España. ¿Quién lo diría? ¿Quién lo hubiera dicho: nacionalistas catalanes pidiendo suprimir competencias del Estado autonómico? No se va a conseguir así, y mucho menos se va a conseguir con una dialéctica, como decía antes, antiempresarial. Lo he denunciado muchas veces en este Parlament.

Aquí ha habido diputados y diputadas, especialmente de la CUP, que han llamado «explotadores», «corruptos» y «ladrones», con nombre y apellidos —con nombre

y apellidos–, a empresarios catalanes de trayectoria sin mácula, y ustedes ni siquiera han rechistado. Alguno puso alguna cara, pero tampoco se atrevió a rechistar. Esa es la situación que estamos viviendo en Cataluña.

Tampoco podremos recuperar más inversiones y crecer con discursos de turismofobia, un sector que ha llegado a representar el quince por ciento del PIB catalán –que ha llegado a representar el quince por ciento del PIB catalán–; que, en parte, con una temporada razonablemente buena, ha salvado el 22, y que puede ayudar a salvar el 23.

Pero, como decía antes, primero empiezan los discursos, y, pasados unos años, llegan las consecuencias de esos discursos. Y hay que atajar cualquier atisbo de turismofobia, que, por desgracia, se está viendo en Cataluña.

Y, por supuesto, si queremos que las empresas no se vayan y queremos atraer más inversiones, hay que superar la cultura del «no a todo», que esa es transversal en esta cámara, en fin, no es solamente de los partidos de gobierno: «no» a la ampliación del aeropuerto, «no» al Hard Rock, «no» al cuarto cinturón, incluso «no» a las energías renovables. Lo voy a decir claramente. Es que en eso tiene razón el señor Illa, pero, no se emocione, porque luego también hay para usted (*rialles*), porque es cierto. Miraba unos datos que decían que 135 parques fotovoltaicos y 34 huertos solares están durmiendo el sueño de los justos esperando a que desde Acció Climàtica se den unos permisos que no llegan nunca. Y eso que dicen ustedes que son los que fomentan las energías renovables.

Pero cuando digo que también va para ustedes..., me he molestado en mirar, cuando hay que construir cualquier cosa, quién presenta las alegaciones para paralizarlo. Y entonces ves las siglas de los ayuntamientos: PSC, comunes, Esquerra, la CUP, etcétera. Es decir que hablan ustedes, todos, de energías renovables, y unos en la Generalitat y otros en los ayuntamientos se dedican a paralizar cualquier cosa. Y así estamos siempre: que no pasa absolutamente nada. Ustedes también, donde gobiernan, que, como nosotros, en pocos sitios, también les ocurre. (*Algú diu: «No tan pocos.»*) Bueno, ya veremos. (*Rialles.*)

Quieren ustedes que vuelvan las empresas, y para ello es necesario –y voy resumiendo– un clima favorable a los proyectos empresariales, no tolerar que se hable mal de los emprendedores y empresarios catalanes como se hace en esta cámara, no amenazar constantemente con el «Ho tornarem a fer», porque les puedo asegurar que eso no ayuda a la estabilidad económica de Cataluña. Y sí –¿por qué no decirlo?–, bajar impuestos.

Bajar impuestos. Y no porque lo hagan los demás. Yo no voy a hablar aquí ni de Madrid ni de Andalucía, he venido aquí a hablar de Cataluña. No porque lo hagan los demás, sino porque creemos firmemente que eso es positivo para el crecimiento, la innovación y la economía productiva de Cataluña. Y no somos los únicos que lo pensamos. El señor Giró, según dicen los medios de comunicación y algún otro grupo ha denunciado hoy aquí, lleva sondeando la posibilidad de intentar reducir de manera significativa el impuesto de patrimonio.

¿Se da cuenta de que, a partir de hoy, escuchando al *president* de la Generalitat, usted es un peperero especulador también y no sé cuántas cosas más? Yo se lo digo para que tenga claro qué es lo que se ha dicho hoy aquí. Yo le deseo suerte. Le deseo suerte, porque negociar eso con la CUP y con los comunes..., la va a necesitar, y mucho me temo que no lo va a poder conseguir.

Pero, en cualquier caso, es evidente que se sabe que bajar los impuestos y bajarlos... Yo no estoy hablando aquí ahora, en fin, de ninguna exageración. Nosotros presentaremos una propuesta de resolución donde planteamos muy detallada nuestra propuesta de rebaja fiscal que no supone una merma en la recaudación significativa de la Generalitat de Catalunya. No lo significa. Hagan ustedes la memoria económica. Es que hay que hacer los números, ¿eh? Hay que hacer los números. Es normal que

los sistemas comunistas hicieran todos quiebra, porque es que no hacen ustedes los números cuando toca (*rialles*), y ese es el problema.

Más propuestas para ser capaces de reconducir la economía catalana. También se ha explicado aquí: reducir el elemento inflacionista más severo que hay hoy cuando hablamos de la Administración pública en Cataluña, que es la inflación de industria política e ideológica. Algunos lo llaman «chiringuitos»... En cualquier caso, es verdad: que haya 366 altos cargos directivos que cobran un montante de 30 millones de euros..., es una cifra que llama la atención. Pero no solamente son estos sueldos: es una estructura elefantiásica que no para de crecer, mientras al sector privado se le piden esfuerzos constantemente.

Y esa es la historia de la Cataluña de los últimos diez años. Las crisis de inflación enriquecen a los gobiernos –a la banca en ocasiones también, eso es cierto, pero esencialmente a los gobiernos– y empobrecen profundamente a la ciudadanía. Eso es lo que hay que corregir. No que los gobiernos recauden, recauden, recauden y se enriquezcan y que los ciudadanos paguen, paguen y paguen.

Y este es el momento adecuado para poder bajar los impuestos, insisto, sin merma en la recaudación, porque se está recaudado muchísimo más. Y eso sirve para la Administración general del Estado, sirve para una comunidad autónoma o sirve también perfectamente para un ayuntamiento.

Se ha hablado aquí de los fondos europeos, y tienen ustedes razón. Pero, señor Aragonès, usted es socio de Pedro Sánchez. ¿De qué hablan en la mesa de diálogo?, me pregunto. Porque si no hablan de los fondos europeos, que es lo único realmente importante, porque eso de la autodeterminación y la amnistía, como usted puede imaginar..., lo suelta allí, pero no creo que nadie le haga mucho caso. Entonces, ¿de qué van a hablar allí, si no van a hablar de los fondos europeos?

Pues, efectivamente, tiene usted razón, no se están ejecutando, y parece que Cataluña... Bueno, es que es su socio. Apriétele, pero apriétele con eso, no con propuestas canadienses que no van a ningún lado. Apriétele con los fondos europeos. A lo mejor ahí encontraría un camino en el que incluso le podríamos nosotros dar apoyo.

En definitiva, señor Aragonès, hace falta una completa revisión de la política económica de la Generalitat, que está perdiendo liderazgo constantemente. Y eso también se puede aplicar a la sanidad, a la educación, a la seguridad ciudadana, donde Cataluña está a la cola de las tres. Nosotros, como le repetía antes, tenemos muchísimas propuestas, que vamos a desarrollar en el Pleno.

Y, como veo que el tiempo corre, pues, me gustaría hacer referencia a una cuestión, porque... Es la cuestión lingüística. Y es..., porque, evidentemente, ha salido. Hicimos un pleno aquí, cuando se votó el decreto, donde cada uno pudo poner encima de la mesa su propuesta. Pero yo quiero recordar una cosa, porque es muy importante hacerlo, porque aquí no ha habido ninguna voluntad de consenso. Eso es mentira. De consenso auténtico. Luego me referiré a la posición del Partido Socialista.

Aquí se hizo público la legislatura pasada el llamado «informe Bargalló». El informe Bargalló nos sorprendió a todos porque era un canto a la conjunción lingüística. Decía que había carencias de español en la Cataluña interior y que había carencias de catalán en el área metropolitana. Y que, a partir de un cierto equilibrio, que, evidentemente, marca una sentencia –que, por cierto, es tremendamente flexible, porque habla de un veinticinco de cualquiera de las dos–, se podía haber llegado, en base a ese documento, a un auténtico consenso.

Pero nunca lo desearon, porque su proyecto nunca fue ese. De hecho, metieron inmediatamente el informe en el cajón cuando empezaron los hiperventilados a llamarles, como le llaman a usted ahora, señor Aragonès, *botiflers* y estas cosas que llaman al que piensa distinto. Y era un documento, pues, que estaba..., había cosas que a nosotros no nos gustaban, pero creo que hubiera sido un punto de partida.

Pero su proyecto es otro. Su proyecto sigue siendo el de la sustitución lingüística, el del tratamiento del español como si fuera una lengua extranjera, que en el sistema educativo sea tratada igual que el inglés. Eso es inadmisibile en la lengua mayoritaria materna de los catalanes. Y, por tanto, en Cataluña hay dos lenguas maternas masivas: catalán y español. Y, por tanto, las dos –las dos– deben, insisto, con márgenes de maniobra de los centros educativos, con criterios pedagógicos en función de la zona geográfica –en eso estamos totalmente de acuerdo– y con unos mínimos que marca la sentencia judicial... Y hubiera sido perfectamente posible, pero ustedes nunca, en el fondo, quisieron.

Y, en cuanto al PSC, señor Salvador Illa, ustedes pactaron un documento que ya no decía lo que ustedes decían que decía. Y eso es así. Nosotros no lo pudimos nunca apoyar, porque ustedes decían que garantizaba que las dos lenguas fueran vehiculares, pero la palabra «vehicular» nunca apareció en el documento. Y ya empezaron a utilizar subterfugios, ¿no?: «curricular», etcétera.

Pero es que ni siquiera han respetado el documento que firmaron con ustedes. Es que no lo han respetado. Y, además, se jactan de haberlo utilizado, en fin, para otros menesteres. Papel mojado. Y yo me pregunto..., Salvador Illa, señor Salvador Illa, ¿no tiene usted nada que decir ante eso, ante el hecho de que se jacten de haber incumplido el documento que firmaron con usted? Que, insisto, no era nuestro documento, pero es que están haciendo una cosa completamente distinta.

Porque aquí estamos asistiendo a una doble complicidad y silencio, la de Pedro Sánchez, que tenía la oportunidad de presentar un recurso ante el Constitucional que hubiera paralizado el decreto inmediatamente –que presentamos los partidos, ya saben que tiene una tramitación más larga– y no lo hizo. Y hoy vemos su complicidad y su silencio. Y a mí esa complicidad y ese silencio me llevan a pensar que a lo mejor cuando firmó usted ese documento ya sabía que en el fondo era papel mojado. Y eso sí es preocupante.

Yo procuro medir las palabras, y no me gusta, insisto, la brocha gorda. Pero veo cierto cinismo en esa actitud. Y el cinismo, señor Salvador Illa, es muy peligroso en política. Es muy peligroso, porque es una forma más de relativismo moral. Suele afectar a la gente que cree que está cerca de llegar al poder, y, en ese momento, ya para ellos todo vale. Y de ahí vienen el cinismo y el relativismo moral: «cualquier cosa vale con tal de llegar al poder, porque creo que estoy cerca de lograrlo».

Yo le diría que abandone esa práctica. No solo por aquello de dormir con la conciencia tranquila; es también por un mínimo respeto a la ciudadanía catalana. Usted no se presentó a las elecciones diciendo eso. De hecho, usted se presentó a las elecciones y las ganó diciendo exactamente lo contrario. Por lo tanto, usted, de seguir así, estaría perpetrando un auténtico engaño masivo a la ciudadanía catalana que le votó.

Y, finalmente, acabo ya con la propuesta que ha hecho el señor Aragonès de, en fin, una solución de inspiración canadiense. Le voy a dar una exclusiva, señor Aragonès, que igual desconoce, pero que es crucial: la ley de claridad en Canadá se aprobó respetando la ley de Canadá, no la del futuro Quebec independiente que algunos reclamaban. No, se hizo respetando la ley vigente de Canadá. Haga usted igual. Presente ante el Congreso de los Diputados una propuesta de reforma constitucional, que exige una mayoría cualificada, evidentemente, para poder realizar una cosa de esas características. Haga como los separatistas de Quebec: respete las sentencias. Allí le llaman la Corte Suprema de Canadá. Ustedes no lo hacen, con las sentencias del Tribunal Constitucional. ¿Alguien se imagina, en el Quebec, en el Canadá, a alguien jactándose de no respetar sentencias judiciales? Haga usted, por lo tanto, como los canadienses –los independentistas y los que no lo eran–: respete la ley.

Le animo incluso a hacer como el propio señor Ibarretxe, que no sería el más espabilado del lugar –de acuerdo–, pero aceptó democráticamente el resultado de una

votación y nunca desató una sentencia judicial. En definitiva, si quiere hacer usted como en Canadá, respete la ley y las sentencias como hicieron los canadienses.

Pero eso no lo hará. No lo hará, porque para ustedes la manera de proceder es la de los días 6 y 7 de septiembre. Solo si se les da la razón cumplen la ley; si no se la dan, la incumplen inmediatamente. Y eso es lo que llevó a convertir a Puigdemont prácticamente en un caudillo plenipotenciario, que era la máxima autoridad del poder judicial, según la ley de transitoriedad, una práctica totalitaria inédita en la Europa democrática y en la Europa civilizada.

Eso es lo que ustedes han hecho hasta ahora. Si ustedes van por cauces realmente democráticos, tienen toda la legitimidad para presentar lo que quieran. Pero mucho me temo que no van a respetar..., en el momento en el que les digan que eso que proponen requiere una mayoría cualificada en el Congreso de los Diputados. Por lo tanto, no le vemos demasiada salida a su propuesta.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies. A continuació, per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Vicepresident del Govern, conselleres, consellers, diputades i diputats... Diputat Fernández, diputats del Partit Popular... Vostè no defrauda, deixi-m'ho dir d'entrada. Vostè no defrauda perquè el coneixem, ens sabem les seves virtuts. També discrepem de la major part dels seus plantejaments, però vostè, que moltes vegades ha donat mostra d'una habilitat retòrica, avui ha començat intentant buscar la divisió entre el Govern de Catalunya. Ha intentat, a partir, doncs, d'agafar la proposta que he fet aquest matí, explicar que això sigui una mena de rebuig al que va significar l'U d'Octubre.

Miri, jo ja l'hi dic d'entrada: tot l'esforç que vostè faci, malgrat tota la capacitat retòrica que pugui posar al servei del seu discurs, serà en va, perquè si avui fem aquesta proposta, si avui Catalunya està en condicions de plantejar aquesta proposta, també, si, evidentment, doncs, hi han els suports necessaris, és perquè hi ha hagut tot un recorregut en què sempre s'han posat el vot i la democràcia per davant.

I el seu esforç serà en va perquè, entre altres coses, intentar aquí ara, doncs, dir que si he enterrat l'U d'Octubre... Li recordo, ja que vostè fa referència al pacte d'investidura, el que diu el pacte d'investidura, en concret, el pacte signat entre Esquerra Republicana i Junts per Catalunya en l'apartat de bases i consensos. I diu, literalment: «Compartim que només un referèndum d'autodeterminació acordat amb l'Estat pot substituir el mandat polític de l'U d'Octubre.» I això és el que està signat, i això és el que encaixa amb la meua proposta d'avui, que algú pot veure-hi més viabilitat, d'altres n'hi poden veure menys. Algú pot qüestionar-ne l'oportunitat, però és coherent amb el plantejament d'aquests principis i amb aquestes bases del pacte d'investidura.

Per tant, no ens hi trobarà. No entrarem al seu joc. Vostè voldria intentar fomentar la divisió, trobar la discrepància. No hi caurem. En aquest sentit, doncs, sabem molt bé el que cal fer.

A mi m'ha sorprès quan vostè ha parlat d'estigmatitzar el discrepant. I, d'entrada, li dic que, en moments de polarització i de tensió política, segur que ja hi ha hagut gent de tots els àmbits i de totes les posicions que ha hagut d'aguantar situacions injustes, incòmodes, molestes. Probablement. L'hi admeto. De totes les posicions –de totes.

Però la pitjor estigmatització del discrepant és avalar l'empresonament i la repressió; la pitjor estigmatització del discrepant va ser quan vostès van portar a terme i van avalar una repressió. I ho va fer el seu Govern. I vostè ha parlat..., diu que tot es torna en contra d'un mateix. Vostès, des del Govern del Partit Popular, van avalar la repressió contra el discrepant polític, contra els discrepants polítics que estàvem als

col·legis electorals l'1 d'octubre, acompanyats de moltíssima gent, molts dels quals també hi havien anat en veure com s'estava atacant el dret a vot dels seus conciutadans i conciutadanes.

Per tant, d'estigmatització, qui n'ha patit més, qui n'ha patit amb molta més intensitat, és qui ha estat represaliat i qui encara avui segueix i continua patint les conseqüències d'aquesta repressió. (*Aplaudiments.*) Per tant, en poden donar lliçons, de com estigmatitzar el discrepant, de com la manipulació del seu antic president a nivell estatal, el senyor Pablo Casado..., de com l'estigmatització que ha fet i la manipulació del que passa a les aules catalanes va contribuir i ha contribuït a generar més tensió, a generar més polarització i a pensar, fora de Catalunya, com abans ha dit el senyor Carrizosa, que aquí ens estem matant pels carrers, quan tothom sap que no és veritat, quan tothom sap que gent d'ideologies molt diferents, independentistes i no independentistes, escolti'm, formem part i compartim famílies, compartim colles d'amics, compartim fins i tot colles castelleres, compartim colles de teatre, compartim entitats de la societat civil, perquè el país és plural i sabem gestionar molt bé aquesta pluralitat.

La proposta que he fet aquest matí és una proposta perquè aquesta pluralitat s'organitzi, decideixi. I presentem aquest acord davant de l'Estat per tal de poder establir els procediments de com solucionar posicions diferents en un tema tan bàsic com si hem de ser un estat independent o no, en una societat madura i democràtica. I estic convençut que la societat catalana –i n'estic convençut perquè ho veiem cada dia– sap gestionar molt més bé les discrepàncies polítiques del que pot aparentar a partir del que vostès diuen en aquest Parlament.

L'estigmatització que vostès han portat a terme és la del senyor Feijóo, que diu que hi ha un apartheid lingüístic a Catalunya. Això és faltar a la veritat. I vostè ara té l'oportunitat de venir aquí i desmarcar-se del senyor Feijóo.

Vostè comparteix que hi ha un apartheid polític a Catalunya? Sap el que vol dir l'apartheid? Ho sap perfectament, vostè. És una persona preparada que en sap, i que, evidentment, aquests temes els coneix perfectament. Hi ha un apartheid polític a Catalunya? La situació lingüística a les escoles, a partir de la determinació, amb criteris pedagògics, del que es fa a les escoles, es pot comparar amb el règim de segregació racial a Sud-àfrica? Podem posar en valor les paraules d'una vegada per totes? Podem no llançar paraules per la finestra cada vegada, entrant en comparacions odioses que el que fan és, en primer lloc, banalitzar l'apartheid –banalitzar l'apartheid–, i, després, evidentment, intentar identificar una situació que es produeix a Catalunya com el que no és?

L'estigmatització que s'ha patit és la repressió. I no ho dic jo, només. Ho diu..., ho deia fa pocs dies el Comitè de Drets Humans de Nacions Unides. Que, evidentment, vostè dirà: «Escolti'm, això no val per a res.» Ja, el senyor Carrizosa ja diu que no val per a res; és la mostra de respecte a les organitzacions internacionals. Ho diu l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa. Ho diu el Grup sobre Detencions Arbitràries de Nacions Unides. Ho han dit altres jurisdiccions europees, també quan n'han tingut l'oportunitat i hi han hagut casos que han connectat..., que s'han vist obligats a posicionar-se en el marc del seu ordenament jurídic.

Per tant, sabem perfectament el que és l'estigmatització. I aquesta estigmatització s'ha d'acabar. I això vol dir acabar amb la repressió. Per això hi ha una proposta d'amnistia. Per això afrontarem un procés de desjudicialització, que no vol dir una altra cosa que utilitzar els instruments que tenen els parlaments i els governs per avançar en la resolució dels conflictes polítics sense la repressió. I, per tant, en aquest sentit, continuarem persistint en aquesta línia.

I, escolti'm, sobre el Govern, sobre les relacions entre els grups parlamentaris, entre el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i de Junts, ja em permetrà que, si algun dia hem de necessitar consell, no l'hi demanarem a vostè. No l'hi demanarem a vostè, perquè vostè el que voldria és que aquest Govern independentista aca-

bés, que no hi hagués un govern independentista a Catalunya. I, per tant, ja li asseguro que ens hi deixarem la pell, perquè un programa de govern independentista, de progrés, amb voluntat d'àmplies majories per portar a terme aquestes transformacions que n'hem estat parlant bona part d'aquesta tarda, és el meu objectiu. Estic convençut que és l'objectiu de la majoria parlamentària que el va permetre, i, per tant, treballarem perquè tingui la continuïtat i, sobretot, sigui eficaç i el més eficaç possible en el servei a la ciutadania.

També ha fet referència a la política econòmica. I sembla que, segons vostè, Catalunya forma part, vaja, d'una espècie d'economia en fallida, en la que hi ha un govern i unes institucions que es dediquen a dissipar qualsevol mena d'activitat econòmica. És la seva opinió. Però, davant de la seva opinió, fets. I els fets són, per exemple, que l'empresa Kronospan invertirà 180 milions d'euros en una fàbrica a Tortosa i crearà cent vuitanta llocs de treball directes, amb la col·laboració i amb l'impuls de la Generalitat, facilitant, doncs, que es pugui implementar a través de la política de sòl industrial de l'Incasòl.

Una altra dada: la farmacèutica Hipra rep un préstec de 45 milions d'euros del Banc Europeu d'Inversions per desenvolupar la vacuna contra la covid-19. Hipra, a Amer, que, segons vostès, deu ser la Meca, diguem-ne, de totes aquestes maldats que té Catalunya. PepsiCo –ens sembla que no és la Coca-Cola cubana, diguem-ne–..., PepsiCo, una multinacional molt rellevant, tria Barcelona per al seu *hub* digital –ha parlat d'innovació?–, *hub* digital mundial, amb quatre-cents treballadors. L'empresa xinesa Gotion, de fabricació de bateries per a Volkswagen, ha decidit que el seu centre d'investigació i desenvolupament a nivell europeu serà a Barcelona.

La farmacèutica Esteve compra –vostè parlava precisament d'empreses, doncs, que tenen llarga tradició a Catalunya–..., la farmacèutica Esteve compra una nova planta a Lliçà de Vall i amplia la seva capacitat productiva amb una superfície de 21.176 metres quadrats. Estic amb notícies dels darrers mesos.

Catalunya participa al Corredor de l'Hidrogen de l'Ebre, projecte conjunt amb Aragó –abans algú ho preguntava–, Navarra, País Basc i el consorci d'empreses Shein. L'empresa catalana Bold crearà cent llocs de treball a Montmeló amb l'obertura d'una fàbrica de bateries elèctriques d'altres prestacions. L'empresa sud-coreana de components de bateries Iljin Materials invertirà 600 milions d'euros per obrir, a Mont-roig del Camp, la seva primera fàbrica a Europa: trenta mil metres quadrats, cinc-cents nous llocs de treball, i obriria el 2024.

L'empresa catalana Wallbox –innovació, allò que hem perdut– serà la solució de recàrrega de vehicles elèctrics per a l'oferta de consum de la companyia sueca Svea Solar a quatre mercats europeus –Suècia, Països Baixos, Bèlgica, Alemanya– i també l'Estat espanyol. La multinacional tecnològica xinesa Lenovo invertirà 7 milions d'euros –innovació– al Barcelona Supercomputing Center durant els tres propers anys per avançar en medicina de precisió a través de la supercomputació.

I d'aquesta darrera setmana: l'ecosistema de l'hidrogen a Catalunya, clau per a la descarbonització de l'economia, ja genera una facturació de 426 milions d'euros amb cent quaranta empreses que generen 1.300 llocs de treball.

Per ser un infern per a l'activitat econòmica, déu-n'hi-do –déu n'hi do. Les seves paraules demostren una manca de confiança en l'economia catalana i un desconeixement de les polítiques industrials d'aquest Govern, d'instruments que tenim a l'abast i que posem al servei de la generació de llocs de treball de qualitat, fomentant també la formació professional, amb una política de sòl industrial, amb una política d'avenç cap a la digitalització de l'economia i d'avenç cap a un model d'industrialització molt més sostenible.

Evidentment, quan vostè feia referència al model rendista i intentava agafar una citació –segurament hauríem de mirar tot el context, perquè les citacions agafades així, espigolades..., sempre s'han de mirar en el seu context–..., una citació de Jaume Vicens Vives que, de fet, deia moltes altres coses. Però aquest model rendista i

el model especulatiu és el que van portar a terme els governs del seu partit a l'Estat espanyol quan van governar.

Vostè parla dels reptes en renovables. Qui va retirar el model en l'àmbit legislatiu i les ajudes a renovables a nivell de l'Estat quan va accedir al poder? Mariano Rajoy, no fa tants anys –no fa tants anys. Per tant, em sembla molt bé que vostè expliqui, critiqui, però hi té una quota alíquota de responsabilitat. Com la té també en les polítiques d'atac a l'economia catalana, i, per tant, vol dir atac als llocs de treball de Catalunya que està portant a terme el Partit Popular.

Jo tinc la sensació, amb tota la franquesa, que el Partit Popular ja fa molt de temps que va donar per perduda Catalunya, i per donar per perduda a Catalunya no defensarà els interessos econòmics d'aquesta societat i d'aquesta economia i utilitzarà els atacs a la societat i a l'economia catalanes per intentar despertar aquella catalanofòbia que hi ha latent en alguns sectors reaccionaris de l'Estat, que, per sort, no és majoritària entre la població espanyola –per sort–, que té, jo crec, un nivell de consideració i d'estima per als ciutadans de Catalunya molt més alt que els dirigents del Partit Popular.

Clar que no en vol parlar. Clar que no vol parlar de quan la seva nova estrella del Partit Popular a nivell autonòmic diu que obrirà una oficina a Catalunya per atreure empreses de Catalunya i emportar-se-les, que vol dir treure treballadors. Clar que no en parlarà. Vostè hauria de defensar Catalunya, el seu model de país, però no ho fa. El PP ha donat per perduda Catalunya. Vostè no la doni per perduda, Catalunya.

I jo estic convençut que vostè fa política perquè creu que les seves idees són el millor per al país. Defensi-ho. Planti's davant dels barons del seu del seu partit que utilitzen Catalunya per guanyar quatre vots. Perquè l'excusa de venir a Catalunya a treure les empreses perquè aquí hi ha un impost de patrimoni determinat, en llocs on l'impost de patrimoni o bé té un tipus més elevat o té una estructura..., exactament la mateixa com la nostra..., allà no hi posen delegacions. Ni al País Valencià, ni a l'Aragó, ni a Astúries..., ni tampoc, evidentment, a altres territoris que fins i tot governen vostès, que han mantingut l'impost de patrimoni fins no fa gaire.

El model que vostès defensen és el model d'Ayuso a Madrid. I és un model que permet la baixada d'impostos perquè externalitzen el cost de les desigualtats socials en bona part expulsant els treballadors i treballadores pobres dels centres de les ciutats i enviant-los cap a altres territoris –i això és així–, i amb un altíssim cost en matèria de prestacions socials i prestacions de serveis de l'estat del benestar. I té costos, aquesta política. Ho compensen en part amb l'efecte capitalitat, però té costos, aquesta política.

I la pregunta és: Catalunya ha d'assumir aquests costos, amb els recursos que encara falten, per exemple, en l'àmbit sanitari? Les decisions tenen conseqüències –les decisions tenen conseqüències. Per tant, no m'estranya que no en vulgui parlar –que no en vulgui parlar–, perquè crec que és difícilment justificable.

Respecte al que ha comentat sobre la inflació, alguns apunts. En una situació d'inflació normal, del que es tracta, per rebaixar l'increment de preus, és de treure massa monetària, de treure diner de l'economia, perquè n'hi ha massa, per les qüestions que hagin estat: perquè es venia d'una política més laxa, perquè es venia d'una necessària reactivació i, per tant, un major endeutament públic i privat... I, per tant, en un context d'inflació, el que fan habitualment els bancs centrals és un augment de tipus d'interès per intentar, doncs, alhora que es frena una mica l'activitat econòmica, frenar l'augment de tipus. Perquè la inflació és pernicioso especialment per a les rendes més baixes, que destinen més proporció dels seus ingressos precisament a mantenir una vida digna.

Ara estem davant d'una situació lleugerament diferent, perquè –i abans s'ha comentat– bona part d'aquesta inflació ve motivada per uns esdeveniments extraeconòmics, és a dir, fora del sistema econòmic. Per tant, és un problema de subministrament, de garantia de subministrament i de preu de l'energia, de determinats

materials, de determinat preu dels aliments, de materials..., matèries primeres que són essencials per a l'agricultura a nivell mundial, com, per exemple, tots els fosfats, que són molt importants per a la fertilització. I, per tant, ara cal combinar aquestes mesures amb mesures d'intervenció en els mercats.

No ho dic jo, ho diu la Comissió Europea, i ben fet que fa. I a mesura que ha anat avançant la situació, han anat prenent mesures en aquest sentit. I les mesures fiscals..., les mesures fiscals sempre són de dos tipus. Perquè vostè deia, i encertadament: «Pots crear diners amb la maquineta, però no crees innovació.» Pots abaixar impostos i deixar d'ingressar, però o retalles els serveis públics o augmentes el deute públic. I el millor exemple el tenim en el Govern britànic, el nou Govern britànic, amb el nou ministre de Finances *tory*, que ha anunciat la major rebaixa d'impostos de la història. I les conseqüències han estat devaluació de la lliura esterlina, augment del cost del deute públic del Regne Unit, vaja, a uns nivells estratosfèrics... Perquè les receptes neoliberals, que a mi m'ha semblat que vostè defensa, acaben tenint sempre la mateixa conseqüència, que és un augment de deute públic, també.

Per tant, els diners, els recursos públics, no es creen amb la manovella, han de sortir d'algun lloc, i cal una política fiscal responsable. I aquesta política fiscal ha d'atendre especialment –en la part dels ingressos també– les rendes mitjanes i baixes. Per això he parlat d'una deducció. I per això crec que també aquest ha de ser un debat que ha de formar part, com està formant part d'altres llocs, del debat de pressupostos. Però en aquests moments el que necessitem és garantir els ingressos i garantir la prestació de serveis i les ajudes als sectors més vulnerables de la societat.

Per tant, tampoc coincidim en que ara haguem d'anar... En un context d'augment de tipus, la seva recepta portaria a un augment de l'endeutament molt important, amb un cost del deute encara més gran. Per tant, al seu amic economista, preguntí-li a veure com respondria a això. I l'únic augment és l'augment del deute públic, si volen abaixar impostos i no volen retallar serveis per a la majoria.

L'anomenada «despesa política», en termes pressupostaris –que no coincideixo en el terme, però...– és la xocolata del lloro, i això ho sap tothom –ho sap tothom. Va molt bé per als discursos, va molt bé per dir-ho aquí al Parlament, però això ho sap tothom. I, per tant, les retallades que ja hem viscut en aquest país, quan es van fer eren una retallada de salaris i una retallada de prestacions, per molts càrrecs polítics i per molts organismes que es fusionin i que es redueixin. I, per tant, una política deliberada de baixada massiva d'impostos porta a un augment del deute, si vols mantenir els serveis de l'estat del benestar. Per tant, hem de ser molt curosos.

Mesures quirúrgiques, es poden debatre –tot es pot debatre–; mesures quirúrgiques, es poden considerar, sempre, especialment per a les rendes mitjanes i baixes pel que fa a les figures impositives. En aquest sentit, mai m'hi he tancat, jo. Però, sobretot, hem de preservar l'estat del benestar i no anar en aquesta cursa irresponsable de baixada d'impostos. És més, en els moments més alts d'inflació, quan el Partit Popular governava o va entrar a governar, al contrari, no va abaixar impostos, els va apujar. I va apujar l'IVA i va posar complements a l'IRPF, a les rendes del treball i a les rendes del capital. Per tant, és evident que fan aquesta proposta, en part, també, perquè no estan governant a nivell de l'Estat.

Vostè pot qüestionar la política econòmica de la Generalitat, hi té tot el dret. Però, tornem a les dades, i en els darrers anys s'ha anat produint per part de les empreses de *rating*, de les agències de *rating*, un augment de la qualificació, que no només hem de mirar si està a BBB o B+, sinó, sobretot, els arguments que fan. I parlen d'una gestió sòlida, d'una base sòlida de l'economia catalana, d'una bona gestió de la tresoreria i de la capacitat d'atendre pagaments.

I li voldria recordar també que hem estat capaços –i ho seguirem sent–, i el conseller Giró ho està fent en aquest sentit..., implementant encara amb molta més força aquesta política d'anar augmentant la despesa garantint la prudència i l'estabilitat pressupostària, que ens permet, sobretot, garantir la despesa futura de demà i no que

vagi només al retorn del deute. La millora en els terminis de pagament que s'ha produït i que es manté és imprescindible i és una eina fonamental per al funcionament de l'economia catalana, perquè la Generalitat és la principal empresa de Catalunya, també en demanda i provisió de serveis, i pagar a temps és fonamental.

Ha parlat també de l'àmbit educatiu, i aquí seré molt clar. Hem defensat el model educatiu, i el model educatiu és un model basat en criteris pedagògics, no en criteris d'espanyolitzar els alumnes catalans, que va ser la millor definició de quina és l'obsessió de la seva política educativa. Clar, si vostès tenien un ministre que volia «espanyolitzar els alumnes catalans», un president del partit –parlant d'humiliacions, miri què li va passar– que deia que als nens que parlen castellà se'ls hi posen pedres a la motxilla –per favor, per favor–, i un president actual que parla de Perejil lingüístic a les escoles catalanes..., vaja, és evident que, vostès, els criteris educatius, acadèmics, pedagògics..., el model que tenim, que és, amb el català com a centre del sistema, doncs, adaptar a les necessitats sociolingüístiques de cada entorn..., i això és el que reconeix la llei, i fent-ho a partir de criteris pedagògics, no de criteris artificials que només responen a dinàmica política.

I, per tant, crec que hem de defensar –i ho hem de fer amb tot l'orgull– que la feina que fan els docents i les docents del nostre país no és una feina basada en criteris partidistes o ideològics. És una feina basada en vocació de servei. I necessiten encara moltes més eines, probablement, i molta més estabilitat, i en això intentem treballar.

Vostè parla de respectar les sentències judicials. Les sentències judicials... Els jutges no creen les lleis; interpreten les lleis i en garanteixen l'aplicació quan hi ha una vulneració. Aquesta és la divisió de poders: els parlaments legislen, els governs executem les polítiques públiques –i, per tant, ens encarreguem de la part executiva, no?– i el poder judicial fa la interpretació de les lleis per garantir-ne el seu compliment. I el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va establir una sentència, va fer una sentència en la que ha establert unes mesures cautelars, però ha canviat la normativa. I la normativa ha canviat en base al que ha decidit aquest Parlament.

I la divisió de poders implica que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya hagi dit: «Ha canviat la normativa. Malgrat que puguem considerar que hi ha uns elements que no estan d'acord amb la Constitució, aquesta sentència, en els termes que estava, no es pot aplicar.» I això és una resolució judicial. I vostè, que demana que la respectem, doncs, escolti'm, s'ha d'aplicar la mesura també a vostè mateix. Per tant, en lliçons de sentències judicials..., jo crec que no s'han de barrejar amb la realitat lingüística de les escoles.

I, finalment, respecte a la proposta que he fet d'acord de claredat. Mirin, vostès persisteixen en el que els va portar el 2017 a protagonitzar una resposta absolutament antidemocràtica al que és una voluntat persistent en el temps i majoritària de la ciutadania de Catalunya de poder decidir el seu futur. Vostès van fer la resposta més repressiva, la resposta més antidemocràtica, i la resposta que va covar..., va anar generant, va sembrar les raons per les quals es va fer i es va acabar guanyant una moició de censura al Congrés dels Diputats contra Mariano Rajoy.

I vostès persisteixen en aquesta idea. La proposta que he fet aquest matí és una proposta que qualsevol persona que vulgui afrontar qualsevol debat amb raons democràtiques hauria d'estar disposada a deliberar i hauria d'estar disposada a discutir i a proposar, i a fer-hi contrapropostes, evidentment.

Ha fet referència al model constitucional del Canadà. L'essencial de la proposta que he formulat aquest matí és: acordem els procediments. I els procediments poden servir per decidir en una línia o en una altra –això..., serà la ciutadania–, però acordem els procediments. Si hi ha una voluntat constant de la majoria, una democràcia..., les institucions democràtiques han de donar resposta acordant els procediments. Per tant, és una qüestió de voluntat política. I en altres llocs hi ha hagut voluntat política.

Ha parlat de referèndums unilaterals al Quebec, però el Canadà el que no va fer va ser empresonar els governs del Quebec que van fer referèndums sense l'autorització d'Ottawa. I no els va enviar a l'exili i no va intentar arruïnar injustament –que ara tot això s'està revertint, en bona part– els responsables del Govern i els alts funcionaris, els servidors públics que van fer la seva feina per acomplir el mandat del Parlament. Per tant, si ho mira, que ho miri per a tot.

I la pregunta és: vostès, que potser ja han abandonat tota esperança amb Catalunya? Diu que no. Doncs hauria de defensar Catalunya davant del Partit Popular. La seva mirada de Catalunya. No la meva, eh?, la seva. Quan ataquen les empreses catalanes, quan hi ha aquest dúmping fiscal, quan s'utilitza Catalunya per guanyar vots a altres llocs, s'està atacant aquesta societat, s'estan atacant també els seus votants, s'estan atacant els nostres veïns i veïnes, la ciutadania que compartim. I hauria de ser molt més ferm en això. No l'hem sentit, davant dels despropòsits, alçar mai la veu. Potser per això ja ho donen per perdut. Em diu que no. Jo tinc la sensació que ho donen per perdut i que estan disposats a deixar que Catalunya es faci servir per guanyar eleccions o per obtenir vots apellant a baixes passions d'una minoria en altres llocs.

Però, al final, quina societat volen? Una societat que ha expressat de forma reiterada en les eleccions, en les enquestes, estudis...? Escoltin, tot això són instruments molt importants per conèixer l'opinió, però..., a les eleccions. A les eleccions reiteradament s'expressa una majoria que vol que Catalunya decideixi el seu futur, i ho fa des de fa deu anys. Vostè potser pot pretendre ignorar aquesta majoria, però això el que fa és només incrementar un conflicte. I un conflicte que es pot abordar de forma democràtica. Aquest és el repte, i aquest és el repte que hauria d'entomar tothom. I si alguna força política o un projecte polític es mostra segur de si mateix, mai mai mai ha de tenir por de les urnes; mai mai mai ha de tenir por de que la ciutadania decideixi el futur, perquè, si el seu projecte val la pena, tindrà instruments per convèncer la ciutadania.

Però el que és realitat és que amb l'Espanya del PP, amb l'Espanya que comparteixen també molts elements de l'esquerra espanyola, hi ha un àmplia majoria de catalans i catalanes que, amb tot el respecte, però amb tota la discrepància, fa molt de temps que hem decidit que ens tractarem com a estats veïns aliats en molts temes, que cooperarem, però com dues nacions independents. En això em comprometo i per a això treballo.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per a la rèplica, té la paraula el senyor Alejandro Fernández, del Grup Mixt, que, si no vaig errada..., ho fa des de l'escó? *(Veus de fons.)* Sí?

Alejandro Fernández Álvarez

Sí; moltíssimes gràcies, presidenta. Bien, seis cuestiones prácticamente telegráficas a lo que me ha comentado usted. Ha dicho al inicio de su réplica –cito textualmente– que «he intentado buscar la división en el Gobierno de Cataluña y que me he esforzado mucho para lograrlo». Le puedo asegurar que no me he tenido que esforzar lo más mínimo, que ya se les da perfectamente bien a ustedes solitos. Vienen ya divididos de casa. Me gustaría pensar que he tenido algo que ver, pero creo que no, que no es mérito mío; aunque le agradezco que me lo atribuya de la manera que lo ha hecho.

La segunda es una cuestión ya prácticamente ya no diría de derecho político, ¿no?, es que es incluso filosófica y ética. Sigue usted confundiendo un discrepante con alguien que incumple la ley. Las personas que acabaron en la cárcel..., es porque incumplieron la ley, no porque estuvieran en desacuerdo con no sé qué, y porque tuvieron sentencias en contra en un estado de derecho de la Unión Europea. Por lo tan-

to, no me hable usted de estigmatización ni de represión, porque fueron, repito, juzgados en tribunales de una democracia europea equiparable y miembro socio de las grandes democracias del mundo. Por lo tanto... Mientras no entiendan eso, no van a entender absolutamente nada.

Tercero, por supuesto que no tengo ningún problema en hablar de *apartheid*. Mire, Joan Tardà, 6 de febrero de 2018, Congreso de los Diputados: «Cataluña vive un *apartheid* como Sudáfrica.» Por lo tanto, no me pregunte a mí, que no he usado esa expresión; llame a su amigo, el señor Joan Tardà, y que le explique lo del *apartheid*, a ver por qué utiliza una frase tan exagerada, este buen hombre, ¿no? Pero no me culpe a mí.

Cuatro. Mire, efectivamente –y, además, lo he hecho deliberadamente–, no he pronunciado la palabra «Madrid» en toda mi intervención, y cuando he llegado al escaño les he dicho a mis compañeros: «Ya veréis cuánto tarda en decir “Madrid” y “Ayuso”.» Y no me ha decepcionado: al cabo de un minuto y medio ya había usted pronunciado cuatro veces «Madrid» y dos veces «Ayuso». Tiene usted una «madriditis» que no se la quita de encima. (*Rialles*.) Y a mí me preocupa. Me preocupa, porque la «madriditis», como la «barcelonitis»...; suele ocurrir: cuando gana el Madrid hay «madriditis», y cuando gana el Barça allí tienen «barcelonitis». Pero suele reflejar siempre un complejo de inferioridad. Y aunque yo no estoy de acuerdo con usted, a mí no me gusta que el presidente de la Generalitat, que es mi tierra, vaya por el mundo con ese complejo de inferioridad. Hombre, quítese la «madriditis» de encima, que no le viene nada bien.

Cinco. No me ha contestado usted la cuestión, en términos políticos, más importante que le he preguntado: ¿va a presentar o no la cuestión de confianza? ¿Va a cumplir su palabra del discurso de investidura? Deduzco que no, porque, evidentemente, ha intentado huir de esa cuestión fundamental.

Y luego, finalmente, la sexta, y es que he notado que usted traía las respuestas a mi intervención previamente preparadas, independientemente de lo que yo dijera. Porque me ha hablado de represión y de deliberar; es que es lo que le he pedido, le he sugerido. Le he dicho textualmente... Yo no le he amenazado ni le he dicho nada por el estilo, ni he dicho que la ley... No, no, le he dicho: «Delibere.» Vaya al Congreso de los Diputados y presente su propuesta de reforma constitucional, imprescindible para poder hacer lo que quiere. Porque, si no hay una reforma de la Constitución, bueno, una reforma de calado, evidentemente, no se puede hacer lo que usted quiere hacer. Pero no quiera hacerlo por la puerta de atrás, de manera ilegal; delibere, intente seducir, a ver qué tal le va. No le auguro mucho éxito.

Pero, en cualquier caso, tiene todo el derecho del mundo a hacerlo. Tiene todo el derecho del mundo, democráticamente, a llevar su propuesta de reforma constitucional al Congreso de los Diputados. Eso sí, haga como en Canadá: si sale que sí, adelante, y si sale que no, respete. Y si el Tribunal Constitucional más adelante se pronuncia en un sentido, acate. Y si les da la razón..., que, por cierto, muchas veces he explicado aquí que el Tribunal Constitucional ha dado más veces la razón al Gobierno de Cataluña en los litigios que ha tenido, competenciales, con el Gobierno de España que al revés. Ahora, cuando las sentencias del Constitucional les dan la razón, ustedes no protestan, entonces es un tribunal magnífico; en cuanto no se la dan, ya todo son problemas.

Eso es no ser demócrata: solo aceptar las leyes y aceptar las votaciones cuando les van bien; si no les van bien, entonces ya rompo el jarrón. No, eso es infantil y profundamente antidemocrático.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, senyor diputat. Doncs a continuació, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el senyor Albert Batet.

Albert Batet i Canadell

Molt honorable presidenta Borràs (*aplaudiments*), avui li pertocaria presidir aquest debat de política general des de la Mesa, i, com que és el primer Ple des de la seva suspensió, volem que quedi constància que té tot el suport de Junts per Catalunya davant d'una decisió sense precedents en aquest Parlament i que trobem totalment injusta.

Molt honorable president de la Generalitat, vicepresident, consellers i conselleres, diputats i diputades, i en especial –ja no ens pot acompanyar, perquè l'Estat espanyol encara ens marca els horaris dels plens, perquè hi ha una diputada que demà té un judici– la diputada Reguant, a qui li desitgem tota la sort, i que afrontarà demà..., per haver plantat cara a l'extrema dreta. (*Aplaudiments.*)

I també una salutació al conseller i diputat d'aquest Parlament, el diputat Lluís Puig, que malauradament ha de seguir el debat de política general des de l'exili. (*Aplaudiments.*)

Molt bona nit a tothom –tenia escrit «molt bona tarda», però ja he de dir «molt bona nit». Esperem que els grups parlamentaris, amb les propostes de resolució sobre conciliació familiar i reforma horària, siguem una miqueta coherents amb el que estem fent avui aquí al Parlament de Catalunya.

Avui fa cinc anys, el 27 de setembre del 2017, Catalunya vivia el preludi de l'acte de sobirania més important de la nostra història recent: el referèndum d'autodeterminació del Primer d'Octubre. Estic convençut que molts recordem amb emoció aquells dies, dies que duraran anys, que formaran part de la memòria col·lectiva del nostre país.

Personalment, com a alcalde, recordo perfectament els preparatius que fèiem a la meua ciutat, a Valls, igual que feien tots els pobles i ciutats de Catalunya, de tot el país. Eren dies trepidants, d'una enorme intensitat: des del bullici dels grups de WhatsApp i Telegram per organitzar activitats que permetessin mantenir els col·legis oberts durant tot el cap de setmana amb entitats de tota mena, absolutament abocades, fins a ciutadans que, a títol individual, participaven en la logística de la jornada electoral, que traslladaven i custodiaven urnes i paperetes o que col·laboraven amb els serveis informàtics per a la votació.

Però, sobretot, tinc gravada a la memòria la il·lusió de la gent, l'ambició de ser un país lliure, l'aspiració de construir un país millor. Hi havia un poble esperançat. Hi havia un poble esperançat davant d'un estat desesperat. Perquè tal dia com avui, just avui fa cinc anys, la magistrada de l'Audiència Nacional, la senyora Carmen Lamela, dictava un *auto* per un delictes de sedició durant la concentració del 20 de setembre davant del Departament d'Economia i apuntava directament contra Jordi Sánchez, que aquí ens acompanya, i Jordi Cuixart.

Si fan memòria, els hi vindrà al cap el motiu suposat del dictamen: «alzamiento tumultuario», malgrat que l'únic *alzamiento tumultuario* que existeix és la repressió de l'Estat espanyol. Quedava clar quin camí havia pres l'adversari davant la voluntat majoritària dels catalans per exercir la democràcia i assolir la llibertat.

Però la maquinària de tot un estat autoritari va caure en sac foradat: ni la detenció de membres del Govern, ni la intervenció de les finances de la Generalitat, ni els registres dels departaments, de cases particulars, d'empreses o en mitjans de comunicació com *El Vallenc*, ni les amenaces de les togues, ni tan sols els cops de porra de la Policia Nacional i la Guàrdia Civil, van aturar el referèndum. Ens volien atemorir i no se'n van sortir. La força de la gent va derrotar la força bruta de l'Estat. Vam guanyar.

I vam guanyar perquè teníem un objectiu compartit, que era el referèndum del Primer d'Octubre, perquè havíem traçat un full de ruta conjunt per fer-ho possible. I vam guanyar perquè la cadena de confiances que va demanar el president Puigdemont justament en el debat sobre la qüestió de confiança que va presentar el 2016 va ser una realitat. Aquella cadena de confiances del Primer d'Octubre va ser un èxit, i

va ser un èxit perquè hi havia unitat i direcció estratègica. Govern, partits, entitats i ciutadania van funcionar com un engranatge, cada peça va complir amb precisió la seva funció, amb autoexigència, sense mirar si el del costat feia la seva feina, perquè hi havia autoestima col·lectiva i tothom va complir.

Aquesta va ser la clau de l'èxit col·lectiu, d'una victòria de país. Vam actuar amb intel·ligència, amb generositat, amb complicitat. Vam portar la iniciativa i vam anar sempre un pas per davant de l'Estat. Aquesta és la fórmula per avançar cap a la independència. Per això hem de recuperar l'esperit que va impregnar el país fa cinc anys. L'U d'Octubre ens marca el camí. Ara coneixem millor que mai els nostres actius i els nostres passius.

La gent no ha deixat de ser-hi. Cap independentista se n'ha desdit, perquè cada cop té més raons per voler marxar d'un estat que perjudica els seus drets, el seu progrés i el seu benestar. Per tant, tenim el més important: la gent hi és i hi serà. Ho vam veure un cop més aquesta Diada, malgrat tots els malgrats, i ho veurem també aquest dissabte a la concentració convocada pel Consell per la República amb motiu de l'U d'Octubre a l'Arc de Triomf.

És més, encara hi hauria més mobilització si tracéssim un rumb clar, creïble i compartit per assolir la independència. Aquesta és la nostra responsabilitat. És la feina que ens pertoca fer al Parlament i al Govern de la mà de la societat civil organitzada, amb consens, amb respecte i amb confiança. Si un partit o un altre intenta imposar la seva estratègia, no ens en sortirem, anirem directes pel pedregar. Només aconseguirem la llibertat si anem de debò i anem a l'una.

I tinguem-ho clar: l'alternativa a la independència és la decadència. Està en joc el nostre present, està en joc el futur dels nostres fills i, sobretot, està en joc la nostra nació. La independència ha passat de ser una necessitat a ser una urgència. Cada dia hi ha un motiu nou o un motiu més per marxar de l'Estat espanyol. No hi podem viure ni amb dignitat, ni amb llibertat, ni amb la nostra identitat. I a continuació entraré en tres aspectes concrets sobre aquesta realitat.

Som molts els qui ens preguntem quin qualificatiu mereix que milers de ciutadans que utilitzen rodalies a Catalunya visquin cada dia una odissea per arribar a la feina, per desplaçar-se a la universitat o per anar a visitar el metge. O com s'entén que el Govern espanyol l'any passat –l'any passat– només executés el trenta-cinc per cent de les inversions previstes a Catalunya, amb greus conseqüències per al benestar dels catalans i de les catalanes i per a la competitivitat de les nostres empreses. O com es justifica un dèficit fiscal que ja supera 20.000 milions d'euros, com anunciava fa uns dies el mateix conseller d'Economia.

L'explicació en cada un dels casos és la següent: a rodalies, l'Estat no ha construït ni un sol quilòmetre de via a Catalunya en els últims vint-i-cinc anys –zero–, i a Madrid n'ha inaugurat vuitanta-quatre. Saben quina és la inversió d'Adif i de Renfe en un lloc i l'altre? A Catalunya, un vint-i-quatre per cent, i a Madrid, un 153 per cent. Així és com el Govern espanyol dispensa als catalans el seu dret essencial a la mobilitat: retards diaris, aglomeracions de vagonets, estacions obsoletes..., aquells que tenen la sort de tenir trens, perquè hi ha comarques de Catalunya i ciutats que ni en tenen, de trens. I aquí, anar pagant impostos, i allà, anar-los traient.

I amb les inversions passa tres quartes parts del mateix. Catalunya va rebre només el trenta-sis per cent de les inversions que li pertocaven l'any passat, i, en canvi, se'n van executar a Madrid un 184 per cent –trenta-sis a 184. L'Estat espanyol va destinar 740 milions d'euros a Catalunya i 2.000 milions d'euros a Madrid; és a dir, va castigar cada català amb noranta-cinc euros i va premiar amb el triple –308 euros– cada ciutadà de la Comunitat de Madrid. I aquí, anar pagant impostos, i allà, anar-los traient.

És una «asfíxia premeditada», com ja advertia Trias Fargas fa gairebé quaranta anys, en forma de dèficit d'inversions, però sobretot en forma d'espoli fiscal. Més de 20.000 milions d'euros que marxen cada any de Catalunya cap a Madrid i que no

tornen; 20.000 milions d'euros, que representen un cinquanta-tres per cent del pressupost de la Generalitat de Catalunya; que representen la suma dels departaments de Salut, d'Ensenyament i de Drets Socials. Cada dia paguem 55 milions d'euros d'impostos a Madrid que s'esfumen. I cada català paga de manera altruista 2.600 euros cada any a Madrid. I aquí, anar pagant impostos, i allà, anar-los traient.

El problema no és només el dúmping fiscal de Madrid i ara d'Andalusia; el problema és sobretot l'espoli fiscal que pateix Catalunya. Senyor Illa, aquesta no és l'agenda del retrobament. Aquesta és l'agenda de l'empobriment; de voler que Catalunya perdi pistonada; que les oportunitats passin de llarg; de no poder afrontar amb els nostres recursos els reptes que tenim per davant en matèria social, econòmica o energètica. Les rodalies, les inversions o el dèficit fiscal són tres exemples clamorosos d'una llista inacabable de greuges que segueix un mateix patró.

L'Estat espanyol tracta tots els catalans com a ciutadans de segona, votin el PSC, votin el PP, votin els comuns o votin partits independentistes. Encara que alguns no ho vulguin creure, i encara que els hi molesti, en això Espanya, governi qui governi, no fa diferències: posa tots els catalans al mateix sac, al sac de l'empobriment i al sac del menysteniment. Senyor Illa, aquesta no és l'agenda del retrobament, és una agenda d'empobriment per a Catalunya.

L'autonomisme va col·lapsar amb la sentència de l'Estatut de l'any 2010. Per això, des d'aleshores, la majoria de la nostra societat ha desconnectat d'Espanya, i ens ho estan fent pagar. A partir d'aquell moment, la involució de l'autogovern ha continuat, i també els atacs permanents a la nostra identitat focalitzats en la llengua.

La pèrdua de competències és una constant. Només en l'últim mes –només en l'últim mes– el Govern espanyol ha posat damunt la taula la recentralització d'impostos. Ha tirat endavant... (*Remor de veus.*) Sí, sí, un ministre, el senyor ministre. Ha tirat endavant una llei... –la setmana passada, amb declaracions. Ha tirat endavant una llei de la ciència que no té en compte el sistema universitari i de recerca del nostre país. I ha aprovat que l'Agència Estatal de Meteorologia determini el risc d'incendi forestal a Catalunya en lloc del Servei Meteorològic de Catalunya, una absoluta denigració per al Cos de Bombers de Catalunya i per al conjunt de professionals d'emergències del nostre país.

A aquest ritme, aviat també ens hauran d'avisar des de sis-cents quilòmetres de distància per saber si hem d'agafar el paraigua per sortir de casa. A cada bugada perdem un llençol. Anem de mal en pitjor. Per això necessitem i volem exercir la nostra sobirania, una necessitat que s'accentua encara més en el context econòmic i social actual que a continuació detallaré.

Sense recursos i sense competències d'un estat, no podem desenvolupar les polítiques públiques que els ciutadans de Catalunya mereixen ni desplegar tota la potencialitat que tenim com a país. I encara menys podem afrontar amb garanties l'actual context econòmic.

Com a conseqüència de la invasió de Rússia a Ucraïna, s'ha disparat el preu de l'energia fruit dels talls de subministrament del gas rus, i ha comportat un augment desbocat de la inflació. Els organismes internacionals ja han rebaixat les previsions de creixement a totes les economies del nostre entorn, tot i que les previsions del Govern indiquen que Catalunya mantindria un creixement sobre la zona euro al voltant d'un quatre per cent per a aquest 2022 i seria del 2,1 per al 2023.

L'evolució del context econòmic està regida per la incertesa en funció de quina sigui l'evolució de la guerra, dels talls de subministrament de gas rus i de quins plans de contingències apliqui Brussel·les. En tot cas, els experts apunten que la pujada dels tipus d'interès no serà suficient per abaixar la inflació i que calen mesures serioses respecte al preu del gas i del petroli per reduir la inflació.

A hores d'ara, el preu de l'electricitat i del gas ha pujat un cinquanta per cent en un any; la cistella de la compra, gairebé un catorze, i el transport, gairebé un dotze. Patim la inflació més alta des de 1985. El cost de la vida és el més elevat dels últims

trenta-set anys. Cada cop hi ha més gent amb dificultats per arribar a finals de mes, per cobrir les necessitats bàsiques, per comprar aliments, per pagar el lloguer o la quota d'hipoteca, agreujada amb el tipus d'interès.

I, evidentment, l'actual context també genera dificultats al teixit productiu, especialment en aquells sectors que depenen d'un ús intensiu de l'energia. Hem de fer mans i mànigues i de tot i més per atendre aquestes necessitats. Hem d'aplicar mesures de suport que alleugereixin el patiment de la gent que està passant moments d'extrema dificultat. Hem de ser al seu costat.

De la mateixa manera, hem d'afrontar desafiaments que van agreujar-se amb la pandèmia i que ara la guerra d'Ucraïna encara ha posat més al descobert, com són la transició energètica, el canvi climàtic o la transformació digital. Però també hem de ser conscients que des de Catalunya ni disposem de tots els instruments necessaris ni de la capacitat decisòria per encarar els reptes que se'n deriven. Per això necessitem i volem ser un estat.

I per això hem d'avançar per assolir la independència sense demora, sense pausa i sense excuses. I en aquest sentit treballen els consellers i conselleres de Junts per Catalunya, amb una gestió del dia a dia rigorosa i solvent, posant les persones al centre, però també amb mentalitat d'impulsar aquelles iniciatives que ens acostin més a la sobirania i que ens allunyin de la dependència de l'Estat espanyol. Ho fan tots i cada un dels membres de Junts el Govern.

El vicepresident Puigneró s'ha abocat a culminar tots els treballs necessaris per fer efectiu el traspàs integral i assumir el servei de rodalies, ha reprès les obres de la línia 9 del metro després de deu anys aturades, ha desplegat més de 4.200 quilòmetres de fibra òptica per tot el país, o ha desenvolupat el projecte AINA per tal que les noves aplicacions d'internet entenguin i parlin català.

El conseller Giró, que ha tirat endavant els pressupostos més elevats i expansius de la història, que ha creat el Fons Complementari de Riscos per cobrir els servidors públics en procediments judicials o administratius, o que ha promogut que hi hagi el servei de caixer automàtic a tots els municipis.

La consellera Alsina: amb l'obertura de noves delegacions sobre l'estratègia Més Catalunya al món, tindrem presència a seixanta-tres països, amb multitud de viatges arreu del món, com va fer la setmana passada a Palestina i Israel, on el Govern vol obrir-hi una delegació, o amb la creació del *hub* consular per millorar la interlocució amb els cònsols acreditats del país.

La consellera Geis, que ha augmentat en 65 milions d'euros el finançament a les universitats catalanes públiques i en 90 milions d'euros el finançament de la recerca, i que ha abaixat el preu dels graus universitaris i el dels màsters per fomentar l'equitat en l'accés en l'educació superior. O que ha aprovat el pla d'enfortiment de la llengua catalana al sistema universitari de recerca de Catalunya.

El conseller Argimon, amb una gestió excel·lent de la pandèmia i del procés de vacunació –d'excel·lència. Amb l'enfortiment de l'atenció primària i comunitària, que ha incrementat un vint per cent del seu pressupost respecte al 2020. O amb mesures per fomentar el benestar emocional –tan necessari–, amb 347 professionals per promoure la salut mental, especialment en joves, i la prevenció del suïcidi.

O la consellera Cervera, que ha destinat 80 milions d'euros a la construcció d'habitatge de lloguer social i 480 milions a la rehabilitació a través de fons europeus, que ha creat vuit-centes noves places residencials per a persones amb discapacitat i que ha desplegat el model Barnahus per a l'atenció d'infants i adolescents víctimes d'abusos sexuals.

O la consellera Ciuró, amb l'anunci que ha fet aquesta mateixa setmana amb la consellera Cervera per impulsar canvis legislatius tan necessaris per combatre les ocupacions il·legals, i que aquells immobles que siguin de grans tenidors es destinin a habitatges socials. O amb les mesures, també, que garanteixin l'ús del català en l'àmbit de la justícia, entre d'altres.

Aquest és el compromís dels consellers de Junts del Govern: la gent i el país. I aquesta és la raó de ser del nostre partit, de Junts per Catalunya: solvència i independència. Per això vam signar l'acord per a la seva investidura, president, per fer un país lliure i per ser un país millor. No volem que aquest acord passi a la història. Volem que aquest acord serveixi per fer història. No hem arribat aquí des del no-res, i no hem arribat fins aquí per no fer res.

Venim de molt lluny en la defensa dels drets i les llibertats de Catalunya, i no seríem aquí sense l'esforç i l'entrega de moltes generacions de catalans i de catalanes, però, sobretot, durant els últims anys hem avançat amb determinació: amb les consultes populars que van començar el 2009 a Arenys de Munt; amb les manifestacions multitudinàries de la Diada organitzades per l'Assemblea, Òmnium i l'AMI; amb la consulta del 9 de novembre; amb el referèndum del Primer d'Octubre, i amb la declaració d'independència del 27 d'octubre.

No ens han aturat i no ens hem aturat. No ens ha aturat ni la repressió amb l'exili i la presó, avui que també ens acompanya aquí en Jordi Turull, ni la persecució judicial a més de quatre mil persones, ni la guerra bruta de les clavegueres de l'operació Catalunya; ni l'espionatge de Pegasus, que l'ha afectat també a vostè, president, com a mi mateix; ni tota la màquina de l'Estat, que va avalar l'«a por ellos» de Felip VI el 3 d'octubre. Si no ens aturà la repressió, ens aturarem ara nosaltres?

Hem de ser conscients de la transcendència del moment. Aquesta legislatura és el resultat d'unes eleccions amb el cinquanta-dos per cent de vot independentista. Per primera vegada vam superar el cinquanta per cent. I, per tant, aquest Parlament i aquest Govern compten amb el suport independentista més ampli de la història. La ciutadania va fer la seva feina a les urnes, ens va donar un mandat per avançar, i ara ens toca donar-hi compliment.

Amb aquesta voluntat, després de les eleccions, Junts i Esquerra vam sortir de la zona de confort, vam cedir, vam fer concessions per signar un pacte per a la seva investidura. No va ser fàcil ni per a nosaltres ni per a vostès. Van ser tres mesos de negociació intensa i difícil. En el debat d'investidura li vaig dir que l'acord de la seva investidura no havia aixecat les mateixes expectatives que en ocasions anteriors, i que precisament aquesta podia ser la seva virtuositat: que acabés anant de menys a més, si eren fidels al compliment de l'acord.

Però, un any i mig després, és evident que l'acord no ha anat a més. Hi ha punts essencials del pacte que no s'estan complint: la direcció estratègica de l'independentisme, la coordinació institucional a Madrid o que la taula del diàleg se centri només en l'autodeterminació i l'amnistia i que tinguin mecanismes d'avaluació sobre els possibles acords. Són tres qüestions nuclears per a Junts per Catalunya, no descobreixo res a ningú.

I no és una demanda nova, president. L'hem interpellat sobre aquestes qüestions en públic i en privat des de l'inici de la legislatura. Ho hem fet en les sessions de control, en les reunions de coordinació dels dos partits i en les rondes de contacte que hem celebrat amb els grups parlamentaris. Li hem dit del dret i del revés, sense rebre respostes satisfactòries, sense obtenir el resultat esperat. Per això Junts per Catalunya li hem dit de manera solemne i per unanimitat que així no podem seguir.

Per això, president, li pregunto ara, de manera clara i directa: vostè, que és el president, i li pertoca la responsabilitat, pensa complir l'acord d'investidura que el va fer president? *(Pausa.)* Fer política requereix negociar. Fer bona política implica respecte democràtic i complir els acords. Aquesta és una qüestió de radicalitat democràtica i de valors republicans que volem per a la República Catalana. El moll de l'os és la confiança. Com podem confiar ara en una nova proposta, si no es compleix l'acord que va facilitar la seva investidura?

No pot oblidar, president, que vostè és president d'un govern de coalició, format per dos partits que tenen pràcticament el mateix suport electoral –només un diputat de diferència. I tampoc pot oblidar que és president fruit d'un pacte, amb uns acords

molt clars. Al debat de política general de l'any passat li vaig parlar de la cultura de coalició, i avui l'hi torno a recordar: vostè és president perquè té el suport de setanta-quatre diputats, perquè va adquirir compromisos amb aquests setanta-quatre diputats. No es pot actuar al marge d'aquesta cultura de coalició, no es pot actuar de forma unilateral.

I l'hi repeteixo: és una qüestió de radicalitat democràtica. I ja li diem que per nosaltres no quedarà. Som gent de paraula i responsable. Sabem que la millor garantia d'estabilitat –la millor garantia d'estabilitat– és el compliment dels acords i el compliment de l'acord d'investidura. I sabem que junts som més forts, per fer possible la independència. Amb aquest esperit ens vam presentar a les eleccions. Amb aquest esperit vam signar l'acord de la seva investidura. Amb aquest mateix esperit, president, li demanem que el compleixi.

Avui no pot defugir la pregunta. Volem saber, president, si pensa complir o no els tres punts de l'acord que per nosaltres són essencials: direcció estratègica de l'independentisme, coordinació institucional a Madrid i taula del diàleg. Per nosaltres és bàsic. Aquí sí que necessitem claredat. Per això necessitem una resposta.

Ja li avancem que, si vostè creu que no complim algun punt de l'acord que va permetre la seva investidura, ja li dic ara que el complirem. És el nostre compromís. Junts per Catalunya treballem per construir una Catalunya sense límits, per construir una Catalunya lliure, una Catalunya millor, sense resignació, sense rendició, sense renúncies; amb tota l'autoexigència, però també amb tota l'autoestima, pensant sempre en el país i en la seva gent.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta de la Mesa. Vicepresident del Govern, conselleres i consellers, diputades i diputats, diputat Batet, diputats de Junts per Catalunya... En primer lloc, m'afegeixo a les seves paraules de suport a la diputada Eulàlia Reguant –aquest matí he tingut l'oportunitat també d'expressar-me en els mateixos termes– i també a les paraules de record del diputat a l'exili Lluís Puig.

La seva intervenció ha començat recordant, fa cinc anys, els esdeveniments previs a l'U d'Octubre. I van ser dies especialment intensos, políticament, i dies amb una emoció que mai oblidarem, una emoció que batejava al país sencer. I això té un valor extraordinari. I el que vam fer l'U d'Octubre té un valor extraordinari que res pot esborrar i un valor polític que cal preservar.

De fet, el símbol de l'U d'Octubre, el que l'U d'Octubre, quan en parlem, ens fa portar a tots nosaltres com a imatge, és una urna. És el símbol més potent que pot tenir una democràcia: l'urna, les paperetes i els vots. I és una idea molt poderosa: situar en mans de la ciutadania el dret a decidir el futur del país. Això és el que va motivar que tantíssima gent als collegis electorals, en les jornades prèvies, en les jornades posteriors, en aquell gran 3 d'octubre, durant el mateix dia 1, doncs, tanta i tantíssima gent del país s'impliqués perquè fos realitat. És un patrimoni col·lectiu, és un patrimoni que tots els catalans i catalanes ens podem sentir nostre.

Però és cert i hem de reconèixer que, malgrat que va ser extraordinari, encara no hem acabat el camí. I el camí que es va iniciar l'1 d'octubre –i que venia de molt abans– encara no l'hem acabat. I, per tant, necessitem molt més per guanyar completament. Ho hem de fer a partir de l'aprenentatge; a partir de l'aprenentatge que, després d'una resposta repressiva per part de l'Estat, hem de tenir ben clar, no per limitar-nos, sinó per reconèixer les limitacions del moment per poder-les superar. I aquesta és la raó de fons que motiva les propostes estratègiques que he estat posant sobre la taula i que convido tothom a contrastar, a millorar, a enfortir, a discutir.

Però no podem quedar en la paràlisi, no podem no actuar; d'acord amb les possibilitats de cada moment, d'acord amb les eines que tinguem, no hem de deixar d'actuar.

I, en aquest sentit, algunes idees bàsiques davant d'un context que ja vam viure l'1 d'octubre per acabar de complementar el camí: com majories més àmplies, millor, molta més força; com més determinació o intel·ligència col·lectiva, millor; com més suport internacional, millor. I necessitem acumular molta més força en tots aquests àmbits per guanyar.

Perquè, de raons, vostè avui n'ha exposat moltes, que les comparteixo –que les comparteixo–; raons per les que explicita la necessitat de que Catalunya esdevingui un estat independent. De raons en tenim moltes i molt poderoses, però hem de ser sincers i hem de reconèixer que tenir aquestes raons poderoses no ens dona, pel sol fet de tenir-les, la força necessària per acabar de guanyar, perquè aquestes raons ja les teníem, en bona part –després n'hem acumulat moltes, a partir de l'experiència de repressió–..., aquestes raons ja les teníem fa cinc anys, i no vam acabar de guanyar. I ara cal posar les bases per guanyar.

Amb la raó, doncs, i amb l'emoció que vostè ens recordava al principi de la seva intervenció, crec que, malauradament, no en tenim prou. Necessitem força política i força democràtica. I com podem fer possible aquest camí? Aquest és un dels debats estratègics que s'han d'afrontar.

Des de fa temps, he anat posant una proposta estratègica sobre la taula, i aquest és un element central dels compromisos del pla de govern i dels acords de govern, i és un element central que, quan l'avaluem, crec que, honestament, no podem defugir. Hem fet una proposta d'avançar, d'explorar la via d'una negociació amb els objectius d'un referèndum sobre la independència de Catalunya i d'una amnistia. Aquesta és la proposta que hem posat sobre la taula. I avui he enfortit encara més aquesta proposta situant una via concreta per portar tota la força a defensar la possibilitat, viabilitat i efectivitat d'un referèndum sobre la independència a la taula de negociació, situant el dret a vot al centre, que és el que ens ha fet avançar sempre. Quan més hem avançat és quan hem posat l'urna, quan hem posat l'urna per davant.

En aquest sentit, crec que hem de ser conscients de les limitacions que hi han no per resignar-nos-hi, sinó per avançar, per mirar com les podem superar. N'hem de ser capaços. I jo ho intento amb les meves actuacions, i crec que avui al matí he estat especialment insistent en recordar que som forts quan deixem de parlar de nosaltres mateixos i parlem del país, quan ens dirigim al país sencer; quan oferim a tothom l'oportunitat de posar a les seves mans, amb el vot, el dret a decidir el futur del país. I hem de saber trobar el camí, el camí que ens permeti fer efectiva la decisió.

Ras i curt, de referèndums sobre la independència de Catalunya, ja hem demostrat que en sabem fer, i que, si cal, es tornen a fer. Ja vam demostrar que vam poder fer l'U d'Octubre. I anteriorment es va fer un 9 de novembre, que finalment va ser un procés participatiu, però que va ser una mobilització extraordinària. I, per tant, aquest país ja ho ha demostrat, que ho sap fer. El que resta pendent és com tenim la força política necessària per implementar-ne el resultat. I aquí hi ha d'haver una proposta sobre la taula. Jo n'hi he posat una des de fa temps, que és aquesta negociació, amb totes les dificultats, amb tots els problemes, amb totes les mancances que pugui tenir, però hi ha una proposta.

I estic disposat a escoltar i a parlar, i a analitzar la viabilitat i a acordar les altres propostes que hi puguin ser, però han de ser propostes que ens permetin avançar, que siguin propostes que enforteixin els valors que ens han fet construir àmplies majories. Una proposta democràtica –d'això no en tinc cap dubte, que les propostes que es puguin posar sobre la taula seran democràtiques–; una proposta inclusiva; una proposta que permeti el reconeixement de la comunitat internacional, i una proposta, en definitiva, que es pugui implementar.

I crec que hem d'afrontar amb tota l'honestetat aquest debat. I he posat propostes sobre la taula. Si hi han propostes alternatives, estic disposat a escoltar-les sem-

pre –sempre. Seria imprudent per la meua part, una irresponsabilitat, no escoltar-les. Per tant, disposat a escoltar-les.

A partir d'aquí, aquest camí l'hem de fer compatible –de fet, és necessari que sigui compatible– amb la bona governança del país. Vostè ha fet referència a la governança i ho agraeixo. I, de fet, ha destacat la feina dels consellers del Govern que vaig nomenar a proposta de Junts. Tots ells han fet una gran feina i estic convençut que continuaran fent una gran feina en el Govern, com la resta de membres del Govern, evidentment. Vostè, lògicament, ha destacat els de Junts, com no podia ser d'una altra manera.

A partir d'aquí, cal seguir reforçant la bona governança, cal seguir sent molt més autoexigents i cal enfortir les institucions. Les institucions, per mi, i les institucions d'autogovern de Catalunya, mai són un obstacle, perquè, si no haguéssim tingut aquestes institucions, no haguéssim pogut fer tot el que hem fet com a país. Si no s'hagués proclamat la República Catalana el 1931, no tindríem Generalitat republicana i no s'hagués recuperat el 1977, i no s'hagués arribat fins avui amb un autogovern, amb mancances, amb limitacions, però que no podem menystenir en cap cas.

I hem de mostrar a la ciutadania que som els més útils i els més eficaços, doncs, desenvolupant, aplicant tot el que ens permet aquest autogovern, limitat, evidentment, i amb mancances, però el que tenim ara ho hem de saber aprofitar. Perquè també el catalanisme, el sobiranisme, l'independentisme, és sobretot més fort, aconsegueix més èxits i és més creïble quan governa i quan governa bé. I hem de fer possible les dues coses en un context en què hi ha molts reptes i hem de fer moltes coses alhora. No és fàcil, però és possible, i he posat una proposta sobre la taula, i vam iniciar un camí amb una proposta sobre la taula.

Dit això, el Govern necessita estabilitat i cal un compromís clar en l'estabilitat del Govern. I aquest compromís clar en l'estabilitat del Govern, evidentment, s'ha de basar en l'acord de legislatura, com no pot ser d'una altra manera, i en el pla de govern. Un acord de legislatura que, evidentment, recull les inquietuds, les propostes, les mesures aportades per les diferents parts; no pot ser d'una altra manera. Per tant, mirem-les totes. Un acord no són només tres punts, són molts més.

I hem de reforçar el Govern. I jo vull entendre, de la seva intervenció, la voluntat de continuar treballant conjuntament i de reforçar el Govern. No voldria entendre-ho pas d'una altra manera; si no, això comportarà, evidentment, que s'hagin de prendre decisions. Però crec que és imprescindible que reforcem el Govern, reforçar el Govern és un dels primers consensos que hi ha en aquest acord d'investidura, que és en el procés de negociació. Quant més podríem haver avançat si s'hagués reforçat la posició del Govern plenament (*alguns aplaudiments*), si aquella participació lleial en el procés de negociació s'hagués pogut avançar... Per tant, l'acord té molts punts. Vostè n'ha formular tres i jo li donaré resposta, perquè crec que els acords s'han de complir.

Vostè m'ha plantejat tres punts. Li dono resposta. El primer: m'ha parlat de les mencions a la direcció estratègica de l'independentisme. Sap perfectament que aquest acord es va posar en marxa. Es va desenvolupar, i hem de reconèixer que no es va poder desenvolupar del tot, no va acabar amb un resultat positiu per moltes circumstàncies. Un acord entre dos no pot condicionar altres actors. Crec que això és un aprenentatge que hem de fer.

Per tant, voluntat de consens estratègic, voluntat de tenir un espai on es comparteixin les estratègies, on es comparteixi l'anàlisi i on s'elaborin propostes d'actuació compartides, tota, i aquí pot tenir tota la meua implicació. Crec que és necessari fer-ho amb formats adequats a les circumstàncies d'avui, amb l'aprenentatge de que el desenvolupament d'aquest punt de l'acord d'investidura va tenir el desenvolupament que va tenir i que no va acabar amb resultats positius, però l'esperit que hi ha al darrere crec que el compartim.

En segon lloc, hem de reforçar el Govern a tot arreu: reforçar el Govern a la taula de negociació, sí; reforçar el Govern en aquelles iniciatives de les Corts Generals que afectin competències del Govern, evidentment, i en altres institucions també, respectant, evidentment, que hi ha una decisió de la ciutadania que atorga als diputats i diputades una determinada composició i que hem de fer-ho compatible. De la mateixa manera que hem de fer compatible que hi hagi una força política que tingui tretze diputats al Congrés i Junts en representi quatre, i hem de fer compatible que hi hagi tres eurodiputats de Junts i dos d'Esquerra Republicana en el Parlament Europeu. Per tant, defensa del Govern, sí, a tot arreu, no només de les competències a les Corts, que s'ha de fer, i aquí podria entrar en detall i matisar algun dels aspectes que vostè ha dit, però crec que no afegeix res al debat.

Per tant, treballem-ho, però a tot arreu –a tot arreu. Crec que és imprescindible. Els acords s'han de mirar en la seva totalitat, no només la part, no?, que lògicament algú hi té més interès, perquè, doncs, va proposar que s'hi posessin. Els hem de mirar a tot arreu, i jo crec que els podem mirar a tot arreu.

I, finalment, avui he fet una proposta per reforçar la segona pota –i ho he dit en aquests termes– de la mesa de negociació. I la segona pota de la mesa de negociació és la defensa d'un referèndum. I avui he proposat un instrument, una via, per tenir molta més força en aquesta defensa partint del consens existent en el vuitanta per cent de la societat catalana que hem de poder cristallitzar i fer nostre; de la mateixa manera que he estat molt clar que la negociació que hem d'afrontar en les properes setmanes ha d'anar enfocada a buscar els efectes d'una amnistia.

Per tant, en aquest sentit, crec que hi ha marge per a propostes d'acord. A partir d'aquí, cadascú ha de resoldre la seva posició, ha de resoldre els debats, ha de resoldre quina és també la seva voluntat.

L'hi dic: de part meva, la voluntat és, en aquests tres àmbits, disposat a avançar, però adequant-los, evidentment, a resultats raonables –a resultats raonables. I crec que és possible fer-ho si anem a reforçar el Govern a tot arreu. I reforçar el Govern es fa, òbviament, des dels membres del Govern, que no en puc dir res perquè han treballat per reforçar-lo des del primer dia, però es fa també des de totes les formacions polítiques que donen suport al Govern. I crec que aquí tenim marge encara per millorar-ho. Deixi'm dir-ho així, tenim marge per millorar-ho.

A partir d'aquí, i a partir d'aquesta proposta, crec que hem d'enfocar un camí que permeti aconseguir resultats. És important aconseguir resultats, en aquest procés de negociació. No es pot menystenir –no es pot menystenir. És important, és una oportunitat. L'última? No ho sé. És l'única opció? Construïm-ne d'altres. Però cal enfocar tots els esforços a enfortir el Govern i a enfortir la part catalana de la mesa de negociació. Jo estic convençut que, amb voluntat –i per part meva hi és, i ho saben perfectament–, això pot ser possible.

I, per tant, en aquest sentit, vostè m'ha fet una pregunta. L'acord s'ha de complir en la seva integritat, com no pot ser d'una altra manera; en la seva integritat i en tots els punts. I això ha de permetre la cadena d'instruments que faciliti el desenvolupament de tot l'acord. Jo crec que, amb voluntat, és possible.

Voldrà dir també assumir que, com he dit a l'inici, hem de plantejar una estratègia viable. Jo crec que la meva estratègia, la que estic plantejant, és una estratègia viable, plena de dificultats. I, evidentment, estic disposat a acceptar que és qüestionable, però necessitem molta més força per implementar-la. I vostès tenen una força molt rellevant i poden, en aquest sentit, empènyer, empènyer més i dotar de molta més força encara aquesta negociació. Per tant, en aquest sentit, crec que hi ha una oportunitat.

Podria haver entrat en molts altres tipus de consideracions, però crec que tots els que som aquí hi som per servir a la ciutadania de Catalunya. I el primer servei que hem de fer a la ciutadania de Catalunya és preservar les institucions i poder també aportar els esforços a dedicar-los a les preocupacions i als reptes de la ciutadania de

Catalunya: els urgents, derivats de la crisi econòmica i social, i els estructurals, derivats de la manca de sobirania i de com ho superem respecte de l'Estat.

Aquest és el meu compromís. Jo tinc aquesta voluntat. Si ho fem amb un camí ample, realista, que vagi teixint aquesta força col·lectiva, crec que tindrem l'oportunitat de fer-ho plegats. I, a partir d'aquí, exposo clarament la meva posició.

I espero, doncs, que es pugui seguir treballant junts en aquestes institucions i treballar plegats en el marc del Govern per donar continuïtat a la tasca que estan fent totes les conselleres i consellers.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, president. A continuació, per a la rèplica, té la paraula el senyor Albert Batet, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

President, amb voluntat constructiva i amb el millor to, per nosaltres respondre la pregunta era molt important. I necessitem concreció, necessitem més garanties, perquè portem un any i mig de govern, i en aquest any i mig de govern no s'ha avançat en aquests tres punts, que són essencials, com sap, per Junts per Catalunya. Per això la pregunta era molt clara.

I necessitem garanties, perquè hem de situar bé el moll de l'os del debat d'avui, que és la confiança. I li posaré tres exemples molt clars sobre els tres punts d'acord de la seva investidura que des de Junts reclamem que es compleixin. Aquesta ja és una alternativa, complir els acords, que per nosaltres van ser troncats per a aquesta investidura.

Primer, la coordinació estratègica de l'independentisme. Som on som i no farem res sols. Això era un element clau per situar bé l'estratègia de la negociació, però també per construir l'estratègia de confrontació, les dues estratègies que recull l'acord de legislatura. Hi estàvem d'acord i hi estem d'acord, en la negociació. Nosaltres no hem tancat mai la porta a la negociació. En els moments més difícils sempre hem tingut la mà estesa a la negociació. Vostè creu que és normal que els partits i les entitats es parlin a través dels mitjans de comunicació i que no siguem capaços de dissenyar una estratègia conjunta? Tenim clar que, quan anem a l'una, per molt que costi, som invencibles. Perquè abans d'eixamplar la base hem de *cuidar* la base.

Segon exemple: taula del diàleg. Vostè, que reclamava més força i que reclamava més energia... De tothom és coneguda i reconeguda, fins i tot ho vam escriure a l'acord concret –ho vam escriure a l'acord concret–, la posició escèptica de Junts per Catalunya envers la taula del diàleg. I es va reconèixer que Junts tindria una posició escèptica de forma pública. Ho vam firmar; vostè ho va firmar, això. El que no estava reconegut a la investidura seria el veto que es proposés els noms de Junts per Catalunya. Perquè Junts... Vostè reclama força política. Junts va posar els noms per tenir la màxima força política: el secretari general, el vicepresident del partit, el vicepresident del Govern, la persona més important de Junts a Madrid. Perquè és la màxima força política i la màxima força de negociació, perquè sabem que davant de l'Estat s'hi ha d'anar fort i s'hi ha d'anar consensuat. I per això reclamàvem..., reclamem la coordinació estratègica i per això reclamem la taula del diàleg, aquest exemple, que és molt clar, del que vostè deia, i sabem tots com ha acabat.

El tercer: la coordinació a Madrid. N'hi posaré un exemple molt clar: la llei de la ciència. Quan demanem coordinació amb el Govern sobre l'acció política a Madrid és per evitar el que va passar amb l'aprovació de la llei de la ciència. Vostè ve aquí i diu: «Tinc màxima confiança en els consellers de Junts per Catalunya.» I sap que el seu Govern, la consellera Geis, en qui té tota la confiança, com ha manifestat ara,

defensa una posició per protegir el sistema universitari de recerca. Però, en canvi, el seu grup parlamentari a Madrid vota el contrari que defensa el seu propi Govern.

No volem imposar la posició de Junts –no volem imposar la posició de Junts–, sinó el criteri del Govern en aquelles qüestions que afecten el Govern, i que ens coordinem per fer ho possible. I és el que diu l'acord de forma literal: «coordinar l'acció institucional per donar màxima força i estabilitat per defensar les seves competències i interessos a Catalunya». Oi que s'entén, quan diem que així no podem seguir? I quan li demanem garanties, que cal concreció?

Nosaltres –ja l'hi hem dit– ens apliquem l'autoexigència que demanem. Per això, si creu que algun aspecte del nostre compliment de l'acord..., estem disposats a parlar-ne, perquè ens creiem el pacte d'investidura. Per això fa un any i mig el vam fer president, i per això volem que es compleixin els acords. És un plantejament coherent, lògic, comprensible. No demanem res que no haguem acordat prèviament.

I, com també li he dit, la responsabilitat és compartida, i ens prediquem i prediquem amb l'autoexigència. Perquè vostè al matí parlava dels resultats d'Itàlia, i els resultats de Catalunya també van ser molt clars. La gent va dir «sí» a la independència amb un cinquanta-dos per cent de vot. I també va dir: «Enteneu-vos.» No va donar una majoria més a un partit que a un altre –trenta-tres a trenta-dos. De fet, el PSC va guanyar les eleccions i Esquerra va quedar en segon lloc, només a un diputat de Junts. Però l'independentisme, per separat, vam perdre les eleccions; però, en el seu conjunt, vam guanyar de llarg les eleccions. La gent ens va demanar que haviem de treballar plegats. I aquest és el seu compromís, vostè ho va dir: fer possible la culminació de la independència. Per això, prèviament a un acord de claredat, necessitem claredat i garanties sobre el compliment de l'acord de la investidura.

Tenim l'alternativa. Que no agradi l'alternativa no vol dir que no n'hi hagi. L'hem explicat a la nostra ponència política, l'hem explicat en múltiples espais. Saben quin és, la nostra alternativa. Que no agradi l'alternativa... I el primer pas per tenir una alternativa és complir l'acord, perquè emmarca quin és el mecanisme que s'ha d'establir, que és el de la confrontació, el de lluitar..., el que vam fer l'U d'Octubre, fa cinc anys. És l'actitud del Primer d'Octubre de fa cinc anys.

I demanava força. Pot tenir més força. Vostè demanava força, no? Escolti'm, pot tenir més força. Pot tenir més força en política. Escolti'm, doncs, si vostè vol tenir més força, com a president, pot portar aquí una proposta que estigui consensuada per tothom. Té més força tindre aquí una proposta consensuada per tothom o una proposta només del president de la Generalitat? Té més força tenir aquí una proposta consensuada per tothom. No es pot actuar de forma unilateral, i això l'hi hem dit per activa i per passiva.

I es pot... Escolti'm, diputats a Madrid. Escolti'm, els diputats a Madrid de Junts per Catalunya estan per reforçar la posició del Govern i per reforçar la posició de la independència de Catalunya. Pot tenir més força amb una coordinació directa a Madrid. Com pot tenir més força a la taula de diàleg posant els màxims responsables polítics de Junts a la negociació.

I, com ja he dit, li volíem..., una pregunta molt clara. I tot això, des de Junts, pensem que som a temps de corregir-ho, president. I li demanem garanties i concreció. I, si convé, demà mateix ens reunim, a primera hora del matí, on convingui, però necessitem garanties i concreció d'aquests tres punts. Són essencials per complir l'estabilitat necessària, que és complir l'acord de govern. I pensem que aquests aspectes, si tenim garanties..., o, si no... Pensem, en aquest sentit, que cal que hi hagi confiança.

I, davant d'un problema de confiança, davant la seva resposta, que necessitem concreció..., si no hi ha aquesta concreció, per radicalitat democràtica li demanarem, si no hi ha aquestes garanties i no hi ha aquesta concreció, que se sotmeti a una qüestió de confiança al Parlament de Catalunya (*remor de veus*) com va fer el president Puigdemont fa sis anys. I d'aquell... (*Remor de veus.*) Sí, no estiguin tan

contents, perquè d'aquella qüestió de confiança del president Puigdemont, fruit que no es van aprovar uns pressupostos, en va sortir el referèndum, en va sortir l'U d'Octubre i en van sortir el 27 d'octubre i la declaració d'independència. *(Aplaudiments.)* L'independentisme en va sortir més fort.

I creiem... Primer li demanem garanties i concreció, però, si no som capaços d'aquestes garanties i concreció –que no hem tingut durant un any i mig–, creiem que hi pot haver una oportunitat i una necessitat per avançar. Estem convençuts que... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Si està convençut de la seva posició, faci un pas. Refer les confiançaes i decidir conjuntament quines passes..., hem de fer-ho junts.

La qüestió de confiança del president Puigdemont va permetre una cadena de confiançaes que va fer possible l'U d'Octubre. I aquella cadena de confiançaes va ser un èxit. President, Junts per Catalunya volem ser constructors de confiançaes. Ara també pot ser una nova oportunitat: garanties, concrecions, com desenvolupem aquests tres punts. Ho hem dit per activa i per passiva, que eren tres punts essencials. I si no hi han garanties i no hi han concrecions en aquests aspectes... Ha mostrat bona voluntat...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Se li ha acabat el temps, diputat.

Albert Batet i Canadell

Acabo. Ha mostrat bona voluntat, però hi ha d'haver concrecions i garanties. Perquè amb bones voluntats no anem enlloc. I per això nosaltres creiem que estem davant d'una nova oportunitat, sempre pensant en la gent i sempre pensant en Catalunya.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el senyor Josep Maria Jové. *(Aplaudiments.)*

Josep M. Jové Lladó

President, vicepresidenta, no seré breu, eh? Gràcies, vicepresidenta primera. «Bona tarda», «bon vespre»..., bona nit –és el que tenia apuntat. Bona nit, vicepresident, conselleres, consellers, diputades, diputats, presidenta Borràs, treballadors de la casa i aquells que estigueu seguint encara a aquestes hores aquest debat de política general... Molt honorable president Aragonès... No som aquí per fer el que sempre s'ha fet. No som aquí per continuar fent les coses com sempre s'han fet. Trobarem moltes resistències, però ens en sortirem.

«Tinc l'obligació, la voluntat i l'obsessió de millorar la vida de la ciutadania del nostre país, de treballar per a la Catalunya sencera, per construir una societat socialment justa, econòmicament pròspera, democràticament avançada i plenament lliure.» Fa poc més d'un any, president, que vostè deia aquestes paraules des d'aquest faristol. Unes paraules que resumien a la perfecció la voluntat transformadora de la seva presidència. Davant d'una crisi social i econòmica que ja s'endevinava i de la persistència d'una crisi política d'un règim caduc i repressor, era l'hora dels canvis profunds i de trencar inèrcies del passat.

Però sabíem –ho va dir vostè ben clar– que no seria fàcil. Ni era fàcil arribar-hi ni ho és aprofundir-hi per fer avançar el país. Sabíem que no seria fàcil perquè topàríem amb l'oposició dels que sempre han manat, que malden perquè res no canviï i el seu poder es mantingui, i per a qui un govern encapçalat per Esquerra Republicana de Catalunya és l'amenaça més gran el seu règim de privilegis.

Sempre que Esquerra Republicana ha governat aquest país ho ha fet en moments complexos, fins i tot convulsos. En moments de canvi de cicle és quan la ciutadania

ens ha donat l'oportunitat de poder governar el país. I mai n'hem defugit la responsabilitat. I és aquesta responsabilitat la que ens apella a estar a l'alçada dels moments, de moments crucials per a l'esdevenir del nostre país i la seva gent.

El seu repte, president, és majúscul, ingent. En som conscients i el compartim, perquè la gent d'Esquerra Republicana no volem ser espectadors de la història, sinó que som aquí per sacsejar i posar en ebullició els canvis que reclamen el país i la seva gent. Ho hem fet sempre i ens toca seguir-ho fent.

Transformar és capgirar el marc de fons, sobretot, i especialment quan les coses no van bé. Atrevir-s'hi és això: ni picar-se el pit ni bramar més que el del costat; fer. Transformar per nosaltres és fer, no quedar-nos mai quiets, ni rendir-se, ni claudicar a les proclames. Fer en clau nacional i en clau social. Perquè a Esquerra Republicana aquest és el doble objectiu que ens guia, dues cares de la mateixa moneda: llibertat nacional i progrés social.

Sabem –dèiem, president– que no seria fàcil, però nosaltres no defallirem. Per molts obstacles i resistències que ens hi posin, de fora o de dins. Som, volem ser el relleu transformador que tombi aquelles estructures caduques que han apuntalat un règim, el del 78, que ens ha portat a una crisi sistèmica sense precedents.

I estem convençuts que avui l'independentisme és el projecte polític més capacitat per fer-ho. Però ho serà mentre el projecte que oferim a la ciutadania sigui plural, inclusiu i cohesionador. Hem de defugir, doncs, tot allò que ens empetiteix. Mai defensarem un replegament en nosaltres mateixos, cada cop més tancat o més essencialista. L'independentisme –s'ha vist– té matisos, no és de blanc i negre, no busca bons o dolents.

La política és política perquè no és fe cega. I la política que volem fer nosaltres és la que parla, serveix i és útil a la gent; la política que ens fa ser 1 milió i mig al carrer un Onze de Setembre o més de 2 milions votant, ara farà cinc anys, l'U d'Octubre. La política que fa gran, doncs, el país que som.

I avui més que mai ens cal, la política. En el que portem d'any, els preus de l'habitatge han pujat un vint-i-u per cent; el dels aliments, un dotze; el transport, un setze. A la gent li costa més comprar menjar, escalfar la casa i pagar el lloguer. Potser anar en tren li costa menys, de preu, perquè és cada cop més impossible per un sistema pèssim i abandonat.

I tot això passa mentre algú sempre en treu rèdit. Els de sempre: alguns grups immobiliaris, per exemple, que han vist com el seu benefici augmentava un cent vint per cent; les grans petrolieres globals, que han vist com el seu benefici ascendia fins a 150.000 milions més en només sis mesos el 2022, o els bancs de l'Estat espanyol, que han vist augmentar el seu benefici en un cinquanta per cent.

I, en aquesta situació, a sobre encara hi ha qui aposta per l'enriquiment privat, l'empobriment públic; per les rebaixes fiscals que eixamplen el privilegi dels més rics i carreguen els costos a les esquenes del conjunt de la ciutadania. (*Aplaudiments.*) Potser aquest any s'acaba la pandèmia en la fase més dura, però arrenca una etapa marcada per una guerra a Europa i una inflació desbocada en plena crisi energètica, escalada de preus i rumors de talls de subministraments, problemes conjunturals que posen de manifest processos estructurals, l'increment de les desigualtats i l'emergència climàtica. I aquest és el debat de fons que ens bressola ara, també com a independentistes.

Sabem –n'estem segurs– que encara hi ha marges socials i nacionals per esco-drinyar primer i esberlar després, i som aquí per fer-ho –és la nostra oportunitat de fer-ho, president–, per explorar aquests marges i guanyar-los, i el Govern en té l'obligació; per ser ambiciosos socialment i per ser ambiciosos també nacionalment. En altres paraules, patriotisme social com a motor de construcció nacional. Si venim a transformar és perquè volem transformar-ho tot. (*Aplaudiments.*)

Alguns voldran fer d'aquest debat de política general, com s'ha vist, l'escenari d'una divisió, l'excusa de l'excusa; nosaltres preferim convertir-lo en una oportunitat

per a aliances i complicitats fermes. Volem que la discrepància ideològica, tan necessària i higiènica democràticament, ens serveixi per aportar idees col·lectivament, per fer millor el país. Tots, malgrat les diferències i la legítima defensa dels nostres projectes, hem estat capaços, som capaços, d'arribar a acords molt més amplis. És en la defensa dels grans consensos del país on ens podem i ens hem de trobar.

Sé que això ho poden compartir tots els grups democràtics d'aquesta cambra. Són principis que cadascú podria fer ser seus i defensar-los per fer moure la resta cap a les seves posicions. D'això es tracta, ningú té tota la raó. Tenim uns quants dies per endavant per trobar punts d'acord que superin les nostres diferències. Provem-ho. La situació actual, les crisis en les que estem immersos ens ho exigeixen; a nosaltres els primers, president. Al Govern li toca liderar amb determinació la resposta a aquestes crisis. I, al nostre entendre, ja ho està fent, amb el programa de transformació que el president anunciava en el seu debat d'investidura i que avui ha seguit concretant.

Però no vull defugir la responsabilitat, i hem de reconèixer que no sempre hem reeixit en la voluntat de sumar majories àmplies. Em dol veure, president, com la majoria de la seva investidura, aquella majoria del cinquanta-dos per cent, no s'ha pogut mantenir sempre al llarg d'aquests mesos. I especialment em dol, ens dol, no haver aconseguit convèncer els companys i companyes de la CUP que la nostra aposta per un projecte independentista amb un centre de gravetat que havia girat a l'esquerra es manté i segueix intacta. Hi ha hagut moments importants on no ens hem trobat, i això no ens ho podem permetre. És feina de tots aconseguir revertir aquesta situació. De nou, de nosaltres, els primers: tenen, teniu el meu compromís.

I, com els he dit, el Govern, amb el president al capdavant, és qui ha de liderar l'acció política per garantir el benestar de la ciutadania, amb el doble objectiu, com va dir vostè, de culminar la independència i d'obrir una nova etapa de transformació i canvi.

Entenem que aquest és el sentir majoritari d'aquesta cambra, i, si més no, ho és, segur, del Govern. I, si ens mirem als ulls, companys de Junts, sabem que som en aquest camí. Tots tenim les nostres preferències, els nostres matisos, les nostres prioritats, però aquesta és justament la grandesa del projecte que representem: la pluralitat de sensibilitats alineades amb un objectiu comú. Això és el que reforça democràticament un govern de coalició.

Per això no podem malbaratar, companys, tota la força que tenim dins i fora de les institucions, però tampoc tota aquella feina que aquest Govern està fent. Potser la voldríem amb altres ritmes o amb altres accents, però en cap cas ens allunya –no ens n'allunya, tot el contrari– dels objectius que la van veure néixer: la independència i la transformació social.

En les darreres setmanes –i avui s'ha vist–, però, no hem reeixit en la voluntat de poder enviar un missatge clar i nítid al conjunt de la ciutadania al voltant de la consecució d'aquests dos objectius. No cal amagar-nos-en. Som conscients que les mirades estan posades sobre una corda tensada. Qui l'ha tensat hi té tot el dret, però al nostre entendre no és el camí a seguir. Ho dèiem fa uns dies: el soroll, quan només és soroll, ens allunya de la utilitat, igual que la gesticulació estèril ens allunya del servei públic. Perquè equivocar-nos d'adversari ens allunya fins i tot de l'horitzó nacional que alguns perseguim de forma compartida.

Deurà convenir amb mi, president, que de soroll n'hem sentit força, i és veritablement una llàstima. Potser els darrers dies s'hi ha posat sordina, però el mar de fons continua, i no ens podem permetre un qüestionament constant quan la nostra obligació és donar respostes a les urgències de la ciutadania i a les demandes de llibertat nacional.

Nosaltres som aquí per acompanyar el Govern, no per desestabilitzar-lo; nosaltres som aquí per construir consensos amplis, confiança fermes, no per escenificar cri-

sis que ens allunyen de la crisi que realment pateix la gent (*aplaudiments*). Nosaltres som aquí per empènyer, sí, per empènyer el Govern, però no per fer-lo recular.

No s'hi val, doncs, a jugar. Tothom sap que la cultura de la coalició en un govern és sinònim de corresponsabilitat. Si no hi ha corresponsabilitat en la presa de decisions col·legiada, potser és que no hi ha coalició. Ho hauran de decidir els que s'hi encaparren cada dia, i triar definitivament. (*Aplaudiments.*) No hi ha diferències de fons en parts importants de l'acord de govern, s'ha dit; s'ha dit, en canvi, que en d'altres, sí. Nosaltres, ho repeteixo, no compartim el diagnòstic, i treballem i treballarem el que faci falta per reforçar les confiançaes. Però demanem la mateixa generositat i demanem acceptar, com nosaltres hem fet en altres moments, la legitimitat dels lideratges per al col·lectiu. (*Aplaudiments.*)

Perquè, evidentment, busquem i defensem el consens estratègic –només faltaria–, però aquest consens estratègic només s'entén si es pensa més enllà, molt més enllà dels partits, més enllà del populisme simplista i vacu que ataca institucions i organitzacions polítiques, i molt més enllà dels personalismes. Nosaltres apellem, doncs, al servei públic, social i nacional, a la corresponsabilitat política i a reforçar confiançaes per restablir l'estratègia. Perquè utilitzar les estratègies per atacar-nos els uns als altres no serveix de res. Tots tenim dret a tenir-ne una, la nostra, d'estratègia. De fet, tots hauríem de tenir la nostra i fer-la pública, i escoltar-nos i debatre-ho i esmenar-nos; des del respecte, sempre.

Sincerament, provem de superar la remor conjuntament. Estem fent bona feina, però la podem fer millor, l'hem de fer millor, i ens necessitem. Nosaltres creiem que amb la fórmula actual, però tampoc descartem fer-ho amb una altra fórmula diferent. Tenim precedents que ens han fet avançar molt, nacionalment, en aquest país amb fórmules diferents a l'actual.

L'objectiu que ha de promoure l'independentisme sempre és servir les persones. Per això, president, ens felicitem de les mesures que ens ha detallat aquest matí, perquè responen justament a aquest objectiu, i, en concret, de les darreres propostes que ha fet vostè, sobretot quan parlava de l'escut social. Creiem que aquestes propostes van també en aquesta línia; instruments, doncs, que contribuiran a mitigar les conseqüències de la inflació. I, malgrat no tenir els instruments d'un estat ni els de les institucions monetàries, la voluntat hi és tota.

I és per això que vostè, el Govern, és qui presenta les mesures, un escut de 300 milions d'euros per a l'augment del cinquanta per cent del bo social tèrmic, per acomboiar les famílies amb una ajuda de cent euros per fill per al material escolar, per a un paquet de mesures cap a empreses i autònoms per al foment de l'estalvi energètic i ajudes per a les renovables, el biogàs i l'autoconsum. Que deixi de ser una utopia: volem pal·liar la doble crisi estructural. Si les mesures que fem són bones per a la gent, l'independentisme serà bo per a la gent. I això ens fa forts, ens ha de fer forts, molt forts.

La clau de volta és fer indissociables els valors socials de la identitat nacional. Que la societat que volem ser, de benestar, d'igualtat d'oportunitats, sense discriminacions de cap mena, una societat de pau i acollida..., que tot això sigui el que serem nacionalment, que Catalunya sigui així.

Nosaltres tenim l'obligació de donar resposta a les urgències de la ciutadania. No podem errar en el diagnòstic: per una banda, tenim una acumulació de riquesa de rendes més altes i, alhora, un augment de la desigualtat, i, per l'altra, l'escalfament global i l'esgotament de recursos fòssils. L'independentisme va girar a l'esquerra sense cap mena de dubte després del 14 de febrer, i, si volem mantenir-nos fidels a aquest gir, caldrà seguir i donar resposta a aquests reptes.

Caldrà seguir i recordar-nos que sí, que ja n'estem fent, de canvis transformadors. Són notables, per exemple, els canvis a Interior; ho hem vist amb el català i la defensa irrenunciable que en fem; la gratuïtat per als menuts de l'escola bressol, que volem ampliar; la prova pilot de la renda bàsica, l'energètica pública, la llei «Stop

desnonaments» i el decret de renovables. Canvis per fer un país millor, per allunyar-nos de les discriminacions, per capgirar situacions injustes de desigualtat. Per això, per exemple, nosaltres no apliquem la llei mordassa mentre d'altres, tot i prometre-ho, encara no l'han abolit.

Tampoc no farem el país sense combatre les discriminacions que encara perduren per motiu d'origen. Deroguïn d'una vegada, vostès que poden, la llei d'extrangeria, i enviïn les ajudes per a l'acollida, una acollida que estem fent nosaltres i l'estem pagant nosaltres. (*Aplaudiments.*) Perquè Catalunya ho és, Catalunya és un país d'acollida, i el racisme, el feixisme i la xenofòbia no hi han de tenir cabuda. Basha, Najat, malgrat que els pesi, aquest és el vostre escó, aquest és el vostre lloc, i el nostre lloc és estar sempre al vostre costat compartint les lluites. (*Aplaudiments.*)

Res és més cohesionador que l'escola. Per cert, una escola que ha de ser lliure de togues i en català, tal com ho hem defensat aquí al Parlament amb un acord transversal fruit d'un dels consensos més amplis de la ciutadania de Catalunya. Tinguem-ho molt clar: tot el que tombin, tot el que frenin, ho tornarem a fer. Ho diem sense embuts; ho diem sense embuts per als qui avui han intentat arraconar el Govern en aquest debat.

Senyors i senyores del PSC, no s'hi val a fer veure que s'ofereix una mà estesa quan es defugen les pròpies responsabilitats. No es poden presentar com una alternativa si l'única alternativa que tenen és fer sempre el mateix, que és poc, ben poc. L'alternativa no passa per la defensa dels privilegis adquirits, per posar pedaçs al que s'ha fet sempre o recentralitzar com sempre, ara amb l'excusa de la crisi.

Vostès saben, perquè alguna vegada també hi han participat, que a Catalunya molt sovint anem un pas endavant fent propostes transformadores, en tots els camps: en el social, en el de drets, en el nacional. Vostès saben, perquè diuen que ho estan fent allà on governen, que calen mesures valentes i decidides per entomar els efectes de la crisi, però triguen en fer-les, són tímides, temporals i limitades. Si allà no s'hi atreueixen, deixin que les fem aquí, perquè, malgrat tot el que diuen –que hi volen ser–, no hi són mai, quan intentem anar a l'arrel del problema. Quan el Govern aposta per una fiscalitat verda i de progrés, mai hi són, o intenten recentralitzar, com volien fer amb el cànon de residus; quan impulsem el control dels lloguers, s'hi oposen i recentralitzen, i quan el Govern treballa per un model de seguretat garantista i feminista, són els primers en fer-hi oposició i recentralitzen. Deixin fer i facin allò que els toca allà on governen.

El PSC no pot ser una alternativa si, davant el drama del transport i la mobilitat, aposta per grans infraestructures que trinxen el territori, i, en canvi, és incapaç d'oferir un servei de rodalies mínimament decent. Com pot això donar resposta a les necessitats de la gent? És aquesta, la seva alternativa? Són al capdavant del ministeri, anuncien la gratuïtat de preu del bitllet, això sí, però, l'endemà, vies tallades. I amb execucions d'inversions tan baixes que no és que siguin ridícules, és que són insultants.

Són corresponsables del model vigent. Han tingut molts anys dirigents al capdavant del Ministeri de Transports i al capdavant de Renfe. Si volen ser alternativa, comencin primer per gestionar amb responsabilitat allà on governen i solucionin d'una vegada per totes el drama de rodalies, i accelerin també d'una vegada per totes el seu traspàs a la Generalitat. (*Aplaudiments.*)

Mirin, vostès han posat la mà estesa. Mirin, nosaltres volem comptar amb vostès per arribar a acords tan amplis com sigui possible en els grans consensos del país, en allò que conforma la nostra identitat col·lectiva i on ens trobem la gran majoria del país. Ja ho han fet –ho recordava el senyor Illa– en la defensa del català, però vostès saben que ens hem de trobar en altres consensos: en la defensa dels drets socials, en la defensa dels drets democràtics, els drets col·lectius o els drets nacionals.

A Catalunya, la immensa majoria del país demana resoldre el conflicte polític amb l'Estat votant, expressant-se democràticament; a Catalunya, la immensa majoria

ria del país demana acabar d'una vegada per totes amb la repressió –no poden mirar cap a una altra banda; la realitat és la que és, i és tossuda–; a Catalunya, doncs, hi ha un consens amplíssim al voltant de l'amnistia i l'autodeterminació. (*Aplaudiments.*)

Amnistia i autodeterminació és el que portem a la mesa en un procés de negociació amb l'Estat que vam encetar el mes de febrer del 2020. El nostre plantejament en aquesta taula és clar: el conflicte polític amb l'Estat espanyol no es resoldrà fins que els catalans i les catalanes puguem votar lliurement i amb garanties sobre el nostre futur com a país. I nosaltres creiem que la negociació política amb l'Estat és, ara mateix, la millor via per avançar en la resolució d'aquest conflicte, perquè és la via homologada entre les democràcies i les institucions internacionals. Perquè la seva pròpia existència ja implica el reconeixement per part de l'Estat de la naturalesa política del conflicte i de la necessitat de trobar-hi solucions polítiques.

Però que ningú s'equivoqui, el procés de negociació és justament això, un procés, un camí; no és un objectiu en si mateix. Serà la millor via per resoldre el conflicte polític en la mesura que efectivament doni fruits que permetin donar-hi resposta. I, en bona part, això continua depenent de nosaltres. Com més confiança siguem capaços de teixir entre independentistes, com més capacitat tinguem de sumar noves complicitats i aliances d'aquí i de fora, com més evident sigui que tenim una proposta que aglutina la major part de la societat catalana, més força tindrem a la taula de negociació.

Sabem qui tenim al davant, sabem que segueix reprimint. Per això ens calen totes les garanties abans d'encarar de ple la negociació sobre el fons del conflicte. No es tracta d'anar més ràpid o més a poc a poc, sinó de fer-ho bé i ser més forts.

És evident que, en la mesura que aconseguim posar fi a la repressió –a l'actual i a la futura–, els seus efectes i el marc normatiu que l'empara, estarem en millors condicions per abordar el que és i continuarà sent l'essència del conflicte polític: que cal donar resposta a una majoria de ciutadans i ciutadanes de Catalunya que volen decidir democràticament el futur del país.

Nosaltres volem donar-hi resposta perquè tenim un horitzó molt clar en forma de república catalana. I no és per una qüestió identitària rígida. Al contrari, la identitat que volem és en construcció permanent, és oberta, és dinàmica i és diversa: la nació com a espai compartit d'interessos per al bé comú, i que defensar aquest nou model de societat sigui el que ens faci a tots catalans i catalanes. Aquesta és la llibertat que volem exercir amb plenitud, la llibertat d'un poble que no avançarà sense que ho faci la seva gent.

Qui condiciona? Qui prioritza un eix sobre l'altre no va entendre com vam arribar a les dates històriques de la tardor del 17. Perquè, com ens recorda Carod-Roviara, allò que l'independentisme representa és una veritable revolució democràtica que només si alhora també és social mereixerà el nom d'«autèntica revolució nacional». Qui separi l'eix nacional de l'eix social, doncs, no ha entès res de l'1 d'octubre ni del 20 de setembre ni del 3 d'octubre.

Va ser l'independentisme qui va aportar una dosi d'esperança a la societat en l'anterior gran crisi econòmica defensant un projecte de país cohesionador i just. Va ser amb aquesta manera d'entendre el projecte, que apellava al país sencer, que vam poder arribar a l'U d'Octubre, perquè a ningú se li preguntava quin origen tenia, quina llengua parlava a casa, a qui estimava i a quin déu resava, si és que en resava a cap. Res d'això va passar en cap de les manifestacions històriques de l'independentisme. A ningú se li va preguntar d'on venia, quines eren les sigles que el representaven més ni quina identitat de gènere tenia. Res d'això va passar quan ara fa cinc anys vam sortir als carrers per defensar el dret a votar i decidir col·lectivament i democràticament el futur d'aquest país.

Aquells dies vam guanyar, i vam guanyar justament per això. I hem de seguir aquí, perquè l'Estat no s'aturarà en els intents d'impedir, aturar i boicotejar una Catalunya independent. Per això ens cal tornar-hi, i per tornar-hi ens calen majories in-

contestables, irrefutables, plurals i transversals. El nostre diagnòstic és per principi de realitat: hem de convertir la proesa èpica de l'U d'Octubre en intel·ligència política. Esquerra Republicana és conscient, amb coneixement profund, de què va ser, com va néixer, com es va fer o què significa l'U d'Octubre. I sabem en què ens interpel·len l'1 d'octubre, el 20 de setembre i el 3 d'octubre, i en què ens legitimen.

Aquest record compartit hauria de servir-nos per entendre que en la construcció de majories no hi sobra ningú; de fet, n'hi falten molts, encara. Que no és el mateix ser una majoria parlamentària que ser una majoria social irrefutable. Per això, president, celebrem el pas endavant per fer una proposta de país com la que ha fet aquest matí, posant el vot al centre i definint entre tots i totes la proposta de com i quan votar. Una proposta que busca que tot el país s'hi senti inclòs, que és escrupolosament democràtica, que busca el reconeixement de totes les parts i sumar complicitats a nivell internacional, que pot ser viable per al vuitanta per cent d'aquest país i que ens permet implementar-ne el resultat.

Diputades i diputats, aparquem el tacticisme i valorem aquesta proposta com la proposta de país que és. No perdem l'oportunitat. Qualsevol proposta que vingui de l'independentisme, a més, ha de tenir en compte que estem confrontant-nos amb un dels estats més grans de la Unió Europea i en un context de crisi no només social i econòmica, sinó també de geopolítica global i de valors, de la mateixa manera que gairebé tots constatem que no existeixen ni fórmules màgiques ni dreceres i que allò que decidim fer en el futur immediat ha de ser fruit d'una voluntat compartida i plural.

Al davant hi tenim un estat que ha demostrat i demostra que farà servir totes les eines –legals i il·legals– per evitar que ens en sortim. Ho vam veure ara fa cinc anys de manera molt crua. Alguns ho van patir amb una presó brutal i amb un exili que encara avui continua: Clara, Lluís, Toni, Carles i Marta, us volem lliures i us volem a casa. (*Aplaudiments.*)

Molts més ho estan patint en forma de repressió judicial, policial i econòmica. La causa general contra l'independentisme és encara ben activa i afecta centenars i centenars de persones: els del jutjat 13, els del 18, els de l'1, els síndics, els del 23-S, la Mesa, alcaldes i regidors, els processats per diverses mobilitzacions postsentència, els perseguits pel Tribunal de Cuentas i l'Anna. I demà de nou veurem, una vegada més, fins on pot arribar la persecució. Gràcies, Eulàlia, per plantar cara al feixisme i per la teva dignitat, i per ensenyar-nos dia rere dia que no som nins de mel i sucre i que, evidentment, ens sabem governar i ens volem governar. (*Aplaudiments.*)

Per tot allò que va passar, per tot allò que vam fer, per aquella victòria, avui hi ha conselleres i alguns diputats pendents de judici, i alguns amb demandes de presó a les seves espatlles. Tània, Natàlia, Roger, Txell, Lluís, sempre al vostre costat. Gràcies per la vostra dignitat, el vostre compromís, el vostre exemple i la vostra determinació, perquè aquestes són també les llavors de totes les victòries. (*Aplaudiments.*)

I acabo. President, sap perfectament que no soc gens procliu a sortir aquí en aquest faristol, però en algunes ocasions tinc l'honor i la responsabilitat d'haver-ho de fer en nom d'Esquerra Republicana. I, en fer-ho, sempre recau sobre mi el pes de tots aquells que m'han precedit i tota la gent que ens ha fet confiança.

Avui segurament és la darrera vegada que intervinc en un debat de política general, i no per voluntat pròpia. El desenllaç d'allò que va començar ara fa cinc anys no hauria de trigar en arribar, malgrat que tots els que patim la repressió sabem que els temps i els resultats sempre els controlen els mateixos, els tenen escrits i decidits. I sobreposar-nos a això és justament el que ens permeten fer la lluita i la solidaritat antirepressiva. L'agraïment a tots els que sempre hi heu estat i que sempre hi sou mai serà suficient.

Si finalment aquest és el meu últim debat de política general, serà per allò que vaig fer, per allò que vam fer ara fa cinc anys. I tinc la consciència molt tranquil·la.

Tot el que vaig fer, tot el que faig i tot el que espero fer, des d'aquí o des d'on sigui, sempre ho he fet pensant en el bé comú, amb errors, segurament, però sempre guiant-me pels principis de la democràcia, la justícia i la llibertat.

Companys i companyes d'Esquerra Republicana, em sento orgullós del tros d'història que heu escrit al llarg dels anys i que esteu escrivint. Avui he parlat, parlo, intentant transmetre els valors que representeu, i me'n sento profundament orgullós. Sentiu-vos-en vosaltres també.

Tenim tot el dret, tota la legitimitat del món per provar de fer efectius els objectius que ens marquem. Tots. I l'obligació de fer-ho pensant en el conjunt de la nostra societat. Sempre. Per als qui hi van ser abans que nosaltres, per als qui hi sou avui i per als que vindran, aquesta és l'esperança compartida. L'esperança d'un país lliure, sense desigualtats i amb justícia per a tothom. I la convicció que la nostra lluita ens portarà a la victòria, a la independència. Fins a la victòria sempre! Visca Catalunya lliure!

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Diputades, diputats, membres del Govern, senyores i senyors... Diputat Jové, diputats d'Esquerra Republicana... Li agraeixo la seva intervenció. Li reconec tot el que ha treballat –i estic convençut que seguirà treballant– pels nobles ideals que ens han portat a compartir projecte polític. I agraeixo a totes les diputades i diputats d'Esquerra Republicana l'enorme tasca que heu estat fent des de fa temps i que continuareu fent, n'estic absolutament convençut.

La intervenció del diputat Jové ha posat en relleu la bona tasca del conjunt del Govern, la bona tasca dels grups parlamentaris. I, sobretot, ha recordat d'on venim i cap a on volem anar, que és cap a la llibertat del país, que és cap a la justícia social. I per això sempre proposaré el que crec que són honestament els millors camins, els camins que parlen a la ciutadania amb tota l'honestedat. Que moltes vegades no són els camins que ens agradaria transitar, però que són els camins possibles i els camins que es poden construir.

Sempre, en tota la meua implicació política, en el meu compromís polític, he tingut molt clar que responsabilitzar-nos de les decisions és el que hem de fer sempre. Provinc d'una tradició política de noranta anys d'història. Una tradició política que és la que va ser protagonista, ara fa noranta-un anys, de la creació de la Generalitat moderna, a partir de la proclamació de la República Catalana, dels valors de justícia, de república i de llibertat. Una tradició política que va mantenir la Generalitat a l'exili i que en va permetre, el manteniment d'aquesta Generalitat, la restauració el 1977. Una tradició política amb contradiccions, amb moments de glòria i amb moments de tragèdia, malauradament, amb moments de dificultat.

I, precisament perquè m'estimo les institucions del país, vull deixar clar que les decisions que s'han de prendre no es poden externalitzar, i que, per tant, jo no entraré en cap joc que sotmeti les institucions catalanes a una incertesa i a una interinitat que els ciutadans de Catalunya no mereixen. *(Aplaudiments.)* I vull deixar-ho molt clar. Entre altres raons, perquè n'hem patit en els darrers anys les conseqüències. Als darrers anys, a causa de la repressió, a causa de la suspensió de l'autonomia amb l'aplicació del 155, a causa de la injusta inhabilitació del meu predecessor –el president Quim Torra–, vam viure mesos d'interinitat i de paràlisi de les institucions, i el país en paga les conseqüències. Per tant, jo no entraré en cap joc que generi inestabilitat a les institucions.

Avui, en aquest debat de política general, al matí he presentat una proposta molt clara; una proposta honesta, sincera, viable, que ens ha de permetre unir una im-

mensa majoria d'aquest Parlament per resoldre el conflicte polític, i no per mirar els propis interessos –per resoldre el conflicte polític. I tots en tenim la responsabilitat –tots. I també he estat clar en les respostes a tots els diputats de tots els grups –de tots.

A partir d'aquí, hi han decisions que no em correspon a mi prendre. Qui les hagi de prendre, que les prengui. Suggestiria que es prenguéssent pensant en el bé de les institucions, que és el bé de Catalunya. Crec que la ciutadania mereix unes institucions que estiguin al cent per cent, al servei de la ciutadania en moments difícils, en moments complicats. Avui, la meua intervenció aquest matí ha anat centrada, durant prop del noranta per cent del seu temps, a explicar les mesures que estem fent i que estem portant a terme, conjuntament els membres del Govern, per fer front a les conseqüències d'una nova guerra en territori europeu que ens ha tornat a xifres d'inflació que no vivíem des d'abans del restabliment de la Generalitat el 1977, i, per tant, que necessitem unes institucions fortes.

Per tant, ho dic d'entrada: jo, com a president, perquè soc responsable de preservar la institució, no entraré en cap joc que suposi posar en inestabilitat la institució, posar en risc les institucions del país. Si algú ha de prendre decisions, que les prengui. He estat clar manifestant la meua voluntat de seguir treballant per futurs compartits, però jo no puc prendre les decisions que corresponen a d'altres i que fa setmanes que cal que es prenguin.

A partir d'aquí, defensaré sempre les institucions de Catalunya. I demano que, quan s'hagin de prendre decisions, es prenguin amb celeritat, pensant en el bé de Catalunya. I, a partir d'aquí, evidentment, com a president del país, prendré les meves, sempre amb responsabilitat, posant la ciutadania al davant i posant les institucions al servei del que es mereix la ciutadania de Catalunya.

Moltes gràcies. Bona nit.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, i per tal de donar compliment a l'article 155 del Reglament, els recordo que la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent: el termini per presentar les propostes de resolució subsegüents al debat és fins demà dimecres a les 9.30 hores del matí, a dos quarts de deu del matí; la comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses per la Mesa es farà un cop hagi finalitzat la reunió de la Mesa, que tindrà lloc dimecres a les dotze del migdia; el termini per presentar les transaccionals serà fins dijous a les dotze del migdia, i la comunicació als grups de les propostes admeses per la Mesa es farà a partir de dos quarts de dues, un cop hagi finalitzat la reunió de la Mesa.

La sessió del debat i votació de les propostes de resolució es reprendrà divendres 30 a les onze del matí.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a un quart de dotze de la nit i dos minuts.